

Kadınhanı
Meydanlı
Tarihçesi ve Sosyo- Ekonomik Yapısı

Konya - 2011

Editör - Dizgi
İbrahim Ethem Göl

Yazarlar:
Ferhat Yanar
İbrahim Ethem Göl
Aslıhan Çekmece
Zeynep Tekin
Songül Sağdıç

Lisans:

Bu kitap Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Öğretmenliği ABD Başkanlığı'nın yürütmüş olduğu çalışma için yazılmıştır. Telif hakları editöre aittir. Kitaptaki herhangi bir yazı/verinin editörden izin alınmadan kopyalanması, değiştirilmesi veya herhangi bir şekilde basılması yasaktır.

*"Anadolu'nun Bozkur ikliminin
nazlı zelinciğine..."*

İçindekiler

Önsöz	7
A. MEYDANLI'NIN TARİHİ	8
1. Adı	8
2. Meydanlı'nın Tarihçesi ve Meydanlıların Menşei	8
B. MEYDANLININ YAPILARI	9
1. Mescit ve Camiler	9
2. Eğitim Kurumları	10
a) Sıbyan Mektebi.....	10
b) Okul	10
c) Kuran Kursu.....	11
3. Köy Odaları	11
a) Meydanlı Köyündeki Odaların Fiziki Özellikleri.....	11
b) Odaların Kullanılışı.....	13
c) Meydanlı Köyündeki Odalar.....	14
4. Meskenler.....	15
a) Aydınlatma	16
a) Yemekler.....	17
5. Mezarlıklar.....	17
a) Eski Bizans Mezarlığı:	17
b) Eski Köy Mezarlığı	18
c) Yukarı Mezarlık.....	18
d) Yeni Mezarlık	18
6. Köprüler	19

7. Su Kuyuları.....	19
A. COĞRAFI DURUM.....	20
1. Coğrafi Konum ve Komşu Köyler.....	20
a) Coğrafi Konum	20
b) Komşu Köyler	20
2. İklim ve Bitki Örtüsü.....	23
3. İçme Suyu	23
B. NÜFUS.....	24
a) Nüfus.....	24
b) Lakaplar	25
c) Sağlık ve Tedaviler.....	27
C. İDARİ YAPI	28
1. İmam.....	28
2. Hatip.....	29
3. Muhtar.....	30
4. Muallim/Öğretmen.....	31
A. KÜLTÜREL YAPI	33
1. Şairler.....	33
a) Sami Kara.....	33
b) Ömer Yavuz.....	34
c) Muzaffer Büyükkeskin	35
e) Niyazi Kara.....	37
f) Mehmet Yerlikaya.....	38

2. İlim Adamları..... 40
 a) Prof Dr. İlhan Yerlikaya 40
 b) Yrd. Doç. Dr. Mehmet Büyükçanga 41

B. FOLKLOR..... 41

1. Evlenme 41
 a) Kız İsteme ve Söz Kesme 41
 b) Nişan 43
 c) Mehir..... 44
 d) Düğün 44
2. Bayramlar..... 49
 a) Dini Bayramlar..... 49
 b) Milli Bayramlar 51
3. Aşure 52
4. Mevlit..... 53
5. Sünnet..... 53
6. Yağmur Duası 54
7. Cenaze Töreni 55
8. İmece..... 55
9. Oyunlar..... 56
10. İnançlar 60
 a) Çocuklarla İlgili İnançlar 60
 b) Hastalıkların Tedavisine Dair İnançlar 61
 c) Değişik Konulara Dair İnançlar 61
11. Fıkralar 62

12. Kıyafetler	63
a) Erkek Kıyafetleri	63
b) Kadın Kıyafetleri	64
1. Hayvancılık ve Hayvanlar	65
a) Evcil Hayvanlar	65
b) Vahşi Hayvanlar	66
c) Arıcılık.....	66
2. Tarım	66
3. Sanayi.....	69
a) Değirmen.....	69
b) Dokumacılık ve El Sanatları.....	69
a) Demircilik	70
b) Diğer Sanat Dalları.....	70
4. Ticaret.....	72
5. Ulaşım.....	73
6. İşçilik	73
Köyde Kullanılan Kelimeler - Deyimler - Beddualar.....	74
<i>Fotoğraf Albümü</i>	108
BİBLİYOGRAFYA.....	116

Önsöz

İnsana ilişkin bir kavram olarak kültür, tarih içerisinde yaratılan bir anlam ve önem sistemidir. Bir grup insanın bireysel ve toplu yaşamlarını anlamada, düzenlemede ve yapılandırmada kullandıkları bir inançlar ve adetler sistemidir. Anadolu yüzyıllardır süregelen köklü bir kültüre sahiptir. Köyler ise Anadolu'nun bu yitirmeye yüz tutmuş veya yitirilen değerleri en iyi yansıtan yerleşim birimleridir. Köyleri kültür açısından bir vücudun hücrelerine benzettiğimiz zaman bütünlüğün oluşmasına ne kadar katkı sağladıklarını daha iyi anlayabiliriz.

İşte kültürümüzden kopmamak ve unutulmuş değerlerimizi tekrar gün yüzüne çıkarmak amacıyla, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Öğretmenliği Eğitimi Ana Bilim Dalı Başkanlığı tarafından yürütülen, Konya ili köylerinin Tarihi, Sosyo-Kültürel, Coğrafi ve Ekonomik yapısını bilimsel metotlarla inceleyen bu çalışmada Kadınhanı/Meydanlı köyünü araştırma konusu edindik. Çalışmalarımız süresince bize destek olan başta Ana Bilim Dalı Başkanımız Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ hocamıza, Kadınhanı eski kaymakamı Mehmet Sayın'a, Meydan-der başkanı Ömer Yavuz'a, Avukat-Noter Mehmet Duran, Mustafa Küçükkeskin, Nadir Büyükkaba, Ömer Uğur, Ahmet Kaba ve tüm meydanlı köyü sakinlerine teşekkür ederiz.

Kitabımızın ülkemize ve Meydanlı köyü halkına faydalı olması dileğiyle...

İbrahim Ethem Göl

BİRİNCİ BÖLÜM

MEYDANLI'NIN TARİHİ VE YAPILARI

A. Meydanlı'nın Tarihi

1. Adı

Köyün ismi meydanlıdır. Herhangi eski bir ismi yoktur. Köy boşluk-meydanlık bir alana kurulduğu için meydanlı ismini almıştır¹.

Bilimsel literatürde; yerleşme çekirdeklerinin, bir meydan çevresinde toplandığı için bu tür köylere “Meydan Köyleri” denilmektedir. Köy meydanı denilen alanda genellikle okul, cami, köy konağı, kahvehane, bakkal dükkanı, bazı köylerde fırın gibi genel amaçlı binalar bulunur. Meydan, ya köye giren bir yolun ucunda, ya da birkaç yönden gelen yolların kesişme noktasında bulunabilir².

Bu bilgiler ışığında Meydanlı köyü ismi büyük ihtimalle köyün diğer köylere ve ilçeye ulaşımında bir kavşak noktası olmasından dolayı bu ismi aldığı düşünülmektedir

2. Meydanlı'nın Tarihçesi ve Meydanlıların Menşei

Meydanlı köyü Kadınhanı'na bağlı en büyük yaylalardan biri konumunda idi. Burada tarım ve hayvancılık yapılıyordu. Daha sonraları insanlar yaylacılık faaliyetlerini bırakmış, buraya yerleşmişlerdir. İlk yerleşim 11 hanedir.1860-1865 yılları arasında olmuştur. Meydanlı II. Abdülhamit döneminde³ muhtarlık olmuştur. İlk muhtarı Kavuk Veli olarak bilinen Veli Öztürk'tür.

Yerleşen ailelerin büyük çoğunluğu Kadınhanı ilçesinden gelmişlerdir. Ayrıca Meydanlı yakınlarındaki Ballık yaylası sakinleri de sık sık sel olmasından dolayı bir kısmı Meydanlı'ya taşınmış, bir kısmı da Kadınhanı ilçe merkezine gitmiştir. Köye yerleşenlerin bir kısmı da Konya dışından köye gelip köye yerleşen imam, hatip gibi kişiler ve aileleridir. Ocaklar, imamlar, hatipler sülaleleri Konya dışından gelip köye yerleşen ailelerdendir⁴.

¹ Ömer Uğur, Çiftçi “*Meydanlı'nın Adı*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.

² Komisyon, Genel Beşeri ve Ekonomik Coğrafya, Ankara 2010 s.117

³ II Abdülhamit Saltanatı: 31 Ağustos 1876 - 27 Nisan 1909 Bkz. http://tr.wikipedia.org/wiki/II._Abdülhamit

⁴ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Meydanlı'nın Tarihçesi ve Meydanlıların Menşei*” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011

B. Meydanlının Yapıları

1. Mescit ve Camiler

Köyün ilk ibadet yeri köye ilk yerleşim zamanında yapılan “dedelerin odası” isimli köy odasıydı. Burası cami vakfı idi⁵. Oda mescit görevi görüyordu. Kerpiçten, tek katlı, dikdörtgen planlı ve tek odaydı. Daha sonra eski camii denilen kerpiç camii yapıldı. Bu camiinin minaresi yoktu, ezan caminin damındaki müezzinlik adı verilen tahta bölmeden okunurdu. Camii köy halkına yetmemeye başlayınca 1966 yılında yıkıldı, yerine modern mimari tarzıyla bugünkü caminin inşaatı başlatıldı. Yapımı iki yıl sürdü, 1968 yılında inşaatı sona erdi. Yapım masrafları köylü tarafından karşılanmıştır ve imece usulüyle yapılmıştır. Herhangi bir devlet yardımı yoktur⁶.

Resim 1Yeni Cami

Yeni caminin (Resim 1) 1972 yılına kadar minaresi yoktu. Ezan camii çatısına kurulan hoparlör vasıtasıyla okunuyordu. Camiinin minaresi 1971 – 1972 yılları arasında iskele kullanılmadan içeriden örülerek yapılmıştır. Minare taşları daha yumuşak olduğu için Nevşehir bölgesinden getirilmiştir. Ustalar kalıp halindeki bu taşlara uygun şekli vermişlerdir. Taşları minarenin yapıldığı yere kadın – erkek köy halkı tarafından taşınmıştır⁷.

Eski caminin şadırvanı yoktu, caminin yanında YSE tarafından 1967 yılında yapılan çeşme (meydan çeşmesi) vardı. Abdest burada alınıyordu. Yeni camii için şadırvan 1977 – 1984 Yasin Çetin’in muhtarlığı

5 Mehmet BÜYÜKÇANGA, “Osmanlı Döneminden Günümüze Devam Eden Konya İli Kadınhanı İlçesi Meydanlı Köyünde Bulunan Köy Odaları”, Uluslararası Kuruluşunun 700. Yıldönümünde Bütün Yönleriyle Osmanlı Devleti Kongresi 7-9 Nisan 1999 Bildirileri, Konya 2000 s.721

6 Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Mescit ve Camiler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

7 Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Mescit ve Camiler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

döneminde köy halkından Ali Ergin (Alisi) tarafından yaptırılmıştır. Eski şadırvan şu anda kullanılmamaktadır. Şimdiki şadırvan caminin karşısında olup 2002 yılında Celal Karaca tarafından yaptırılmıştır⁸.

Köyde 1977 yılına kadar elektrik yoktu. Camide gaz lambaları vardı. Köyde birkaç kişide lüks vardı. Bu kişiler camiye geldiklerinde camii daha iyi aydınlanırdı. Camiyi aydınlatmak için köylüler gemici feneri de getirirdi⁹.

2. Eğitim Kurumları

a) Sıbyan Mektebi

Köyde sıbyan mektebi vardı. Burada kuran-ı Kerim, namaz kılma, hafızlık ve dua eğitimi verilirdi. Sıbyan mektebinde birçok hafız yetişmiştir. İlk sıbyan mektebi binası konum olarak şimdiki cami ile şadırvan arasındaki boş alandıydı. Ayrıca burada hoca evi(lojman) de vardı. Sıbyan mektebi geniş tek bir odadan ibaretti. Kitaplar masa üzerine konur ve yere oturularak okunurdu. Sıbyan mektebi binası yıkılınca cami avlusu içindeki (caminin arka kısmında kalan) kerpiç odada eğitim devam etti¹⁰. Bu odayı Hacı Mehmet Dana yaptırmıştır¹¹. İşlev yönünden önceki binanın devamı niteliğindedir. Bina bölünmüş iki oda şeklindeydi. Odaların birinde bayanlar, diğerinde erkekler eğitim alırdı¹².

b) Okul

İlköğretimin üç yıl olduğu dönemlerde eğitim caminin arka kısmındaki Sıbyan mektebinin devamı olan binada verilmiştir. İlköğretim beş yıla çıkınca bir süreliğine 1. ve 2. sınıflar eğitimlerine birleştirilmiş sınıf şeklinde cami avlusundaki Sıbyan mektebi binasında devam ettiler. Buranın eğitimiyle öğretmen Huzeyfe Ulusoy ilgilenmiştir.3-4-5. sınıflar ise sınıflar cami önündeki eski Sıbyan mektebi binasında eğitimlerine devam etmişlerdir. Daha sonra Talip Büyükbayram'ın muhtarlığı döneminde eski okul açılmış, tüm öğrenciler eğitimlerine burada devam etmişlerdir¹³. Bu

8 KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 26 Nisan 2011

9 Mehmet DURAN, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

10 Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “*Meydanlıda Sıbyan Mektebi*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

11 Mehmet BÜYÜKÇANGA, Öğretim Görevlisi, “*Meydanlıda Sıbyan Mektebi*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

12 Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Meydanlıda Sıbyan Mektebi*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

13 Mehmet BÜYÜKÇANGA, Öğretim Görevlisi, “*Meydanlıda Okul*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

okul bir bölge okulu niteliğindeydi. Karasevinç ve Köylütolu köylerinden de öğrenciler gelmekteymiş. Eski okul dört büyük oda ve bir salondan oluşmaktaydı. Bu dört odadan küçük olan odalardan bir tanesi öğretmenler odası olarak tahsis edilmiştir. Sınıflar yeterli gelmeyince diğer üç odadan büyük olan bir tanesi ikiye bölünmüştür. Yani toplamda dört sınıf vardır. Daha sonra bu okul yıkılmış yerine bugünkü okul inşa edilmiştir. Yeni okulda (Resim2) biri ana sınıf öğretmeni olmak üzere toplam üç öğretmen vardır. Okulda 34 öğrenci eğitim görmektedir. 1.ve2. sınıflar bir sınıfta, 3. 4.ve5. sınıflar bir sınıfta, ana okul eğitimi bir sınıfta olmak üzere toplam üç sınıfta birleştirilmiş eğitim verilmektedir. Okulda bir harita odası(etüt içinde kullanılmakta) ve bir tane öğretmenler odası bulunmaktadır. İlköğretim 2. kademedede servis aracılığıyla taşınmalı eğitim uygulanmaktadır. Bu öğrenciler eğitimlerini Kadınhanı ilçesinde sürdürmektedirler¹⁴.

c) Kuran Kursu

Resmi okul açılınca Sıbyan mektebi resmi okulla birlikte kuran kursu olarak devam etmiştir. Cami avlusundaki sıbyan mektebi binası da işlev görmez hale gelince caminin içindeki müezzinlik denilen yerde kurs eğitimi devam etmiştir¹⁵.2009 yılında köy konağı restore edince konağın 1. katındaki salonda bayanlara yönelik kuran kursu eğitimi verilmeye başlanmıştır. Bayanların eğitimi yaz tatili dönemi dışındadır ve sekiz ay sürmektedir. Yazın ise köy imamı çocuklara kuran kursu eğitimi vermektedir. Bayanlara yönelik kurs için atanmış resmi bir görevli yoktur. Köyden gelen bu yönde bir başvuruya rağmen müftülük tarafından herhangi bir atama yapılmamış, sadece bayan bir hoca önerilmiştir. Bu bayan kurs eğitimi şuan Meydanlıda kuran kursu eğitimi vermektedir. Hocanın ismi Şerife Büyüksünnetçi'dir¹⁶.Ücreti imece usulüyle köylüler tarafından karşılanmaktadır.

3. Köy Odaları

a) Meydanlı Köyündeki Odaların Fiziki Özellikleri

Meydanlı köyündeki son 10 – 13 yıla kadar yapılan köy odaları genellikle kerpiçtendi ve iki katlıydı. Çift katlı köy odalarının alt katı genelde ahır olarak kullanılırdı. Bunun dışında samanlık veya odunluk

¹⁴ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Meydanlıda Okul*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

¹⁵ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Kuran Kursu*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

¹⁶ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “*Kuran Kursu*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.

olarak kullanıldığı da oluyordu. Bazı eski köy odalarında ahır köy odasının altında değil hemen yanındaydı. Köy odaları kare veya dikdörtgen planlıydı. Çift katlı köy odalarının üst katına merdivenle çıkılırdı¹⁷. Odalarda yapı malzemesi olarak; taş, kerpiç, ahşap, hasır, kamış, saman ve toprak kullanılırdı. Odanın temel taş ile doldurulur, üzeri kerpiç duvarla örülürdü. Taş köyün kuzey kısmındaki “ketinlik” mevki ve köyün 2 km kadar doğusundaki ballık mevkiindeki ocaklardan temin edilirdi. Kerpiç ise köyün doğusundaki kuyular mevkiinden ve Numan’ın tepedeki topraktan çamur karılıp içine saman katılarak kesilirdi. Köy odalarındaki iç ve dış doğramalar, pencere, kapı ve dolaplar, tavan örtüsünü taşıyan malzeme ahşaptır. Osmanlı dönemi odalarının örtüsünü taşıyan ağaçlar ardıçtır. Bu ağaçlar “Draan (Söğütözü)” köyünün “karanlıkdere” mevkiinden getirilmiştir. Odaların duvarları çamurla sıvanır, çamurun çatlamaması için içerisine saman katılırdı. Sıvadan sonra ak toprak denen (ak sıva) beyaz bir kille badanalanırdı¹⁸. Odaların üzeri düz dam; sırasıyla ağaç örtü, hasır, kamış saman ve en üst tabaka da toprakla örtülüydü. Oda içinde el oymacılığıyla yapılmış işlemeli dolaplar vardı. Girişte, sağ alt kısımda ağaçtan yapılmış halk arasında “terebuzun” denilen tezgâh bölümü vardı. Bu tezgâhın alt kısmı çok amaçlı olarak kullanılırdı. Genelde odun veya kömür konmaktaydı. Odaların tabanı topraklı ve üzeri çamurla sıvanırdı. Bu işleme “makne yatırma” denirdi. Daha sonra taban keçe veya kilimle kaplanırdı.

Eski odalarda sülalesi geniş aile büyüklerinin hepsinin dolabı vardı. Bu dolabın anahtarı dolabın sahibinde kalıyordu. Dolaplarda dolap sahibinin ikram edecekleri ve özel eşyaları bulunuyordu. Ayrıca odalarda ocak vardı. Burada çay, kahve pişirilirdi. Bu ocaktan odanın ısıtılması için de istifade edilirdi. Daha sonra gaz ocaklar kullanılmaya başlandı.

Köy odalarının kapı kilitleme sistemi çok ilginç ve orijinaldir. Türk kültür ve misafirperverliğinin üstünlüğünü ortaya koyan biçimdedir. Çünkü içerden kilitlenebilir ama dışardan kilitlenemez. Sadece kapı örtülür. Bu demektir ki kapımız tanrı misafiri olan herkese açıktır anlamına gelir. Bu kilit sistemine “Damaklı” denir. Bu kilit sistemi sadece Türklerde vardır¹⁹.

Günümüzde yapılan odalar modern mimari tarzıyla inşa edilmektedir ve çatıları vardır. Plan olarak tüm odalar kare veya dikdörtgen planlıdır. Döşeme olarak ahşap döşeme ve halı kullanılmaktadır. Odalarda ısınmak için soba, çay-kahve ve diğer ikramlar için de tüplü ocaklar

¹⁷ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Köy Odaları’nın Fiziki Özellikleri” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

¹⁸ BÜYÜKÇANGA, *aynı makale*, s.719-720

¹⁹ BÜYÜKÇANGA, *aynı eser*, s.724

kullanılmaktadır. Hatta şimdiki köy odalarının bazılarında uydu yayın alıcılarına sahip televizyonlar dahi vardır. Köy odalarında minderlerde oturulur. Bu minderler kişi duvara yaslanacak şekilde yerleştirilmiştir. Ayrıca odalara ayakkabı ile girilmez²⁰.

b) Odaların Kullanılışı

Köy odalarının yapılmasında ki temel amaç köye gelen misafirleri ağırlamaktır. Diğer köy yolları üzerindeki bir kavşak konumunda olduğu için Meydanlı köyüne çok misafir gelmektedir. Misafir gelen kişi köylülerden yolda gördüğü birine misafir olduğunu söyler veya herhangi bir odaya giderek misafir geldiğini söylerdi. Gelen misafir kesinlikle geri döndürülmez, oda açılır²¹. (Resim 2)

Cumartesi günleri Kadınhanı pazarına uzak köylerden gelen insanlar bu odalarda kalırdı. Köye gelen kalaycılar, termiye satmaya gelenler, testi satıcıları, sünnetçi, berber, çerçiler köy odalarında kalırdı. Her odanın ahır olup, gelen misafirler hayvanlarını bu ahıra bağlardı. Odaya gelen misafirlerin tüm ihtiyaçları oda sahibi tarafından karşılanırdı. Oda sahibinin yanında birkaç evden daha yemek gelir, odada erkekler misafirlerle birlikte yemek yer, gece geç saatlere kadar oturulur, sohbet edilirdi. Misafir belli bir iş için gelmişse kendisine yardımcı olunurdu. Erkek misafirler odada ağırlanır, kadınlar ise evlerde kalırlardı. Özellikle ulaşım ve iletişimin çok kısıtlı olduğu eski dönemlerde köy odasına gelen

Resim 2 Köy Odalarındaki Sohbetler

20 Mustafa KUÇUKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Köy Odaları'nın Fiziki Özellikleri*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

21 Mehmet DURAN, “*Köy Odaları*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

misafirler, tezkeresini alıp köyüne dönen askerler gittikleri yerler hakkında bilgi verdiklerinden dolayı bilgi kaynağı konumundaydılar²². Köyün erkekleri özellikle kış akşamları odalarda toplanır, günlük işlerden, memleket meselelerinden konuşur sohbet edilirdi. Köy odalarında oturma adabı vardı. Büyükle odanın en başında, orta yaşlar daha geride otururlardı. Küçükler odanın girişinde “*terebuzun*” denilen yerde oturur, büyüklelerin hizmetini görürlerdi. Çay veya kahve içilir, oda sahibi misafirlerine ikramda bulunurdu. Çocuklar çay ve kahve içmezdi. Gençlerin odaları çoğu zaman ayrı idi. Burada yüzük saklama, fincan oyunu, meddah oyunu gibi oyunlar oynanırdı²³. Geç saatlere kadar oynanan bu oyunlardan sonra gençler acıktıklarında “yat geber ekmeği” adı verilen yemek yerlerdi. Evi yakın olanlar evde bulunan yiyeceklerden getirir yemek yenirdi²⁴.

Bunun dışında köy odaları caminin yetmediği zamanlarda teravih namazı için odalar mescit olarak ta kullanılmıştır. Ramazan bayramlarında, bayram namazından sonra bayram yemeği odalarda yenirdi. Kadınların hazırladıkları yemekleri gençler sinilerle getirirler, yemekler toplu olarak yenirdi. Yemek yendikten sonra yaşlılar odalarda oturur burada gençler tarafından ziyaret edilirdi. Ayrıca odalar cenazelerde taziye için, ölen kişinin yakınları tarafından verilen yemeklerde, düğünlerde düğün odası olarak, yağmur duasından sonra köy halkına verilen yemeklerde kullanılmış ve halen kullanılmaya devam etmektedir²⁵.

c) Meydanlı Köyündeki Odalar

Meydanlıda köy odaları genelde birkaç aile bireyinin birleşmesiyle yaptırılmıştır. Hemen hemen her sülalenin odası vardır. Meydanlı köyü halkı oldukça misafirperverdir. Köyde 30 tane köy odası vardır. Bunların birkaç tanesi hariç hepsi kullanılabilir durumdadır. Odaların bazıları devamlı açıktır, bazıları ise ihtiyaç durumunda açılır. Odaların bakımı oda sahipleri tarafından yapılmaktadır. Gelen misafirleri köyde buldukları müddetçe tüm ihtiyaçları oda sahibi tarafından karşılanmaktadır.

²² Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Köy Odaları’nın Kullanılışı*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

²³ DURAN, *aynı makale*

²⁴ KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 26 Nisan 2011

²⁵ Ömer YAVUZ, PTT emeklisi, “*Köy Odalarının Kullanılışı*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

Cemalettinlerin Odası	Gakçacıların Odası
Çolak Mevlüt'ün Odası	Gebellez'in Yasin'in Odası
Dalazların Odası	Gıdının Odası
Kabaklar'ın Odası	Hallüğün Ali'nin Odası
Kamil'in Kündüğün Odası	İbeyitlerin (Kündüğün) Odası
Kavuk Velilerin Odası	İrbattı'nın Odası
Kel Ali'nin (Hasan'ın) Odası	İreşit'in Yaşar'ın Odası
Girişlerin Odası	İsmet Akçakaya'nın Odası
Kömüşhacı'nın Odası	Kör Mehmet'in Odası
Körgaralar'ın Odası	Körocaklının Odası
Ocağın İzzet'in Odası	Öksüz Memmet'in Odası
Sami Kara'nın Odası	Cömcömlerin Odası
Şakirlerin Odası	Şişbacakların Odası
Etlî Ahmetlerin Odası	İsmaillerin Odası
Kör Mustafa'nın Ocakların Odası	Kelbeğin Kuddusi'nin Odası

*Meydanlı Köyündeki Köy odaları

4. Meskenler

Köyde eski evler kerpiç yapı, toprak damlı ve geneli tek katlıydı. Bunların duvarları bir metre yükseklikte döşenir, daha sonra üzeri kerpiçle yapılırdı. Tavanına önce ağaçlar yuvalama sıralanır, sonra kamışlar döşenir, bunun üzerine saman dökülür, son olarak da samanın üzerine toprak atılarak sıkıştırılırdı. Sağlık yönünden kerpiç meskenler daha iyi olsa da yağmur yağdığı anda akardı ve kışın karın kürenmesi de zor olurdu. Damın akmaması için yuvakla sıkıştırılır, tuz atılırdı. Buna “yuvak çekme” denir. Köyde evler en fazla iki katlıydı ve alt üst evdi. Ahır samanlık ayrıydı, daha eskilerde ev ile ahırın iç içe olduğu evler de vardı. İnsanların kaldığı bölüm ile hayvanların kaldığı ahır bölümü “ahır sekisi” adı verilen bir yarım duvar ile ayrılıyordu. Böylece hayvanların ısısından istifade ediliyordu²⁶.

Eski evler genelde iki oda mutfak ve “mabeyn” denilen salondan ibaretti(mabeyn: diğer odalara geçiş için bir hol gibi kullanılırdı). Ev eşyaları oldukça sadeydi. Eşya olarak keçe, kilim, kıl dokumalar, yün yastık, yün döşek, yün yorgan vardı. Evlerde duvarın bir kısmı yatakların toplandığı yere yani yüklüğe ayrılır, geriye kalan kısmı da perdeyle çevrilip

²⁶ Mehmet DURAN, “Köyde Hayat”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

beton dökülür ve banyo olarak kullanılırdı²⁷. Buraya “güsülhane” denilmekteydi²⁸. Banyodan su “çağ” adı verilen su çıkışıyla dışarı atılıyordu. Evin avlusuna da “hayat” adı verilirdi. Evlerin içinde dene kuyusu adı verilen kuyular vardı. Bu kuyularda tahıl depolanırdı. Kuyuların kapakları vardı. Tahıllar bu kuyulara koyulur sonra kapaklar kapatılır ve üzeri çamurla sıvanırdı. İhtiyaç halinde bu kuyular açılarak tahıl alınır, daha sonra aynı şekilde kapatılırdı²⁹.

Mutfak olarak ayrılmış veya yapılmış bir oda yoktu. Evin girişinde bulunan çardağın bir köşesinde duvarda bir ocak bulunurdu. Yanında birkaç bakır tencere, bakır tabak, bakır sini olurdu. Alüminyum, çinko, plastik gibi kaplar yoktu. Yemek pişirilen tencere, tava, sahan gibi kaplar bakırdan olup kalaylanarak kullanılırdı. Mutfaklarda dolap diye bir şey bulunmazdı. Yemekler günlük tüketilirdi. Yemeklerde fazla çeşit olmadığından da dolaba ihtiyaç duyulmazdı. Daha sonra tel dolap yapıldı ve o kullanılmaya başlandı. Evin girişinde bulunan ocaklarda tezek veya kesmik – saman yanardı. Kibrit çakmak pek bulunmazdı. Ocaktaki ateşin korun üzeri kor –kül ile örtülür, ertesi gün o korun üzerine saman gibi yanacak bir şey atılır ve üfleyerek yeniden ateş yakılırdı. Bazen de komşular küreklele birbirlerinden kor – kül alır bununla ateş yakılırdı. “Komşu komşunun külüne muhtaçtır” atasözü muhtemelen buradan kalmıştır³⁰.

Günümüzde evler modern mimari tarzıyla yapılmaktadır, çatıları vardır tüp gazlı ocaklar kullanılmaktadır.

a) Aydınlatma

Eskilerde evler idare lambası ile aydınlatılırdı. İdare lambası içinde gazyağı bulunan kapalı bir kap ve bu kaptan ucu dışarıya çıkan fitilin yakılması ile ışık veren bir lambaydı. Bunlar bir fitille açıkta yandığı için çok is yapardı. Daha sonra gaz lambası ile aydınlatılmaya başlandı. Bu da da içine konan yağlı fitil yardımıyla yakan şişeli bir lambaydı. İlk gaz lambası beş mumluktu, daha sonra on beş mumluk gaz lambaları çıktı. Bunu anlatırken “bir lamba çıkmış, evi gündüz gibi aydınlatıyor” diyorlardı. On beş mumluk gaz lambaları fazla yaktığı için bunu herkes kullanmazdı. Bunları koymak için yüksekçe bir yerde duvara veya direğe çakılı tahtadan yapılmış “lambalık” olur lamba bunların üzerine

27 Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meskenler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

28 DURAN, *aynı makale*

29 KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 26 Nisan 2011

30 DURAN, *aynı makale*

konurdu³¹. Köye elektrik 1977 de gelmiştir. Günümüzde tüm evlerde elektrik tesisatı vardır. Aydınlatma floresan lambalar veya ampullerle sağlanmaktadır.

a) Yemekler

Eskiden Ekmekler “ocak” denilen yerlerde sacın üzerinde pişirilirdi. Ocak, duvarın içerisinde oyuk şeklinde tabanı çukur bir yerd. Kadınlar akşamdan, önceden ekmek yapılırken ayrılan yumruk büyüklüğünde “ekşi hamuru” (maya) denilen hamuru unda bekletirler, sabah erkenden kalkar hamuru leğende veya teknede yoğururlardı. Yoğrulmuş hamur bir saat kadar bekletildikten sonra senitte oklava ile açılır, ocakta sacın üzerinde pişirilirdi. Ekmeğin iki tarafın pişmesi için “aktaraçla” çevrilir, piştikten sonra yine “aktaraçla” alınarak çıkarılırdı. Sacın altında genellikle saman veya kesmik yakılırdı. Ekmek yapılırken “saç böreği” de yapılırdı. Böreğin içerisine peynir, patates, yumurta katılırdı. Yumurtadan da börek yapılırdı, yine haşhaş yağından “katmer” yapılırdı. Bazı yörelerde buna gözleme de denir. Yiyecek çeşidi fazla olmazdı, en çok bulgur pilavı yenirdi. Sabahları dahi kızma pilav (Önceden kalan pilavın tereyağı ile ısıtılması) yenirdi. Kahvaltılık; zeytin, peynir gibi şeyler pek yoktu. Peynir yapılırdı ama kahvaltıda değil normal zamanlarda yenirdi. Yemekler tahta kaşıkla yenirdi metal kaşık – çatal yoktu. Köylü kışın ununu, bulgurunu yapmışsa hiç sıkıntı çekmezdi. Çünkü bu onun için yeterliydi. Patates, soğan, pekmez gibi yiyecek varsa o lüks grubuna girerdi. Haşhaş mercimek gibi gıdalar, domates, biber, patates gibi yiyeceklerle takas edilirdi³².

Yemekler ve Yerel Söylenişleri

Bişi, Boranı, Böğrülçe, Bumar dolması, Cilbir, Dügü Çorbası, Erişte, Gagırtlak, Garın çorbası(İşkembe), Gatmer, Gavete, Gaygana, Gumpir, Gusgus, Hoşaf, Hamur topalağı, Höşmerim, İlibada Sarması, İreçil, Kara Helva(Un Helvası), Kömbe, Mıkla, Ovmaç, Pancar çirtmesi, Pilize, Tirit, Toğga Aşı...

5. Mezarlıklar

Köyde dört tane mezarlık vardır.

a) Eski Bizans Mezarlığı:

Bu mezarlık köyün doğu kısmında, köye girişte sağ tarafta yer almaktadır. Köylüler cenazelerini buraya defnetmemektedirler. Maalesef mezarlıkta hiç mezar taşı kalmamıştır. Köy sakinlerinin anlattıklarına göre eskiden burada işlemeli mezar taşları varmış. Büyük olasılıkla bu mezar

³¹ DURAN, aynı makale

³² DURAN, aynı makale

taşları kaçırılmıştır. Mezar taşlarından bir tanesi mezarlığın doğusundaki çeşme için kullanılmıştır. Şu an bu taş devrilmiş durumdadır ve üzerindeki yazı okunamamaktadır.

Anlatılanlara göre bu mezar taşında üçgen şekilli yazılar varmış³³. Çeşmeye ait eski bir resimde tam seçilemese de benzer birkaç şekil görülebilmektedir. Bu tür şekiller sadece Grekçe de vardır.

Köyün eski öğretmenlerinden Rum asıllı Rona Sontaş'tan mezarlığın kime ait olduğunu tespit etmesi istenir. Rona Sontaş köylülere bu mezarlık bizimkilerden diyerek mezarlığın Rumlardan kalma olduğunu söyler³⁴. Bilgiler ışığında bu mezarlığın Rumlardan (Geç Bizans Dönemi) kalmış olduğunu düşünüldüğü için başlığa "Eski Bizans Mezarlığı" ismi uygun görülmüştür.

b) Eski Köy Mezarlığı

Köyün Doğusunda, Kadınhanı'na giderken sağdaki bayırdaki mezarlıktır. Bu mezarlık dolmuştur.

c) Yukarı Mezarlık

Köyün doğusunda, konum olarak köye en yakın olan mezarlıktır. Diğerlerine göre köye daha yakın ve yüksekçe olduğundan dolayı yukarı mezarlık denilmiştir.

d) Yeni Mezarlık

Konum olarak Rum mezarlığıyla yukarı mezarlığın arasındadır. Önceleri bu mezarların bulunduğu yerler tarlaymış. Tarla sahipleri burayı vakfetmişlerdir. Mezarlığın ihata duvarı 2002-2003 yılında Necati Acar tarafından çevrilmiştir. Köylüler cenazeleri bu mezarlığa defnetmektedirler³⁵.

³³ Mehmet BÜYÜKÇANGA, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi, "Mezarlıklar" konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

³⁴ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Mezarlıklar" konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

³⁵ Ahmet KABA, Köy Bekçisi, "Mezarlıklar" konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

6. Köprüler

Köyde 6 tane köprü bulunmaktadır.

*Ocağan Köprü: Ocak Yusuf adındaki varlıklı bir kişi tarafından yaptırılmıştır. İsmi ondan almıştır. Kadınhanı'ndan gelirken köyün girişindedir.

*Cücüğün Köprü: Cücüğün oğlu Cücük Hacı tarafından yaptırılmıştır. Köyün çıkışındadır.

*Ballığın Köprü:1968 yılında yapılmıştır. Ballık mevki civarındadır. İsmi ballık yaylasından alır. Yapımına devlet de katkıda bulunmuştur.

*Mucuk İhsan Köprüsü: Köylütolu yolu üzerindedir.

*Übeyt Omar Köprüsü:

*Çukurtarla Köprüsü: Çukurtarla mevkiindedir³⁶.

7. Su Kuyuları

Meydanlı köy sınırları içerisinde 20 kadar su kuyusu vardır³⁷.

Kuyular yaptıran kişi veya sülalelere ve konumlarına göre isimler almıştır.

Bunlardan bazıları:

Fatma Kuyusu	Hacı Mustafa'nın Kuyusu	Dillinin Hacı Mevlit'in Kuyusu
Hacı İsa Efendi'nin Kuyusu	Hacı Ahmetlerin Kuyusu	Aşağı Kuyu
Yukarı Kuyu	Kabaklar'ın Kuyusu	Hacı Mehmet'in Kuyusu
Hacı Veli'nin Kuyusu	Talaşlar'ın Kuyusu	Ocağın Kuyu
Esmelin Kuyu	Kör Mehmetlerin Kuyusu	Güldane Kuyusu
Aba'nın Kuyusu	Cücüğün Kuyusu	Niyaz'ın Kuyusu
Leyla'nın Kuyusu	Boz Mehmet'in Kuyusu	Kadir Oğlan'ın Kuyusu

³⁶ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Köprüler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

³⁷ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “Su Kuyuları” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011.

İKİNCİ BÖLÜM

Coğrafi Durum, Nüfus ve İdari Yapı

A. COĞRAFI DURUM

1. Coğrafi Konum ve Komşu Köyler

a) Coğrafi Konum

Meydanlı köyü Konya ili Kadınhanı ilçesinin batısında (Konya-Afyon karayolu D300'ün batısı) yer almaktadır. Köyün ilçe merkezine uzaklığı navigasyon (gps) verilerine göre 8.9 km, yaklaşık 15 dakikadır. Konya il merkezine uzaklık 68.5 km yaklaşık 1 saat 10 dakikadır³⁸. (Resim 4)

b) Komşu Köyler

Kuzeyde Köylütolu, Güneyde Karasevinç, Doğuda Ballık yaylası ve Kadınhanı, Batıda İhsaniye, Güneydoğusunda Çubuk köyü bulunmaktadır³⁹. (Resim 5)

---

³⁸ Başarsoft Harita Verileri, 2011

³⁹ Google Earth, Google™ 2010

Resim 3 Meydanlı Uydu Görüntüsü 1

Resim 4 Meydanlı Uydu Görüntüsü 2

2. İklim ve Bitki Örtüsü

Mevcut meraların iklim örtüsü yavşan, kekik, çayır otlarından ibarettir. Bölgenin yaz ayları sıcak ve kurak, kış ayları ise yağmurlu ve kar yağışlıdır. Yıllık yağış ortalaması 250 – 300 mm yi bulmaktadır. En sıcak ay ortalaması 38, en soğuk ay ortalaması -15 derecedir. İlkbahar yağışlarıyla otlar yeşerir, yazları ise yeşeren bu otlar sararır. En fazla yağış ilkbaharda, en az yağış yazın düşer⁴⁰.

3. İçme Suyu

1967 den önce su kuyulardan testilere doldurularak eşeklerle getirilirdi⁴¹. Köyün içinden çıkan su acı (kekre) olduğu için içme suyu olarak kullanılmazdı. İçme suyu köyün aşağısındaki (Doğusu) kuyular mevkiindeki kuyulardan getirilirdi. Her kuyunun yaptırınına göre ismi vardı. Ocakların Kuyu, Talaşların Kuyu gibi. Taşıma için eşeklere “ağaç heybe” denilen dört gözlü dört testinin konacağı ağaçtan yapılmış bir geçiş bağlanır, kuyulardan kovalarla çekilen sular testilere hunilerle doldurularak getirilirdi⁴². Tabi bu işlem kolay olmazdı. Çünkü en yakın kuyu bile köye yarım kilometre kadar uzaklıktaydı. Köyün batı kısmındaki kuyulara uzak evler için içme suyu getirme adeta bir çileydi. Özellikle kış aylarında tipi çıkınca daha da zor olurdu. İçme suyunu genelde sabahları evin babası getirirdi⁴³. Bunun dışında akşama doğru köyün genç kızları ve gelinleri yeni elbiselerini giyerek topu olarak su doldurmaya giderlerdi. Kendilerini evlenecek erkek çocukların annelerine gösterirlerdi. Sonraları su traktörlerle varillere doldurularak getirilmeye başlandı. Ancak içme suyu yine testilerle getirilmeye devam etti⁴⁴. 1967’de YSE köye su deposu ve çeşme yaptırınca kuyulardan su getirilme azaldı. Çeşmenin suyu Karasevinç’ten borularla geliyordu. Bu yüzden Karasevinç köyüyle bazı sıkıntılar yaşanmıştır. Günümüzde içme suyu ihtiyacı kuyudan dinamo ile çekilerek karşılanmaktadır. Her evde su şebeke sistemi vardır⁴⁵.

---

⁴⁰ Konya İl Yıllığı, 1967, s.128

⁴¹ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “İçme Suyu” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

⁴² Mehmet DURAN, “Köyde Hayat”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

⁴³ Mehmet BÜYÜKÇANGA, “İçme Suyu” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

⁴⁴ DURAN, aynı makale

⁴⁵ KÜÇÜKKAYA, aynı görüşme, 26 Nisan 2011

B. Nüfus**a) Nüfus**

Yıl	Toplam	Erkek	Kadın
1965 Genel	1.346	649	697
1970 Genel	1.055	488	567
1975 Genel	985	460	525
1980 Genel	920	444	476
1985 Genel	840	373	467
1990 Genel	679	313	366
2000 Genel	502	231	271
2007	438	210	228
2008	432	212	220
2009	417	202	245
2010	395	194	201

*Meydanlı Köyü Yıllara Göre Nüfus Bilgileri⁴⁶.

Meydanlı köyünde şu anda 91 hane vardır⁴⁷.

Bitirilen eğitim düzeyi	Toplam	Erkek	Kadın
Okuma yazma bilmeyen	13	2	11
Okuma yazma bilen fakat bir okul bitirmeyen	79	34	45
İlkokul mezunu	182	73	109
İlköğretim mezunu	54	34	20
Ortaokul veya dengi okul mezunu	13	13	0
Lise veya dengi okul mezunu	16	15	1
Yüksekokul ve üzeri	1	1	0
Bilinmeyen	5	4	1
Toplam	363	176	187

*Bitirilen eğitim düzeyi ve cinsiyete göre nüfus (6 + yaş) – 2010

Okuma yazma durumu	Toplam	Erkek	Kadın
--------------------	--------	-------	-------

46 2007 yılına kadar olan veriler Genel Nüfus Sayımları Sonuçlarından, 2007 ve sonrası için veriler Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi Sonuçlarından alınmıştır. Bkz. <http://www.tuik.gov.tr/>

47 Kadınhanı İlçe Nüfus Müdürlüğü Verileri, 2 Mayıs 2011

Okuma yazma bilmeyen	13	2	11
Okuma yazma bilen	345	170	175
Bilinmeyen	5	4	1
Toplam	363	176	187

*Okuma yazma durumu ve cinsiyete göre nüfus (6 + yaş) – 2010

Medeni Durum	Toplam	Erkek	Kadın
Hiç evlenmedi	63	34	29
Evli	205	105	100
Boşandı	4	2	2
Eşi öldü	24	5	19
Toplam	296	146	150

*Medeni durum ve cinsiyete göre nüfus – 2010. 48

b) Lakaplar

Osmanlı toplumunda soyadı yoktu. Bunun yerine lakap ve şöhet kullanılıyordu⁴⁹. Meydanlı köyündeki lakaplar tablo halinde verilmiştir:

LAKABI	SOYADI
Demircioğlu	Büyükdemir
Deli Osman Oğlu	Gümüş Duran Koçak Kara Suna
Kıdı Oğlu	Akkuş
Ocaoğlu	Karaman Özkul Kahraman

48 2010 yılına dair belirtilen nüfus bilgileri Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi Sonuçlarından alınmıştır. Bkz. <http://www.tuik.gov.tr/>

49 Yusuf KÜÇÜKDAĞ, *Bozkır Armutlu Tarihçesi ve Sosyo-Ekonomik Yapısı*, Ağustos, 2008 s.116

Kör Hıdır Oğlu	Acar
Deli Ömer Oğlu	Yılmaz
Alı Fakı Oğlu	Kılıç Büyükkılıç
Besafoğlu	Yaşar Torun Keskin Yiğit Koçyiğit Kocayiğit Ceylan Büyükkeskin Küçükkeskin Karaca Arslantürk Yavuz
Dede Osman Oğlu	Büyükkaydın
Kabaoğlu	Kaba Büyükkaba Küçükkaba Arslan Koç Dalkılıç Aydemir Top
Hacı Mustafa Oğlu	Adıgüzel Kadılar Ergin Badem
Haşal Oğlu	Aşar Erarlan
Sarıoğlu	Büyüksarı
Fakıoğlu	Akçakaya Yerlikaya Bayram
Gelin Güloğlu	Danabaş
Tınıoğlu	Dana Akbaş Kartal Yener

	Meydan Çakal
Dedeoğlu	Ceylan
Doğrucanoğlu	Durucan
Kara Hüseyin Oğlu	Yıldırım
Sarı Osman Oğlu	Harmankaya
Kazık Oğlu	Eker
Şemseddin Oğlu	Şimşek Aydoğdu Uğur
Acar Oğlu	Bayram
Hacı Satılmış Oğlu	Polat
Taşkaya Oğlu	Taşkaya
Eyüp Oğlu	Özmen
Ertaş	Ertaş
Eken	Eken
Kola	Kola
Galata	Galata
Küçükkaşık	Küçükkaşık
Türkmen	Türkmen
Güngör	Güngör

c) Sağlık ve Tedaviler

Eskiden Meydanlı köyünde sıtma, yatarık (kanser) tatarık (karın ağrısı) gibi hastalıklar görülürdü⁵⁰.

*Köyde kırık çıkık rahatsızlıklarına Nuriye Büyükdemir bakardı. Kırık olan yeri iyileştirmek için tuzlu hamur sarılırdı. Ayrıca kırık yere siyah üzüm, sade yağ veya iç yağla dövülerek sarılırdı.

*Yanık olan yerin iyileşmesi için yoğurt sürülürdü.

*Bıçak kesiklerine çürük ağaçların sarı tozlarından dökülürdü. Bu tozlar kanamaların kesilmesi için de kullanılmıştır.

*Sarılık: Tedavi için burnun üstü jilet ile kesilip pis kan alınır. Bel kısmından kan alındığı da olurdu. Daha sonra da hastaya yiyip içmemesi gereken şeyler söylenirdi. Bu iş ile ilgilenenler Mehmet Şimşek ve Safiye Akkuştu.

⁵⁰ Ömer UĞUR, Çiftçi, "Sağlık ve Tedavi Yöntemleri" konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.

*Göz kayması, ağız eğriliği gibi hastalıkların tedavisi için ocağa gidilirdi. Yine köyde huysuzlaşan, sürekli ağlayan çocuklarda ocağa götürülürdü.

*Köydeki doğum işlerine de Safiye Akkuş bakardı⁵¹.

*Egzama (Bulgur Püskürtmesi): Egzama türü hastalıklara yakalananlara bulgur püskürtmesi olmuş denilirdi. Tedavi için hastanın kıyafetleri çıkarılır, bir tabağa bulgur konur, bulgur ağza alınıp hastaya doğru üfürülür/tükürülürdü. Daha sonra bir miktar toprak suyla karılır, hastalıklı cilde sürülürdü. Hasta bu çamuru temizlemeden kıyafetlerini giyerdi. Köyde bu işle ilgilenen Fatma Büyükçanga idi. O vefat edince oğlu İsmail Büyükçanga devam etmiştir⁵².

*Sancılanınca çörek otu çiğnenir, suyu da içirilir.*Arı sokunca domatese tuz dökülüp arının soktuğu yere sürülür.*Baş ağrısı için ağrı geçsin diye başa patates sarılır⁵³.

Köye sağlık ocağı 1985 - 1986 yıllarında yaptırılmıştır. Sağlık ocağının ihata duvarı Mehmet Büyüksarı'nın 1989- 1994 yıllarındaki muhtarlık döneminde çevrilmiştir. Sağlık ocağı iki ayrı bölümden oluşmaktadır. Bir taraf lojman olarak kullanılır. Diğer tarafta ise hastaların tedavi edildiği muayenehane ve lavabo vardır. Şuan sağlık ocağında sürekli çalışan bir ebe yoktur. İlçeye yakınlıktan dolayı sağlık hizmetleri açısından sıkıntı çekilmemektedir⁵⁴.

C. İdari Yapı

1. İmam

Namazda kendisine uyulan, bir başka deyişle cemaate namaz kıldırın görevliye imam denir. Kişinin imam olabilmesi için medrese tahsili görmüş olması ve namaz kıldırabilecek kadar bilgiye sahip olması gerekirdi⁵⁵.

Eskilerde Meydanlı köyünde hocalar parayla tutulurdu. Ayrıca hocalara yazın çocuklara eğitim verdiği için perşembelik verilirdi. Çocuklar

51 Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Sağlık ve Tedavi Yöntemleri" konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011.

52 Mehmet BÜYÜKÇANGA, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi, "Sağlık ve Tedavi Yöntemleri" konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

53 Kezban Yavuz, Ev Hanımı, "Sağlık ve Tedavi Yöntemleri" konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

54 Ahmet KABA, Köy Bekçisi, "Sağlık ve Tedavi Yöntemleri" konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

55 KÜÇÜKDAĞ, *aynı eser*, s.124

hocaya her hafta un, buğday, yumurta türü gıdalar götürürdü. Buna perşembelik adı verilirdi⁵⁶.

İmam	Görev Yaptığı Yıl
Hatip Hacı İsa Efendi (Kılıç)	1902- 1921
Davganalı Ahmet Efendi	1921- 1928
Aksaraylı Mehmet Efendi	1928- 1930
Aksaraylı Mustafa Efendi	1930- 1940
Davganalı Mehmet Efendi	1940- 1946
İlgnlı Osman Efendi	1946- 1948
Kabak Hüseyin Efendi	1948- 1950
Derbentli Mehmet Efendi	1950- 1952
Aksaraylı Mustafa Efendi	1952- 1954
Arap Ali Efendi	1954- 1956
Halil Akdeniz	1956- 1958
Ahmet Akdeniz	1958- 1960
Veli Yavuz	1962- 1964
Semati Çalış	1962- 1964
Hamza Efendi	1964- 1966
Hasan Akın	1966- 1970
Mehmet Ali Altın	1970- 1981
Derbentli Ali Efendi	1981- 1984
Mustafa Bardakçı	1984- 1986
Veli Haşimler	1986- 1988
Lütfi Yavuz	1988
Mehmet Toprak	1999- Halen görevdedir.

2. Hatip

Cuma günleri camide Cuma namazından önce hutbe okuyan ve arkasından Cuma namazını kıldıran görevliye hatip denir. Hatipler medrese okumuş kişiler arasından seçilirdi⁵⁷.

Meydanlı köyünde şu ana kadar sadece bir tane hatip olmuştur. Bu kişi Huzeyfe Ulusoy'dur. 1902 yılında Meydanlı'da doğmuştur. Çifteler Köy Enstitüsü Eğitimlik Kursunu bitirmiştir. Huzeyfe Ulusoy köyde ölüm-doğum ve düğün kayıtlarını tutarmış. Ulusoy köydeki çocukların eğitimleriyle de yakından ilgilenmiştir. Köylü tarafından sevilen itibar

⁵⁶ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, "İmam" konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011.

⁵⁷ KÜÇÜKDAĞ, aynı eser, s.128

gören bir kişiymiş. 1987 yılında vefat etmiştir. Şu anda köyde hatip bulunmamaktadır⁵⁸.

3. Muhtar

Muhtar köy ve mahallenin yasalarla belirtilmiş işlerini yürütmek için o köy veya mahallede oturanların seçtikleri kimsedir. Muhtar kelimesi Arapça kökenlidir. Türkiyede muhtarların görev süresi 5 yıldır⁵⁹.

Osmanlı devletinde muhtarlığı resmen II. Mahmud (1784-1839) kurmuştur. Muhtardan önce Kethüdâ, köylerde muhtarın işlerini yürütüyordu. Konya çevresinde muhtarlık teşkilatının kurulmasına 9 Cilt âhir 1251/2 Ekim 1835 tarihli bir emr- i şerifin gelmesinden sonra başlanmıştır.

Cumhuriyet döneminde, 1924 tarih ve 442 sayılı Köy Kanunu ile muhtarların görevleri yeniden belirlendi. Buna göre muhtar İhtiyar Meclisi'nin başkanıdır. Köy öğretmeni ile imam meclisin doğal üyeleridir. Köyün işleri köy ihtiyar meclisi tarafından yürütülür. Köyün birçok sorunu gayri resmi olarak, mahkemeye gitmeden bu meclis ve köyün ileri gelenlerinin bulunduğu mecliste halledilir⁶⁰.

Meydanlı köyü muhtarlığa 1902 yılında kavuşmuştur. Meydanlı köyünde muhtarlık yapan muhtarlar:

Muhtarın Adı	Görev Yaptığı Yıllar
Kavuk Veli Öztürk	1902 – 1912
Ömer Ağa Yılmaz	1912 – 1921
Erikçi Mustafa Keskin	1921 – 1923
Kara Ali Kartal	1923 – 1926
Akkulak Salih Kocayığit	1926 – 1938
Muhittin Adıgüzel	1938 – 1939
Übeyit Yılmaz	1939 – 1943
Tahsin Yiğit	1943 – 1945
Mehmet Karaca	1945 – 1947
Ali Gümüş	1947 – 1950
İzzet Koçak	1950 – 1952
Faik Büyükkaba	1952 – 1954
İsmail Kocayığit	1954 – 1955
Ahmet Keskin	1955 – 1958
Tahir Küçükkaya	1958 – 1959

58 Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “Meydanlıda Hatip” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

59 <http://tr.wikipedia.org/wiki/Muhtar>, 28.05.2011

60 KÜÇÜKDAĞ, aynı eser, s.133-135

M. Ali Taşkaya	1959 – 1960
Ali Yıldırım	1960 – 1963
Hacı Veli Koçak	1963 – 1966
Mustafa Kahraman	1966 – 1968
Sefer Karaca	1968 – 1972
Yasin Çetin	77-84 94-99
Hacı Osman Karaca	1999 – 2004
Halil Büyükkaydn	2004 – 2009
Erkan Karaca	2009 - Halen devam ediyor

4. Muallim/Öğretmen

Köy ve şehirlerde, genelde cami ve mescitlerin bitişiğinde bulunan sıbyan mekteplerinde, Müslümanların bülûğ çağına gelmemiş çocuklarına Kur'an- ı Kerim'i ve genel dini bilgileri öğreten kimselere muallim denirdi. Cumhuriyet döneminde bu kelimenin karşılığı olarak öğretmen kelimesi kullanılmaya başlanmıştır⁶¹.

Meydanlı köyünde görev yapan öğretmenlerden bazıları şunlardır :

İsim	Başlangıç Tarihi	Bitiş Tarihi
Übeyit Yılmaz	01.12.1939	1966
Satılmış Ordu	27.10.1955	04.10.1973
Rahmi Öz	06.02.1961	30.04.1961
Veysel Güven	01.09.1962	01.08.1964
Rona Sontaş	03.09.1964	1965
Fadime Ceylan	17.09.1966	22.10.1988
Süleyman Sakın	30.11.1970	15.09.1976
Yusuf Öztürk	19.09.1971	01.10.1974
Keramettin Kara	24.09.1971	11.11.1975
Süleyman Şahin	28.10.1971	15.03.1974
Lütfi Ada	19.08.1972	21.10.1972
Osman Keser	21.08.1972	13.09.1973
Hikmet Büyükdemir	21.08.1972	13.09.1972
Yunus Kılıç	22.08.1972	05.10.1972
Abdullah Taşkın	27.08.1972	12.09.1972
Adem Bücük	20.12.1972	11.12.1973
Gülistan Baykara	10.11.1975	13.09.1976
İsmail Ceylan	16.04.1976	01.08.1978
Osman Duran	09.09.1976	15.03.1978

⁶¹ KÜÇÜKDAĞ, aynı eser, s.136

Mehmet Aynal	16.09.1976	30.09.1976
Aysun Ünal	28.08.1978	06.09.1979
Şevket Kılıç	11.09.1978	21.10.1980
Muammer Engin	25.09.1978	21.10.1980
Arafa Kılıç	19.10.1978	X
Ülker Gürsel	05.03.1979	24.09.1979
Arif Ceylan	12.03.1979	22.10.1980
Hasan Güzel	03.11.1979	06.11.1979
Ali Kılıç	04.11.1979	30.06.1990
Cemile Atan	28.03.1991	25.03.1995
Mehmet Varan	11.03.1996	14.06.1996

*Meydanlı köyü öğretmen listesi⁶².

---

⁶² Kadınhanı İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Muallim Sicil Defterleri, 2 Mayıs 2011

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kültürel Yapı ve Folklor

A. Kültürel Yapı

1. Şairler

a) Sami Kara

Sami Kara, Kadınhanı'nın Meydanlı köyünde 10 Ocak 1931 de doğdu. İlk sülale isimleri “Deli Aliler”, bu sülaleye daha sonra “Kara Niyazlar” denmiştir. Baba adı Bahri, Anne adı Kezban'dır. El sıkışırken yani tokalaşırken karşıdakinin elini çok kuvvetli sıktığı için kırmaktan gelen “Kıroğlan” lakabını almıştır. İlkokulu köyde okudu (3 yıllık). Çiftçi çocuğu olduğu için kendi de çiftçiliğe devam etmiş, kendi işlerinde çalışmıştır. Şemsi şimşek ile evlenmiştir. Gençliğinde türkü söyler, saz çalardı. Anlatılanlara göre düğünlerde ve köy odalarında en iyi oynayanlardandı. 16 Ekim 1951 de askere gitti, 15 Haziran 1954 de döndü. Daha sonra kendi kamyonu ile köyler ve ilçeler arası nakliyecilik yapmıştır. Çiftçilikle uğraşmıştır. 80 yaşındadır ve halen Meydanlı köyünde yaşamaktadır⁶³.

MEYDANLI

Meydanlı bir tepe üstüne kurulmuş
Halkımız çalışa çalışa yorulmuş
Anasına babasına darılmış
Gitmiş Konya da bir işe sarılmış

Meydanlı'nın havası çok hoştur
Kahveye git gençlerimiz bomboştur
Bazısının önü inşitir bazısının önü halâ yokuştur

Meydanlının dört tarafı yoldur
Öldü erkekler karılar duldur
Ne akarsuyumuz var ne de seldir.

⁶³ Sami KARA, Çiftçi, “Şairler” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

Maniler

*Dağda yidin eriği

Ovada yidin goruğu
Kafana nirden bağladın sarığı
Nesine bunaldın da öldün
Gidinin yürüğü

*Soyadımızı sorarsan “kara”

Cepte yok para
Kendine güvenirsen gel cebimi ara
Bulamazsan seni tutar sara
Sonra boynunda da çıkar yara

İlhan Yerlikaya'ya

Bunların sülalesine fakılı derler
Nerden ağarttın sen bu kekili
Giderken baban mı olacak senin vekilin
Ankara'ya varınca kimden alacan akılı
Meydanlı'nın sokaklarına ne zaman döktürecen çakılı
İsmin İlhan Soyadın kaya
Sakın saçına vurma başka boya
Varınca başla vazifene doya doya
Sahip çık ilk soya.

Bilmece

Dağdan gelir dak gibi
Kolları var budak gibi
Eğilir su içmeye
Bağırır oğlak gibi

Cevap: (Kuyu Sereni)

b) Ömer Yavuz

Ömer Yavuz, Kadınhanı'nın Meydanlı 1959 da Meydanlıda doğdu. Baba adı Zübeyir, anne adı Fatma'dır. 1961 de henüz iki yaşındayken babası vefat etmiştir. İlkokulu Meydanlı da, ortaokulu Kadınhanı'nda okudu. Babasının küçük yaşta vefatı ve ekonomik nedenlerden dolayı lise ikinci sınıfta okulumu bırakmak zorunda kalmıştır. Askere gitmeden önce tuğla ocağında çalışmıştır. 1979 da askere gitmiş, 1981 de terhis olmuştur. Yine aynı yıl evlenmiştir. 1982 de PTT de çalışmaya başladı. Hadim Bademlide, Konya merkez ve Kocaeli de çalıştı. 2007 yılında emekli oldu. 2002 yılında Meydanlı Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma derneği kurucuları arasında yer aldı. 2009–2010 yılında dernek başkanı oldu. Halen dernek başkanlığına devam emekte, Konya da ikamet etmektedir.⁶⁴

⁶⁴ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “Şairler” konulu görüşme, Konya, 27 Mayıs 2011

Köyüme Dönüyorum

Köyümün tozlu yolu	Elimde bir valiz bir çanta
Bağ bahçe sağı solu	Köyüme dönüyorum
Nerdesin sen Anadolu	
Köyüme dönüyorum	Dediler altın şehir
	Irmağın nurdan şehir
Suları temiz berrak	Aşı ekmeği zordur
Gecesi gündüzden ak	Köyüme dönüyorum
Baharında mor zambak	
Köyüme dönüyorum	Verin bana kazma küreği
	Budur işin asıl gereği
Varınca büyük kente	Özledim anamın ak çöreği
Oturduk kenar semte	Köyüme dönüyorum.

(2004)

c) Muzaffer Büyükkeskin

Muzaffer Büyükkeskin 1964 de Meydanlıda doğdu. Baba adı Ali, anne adı Esmadır. İlkokulu köyde, ortaokulu Kadınhanı'nda okudu. 1981 yılında sınavları kazanıp askeri okula girdi. Oradan astsubay çavuş olarak mezun oldu. Türkiye'nin değişik şehirlerinde görev yaptı. 2007 yılında astsubay kıdemli başçavuş olarak emekli oldu. Konya da yaşıyor.

Canım Meydanlım

Kıraçtır köyümüz, taşlıdır tarlamız
Bahar gelince çiçek açar kırlarımız
Komşularla coşar köşe başımız
Doynamadım sana canım Meydanlım

Son baharda tarlamız, nadasa sürülür
Bağlarında üzümle yaprakları dökülür
Köylütolu, düzün içi köyümüzden görünür
Doynamadım sana canım Meydanlım

Harman gelince biçerler ekinlere salınır
Biçercilerde ekin biçme yarışı sağlanır
Her biçerci eşi dostu kapmak için dolanır
Doynamadım sana canım Meydanlım

Beylerimiz kışın kar yağınca odalarda toplanır
Komşularla biçerler, traktörler yarıştırlır
Birinciler aralarında oylamayla seçilir
Doynamadım oda sohbetlerine canım Meydanlım

d) Zübeyir Yavuz

Zübeyir Yavuz, 1961 de Meydanlıda doğdu. Baba adı Mustafa, anne adı Kezban'dır. İlkokulu köyde, ortaokulu Kadınhanı'nda okudu. 1982 yılında Karaman İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi. Ankara Nallıhan ilçesinde 1,5 yıl imamlık yaptı. Üniversite sınavlarına girdi ve Selçuk üniversitesi ilahiyat fakültesini bitirdi. Elazığ Keban'a öğretmen olarak atandı. Daha sonra Çumra'nın Alibeyhöyük kasabasına tayin oldu. Meram İmam Hatip Lisesi'ne müdür yardımcısı olarak atandı. 3 yıl burada çalıştıktan sonra Konya Lisesi müdür yardımcılığına atandı. Daha sonra Meram Şeyhşamil İlköğretim Okulu müdürü oldu. 1,5 yıldır da Meram İlçe Milli Eğitim Şube müdürü olarak görev yapmaktadır⁶⁵.

CANIM KÖYÜME

Uzun olur kış geceleri
Nur yüzlü aksakallı dedeleri
Gürbüz, yağız gençleri
Beraber otururdu Dalazla' rın odada

Birde çobanlık hatıraları başladı mı?
Hele nasıl inanmıştı Çerkez çobanı
Hiç olmayan otobüsü kamyonuna
Köyümüzün damadı kör Tahir amca

Rahmetli bir "Takı" amca vardı
O zamanlar köyümüzün zengini
Yenice'yi çıkarıp birde ikiye böldümü
Nede havası olurdu Dilimlerin odada

Köye şehirden bir gazete gelse
Bütün köy onu okutmak ister
Ancak onu okumalıydı tersinden
Hacı Hasan amca Kabakların odada

Bağlarda üzümler erdi mi?
Köyde gençlerin başlardı derdi
Gece vakti girdiler mi bağlara

---

⁶⁵ YAVUZ, aynı görüşme, 27 Mayıs 2011

Dutulur mu Üğseyin Ballığın kayalarda

Çok çalışkandır Midannı'nın çiftçisi
Yazın çalışır kışın güzel güzel yerdi
Çerkez oğlu tarla satmaya geldi mi?
Hacı Mehmet benimki de saltık oğlum derdi

Köyümüzü eğitip aydınlattılar
Huzeyfe, Ubeyd, Sarı Mustafa hocalar
Nede zordu çocukları yetiştirmek
Çok gömlek yırttılar yaka sallayarak

Köylerde seçimde ev ev gezilirdi
Odalarda oylar tesbihle çekilirde
Milletvekili az çalışmışsın deyince
“Tıprır” iki çift ayakkabı eskittim derdi

Nede güzel olurdu Şakirlerin çeşme de
Domatesi, marulu, hem de bostanı
Ancak su sırası kavgaları başladı mı?
Veysel emmi “yimin atma bacım kandır beni” derdi

e) Niyazi Kara

Meydanlı Köyüne

Bir Türkmen köyüdür bizim elimiz
Kadınhanı ilçemiz Konya ilimiz
Buğday ambarıyız yoktur gülümüz
Hayalimde kaldın kuru meydanlı

Bir tepeye kurulmuş asırlar önce
Ekinler yeşerir bahar gelince
Tarlaları küçüktür yolları ince
Kopardın bağrından yarı meydanlı

Çok âlim yetiştirdi senin bağrında
Hayatı kazandım senin uğruna
Karasevinç köyü hemen böğründe
Bir daha dönmeyiz gayri meydanlı

Düğünlerde seğmen köyü dolanır
Hayvanımız kuyularda sulanır

Doğan çocuk topraklı beze bölendir
Özledim vallahi loru Meydanlı

Yeşillikten hali bizim köyümüz
Eşik ile gelir içme suyumuz
Azaldıkça azalıyor sayımız
Yok eyledin bana varı Meydanlı

Her meclisin vardır mutlak odası
Kalmadı ki eski köyün modası
Ne ambarı kaldı nede nodası
Benliğini yitirme bari Meydanlı

Çatıları toprak, kerpiçten evler
Akşam odaya toplanır beyler
Maaşlar yıllık bilinmez aylar
Kürü kürü bitmez karı Meydanlı

Soyumuz Deli Aliler esasen
Niyaz dedim ki köyüme yazayım biraz
Kimisi Fadime kimisi İraz
Ağlarım sana zarı zarı Meydanlı

(09.08.1999)

f) Mehmet Yerlikaya

Mehmet Yerlikaya, 1939 yılında Meydanlıda doğdu. Baba adı Rıfat'tır. 1953 yılında 15- 16 yaşlarındayken Kadınhanı'na hafızlık okumaya gitmiş burada ki 1,5 yıllık eğitimden sonra köyüne dönmüştür. Daha sonra 1 sene arzuhalcide, 1,5 yıl da tapu dairesinde memur olarak çalıştı ve askere gitti. Askerden döndükten sonra devlet su işlerinde geçici olarak 3 ay yazıcılık yaptı.1961 de belediye de memur olarak çalışmaya başladı. 1983 de emekli oldu. Şu an Konya da yaşıyor.

Sıla Destanı

Taşradan, köyden, kentten geldik buluştuk
Sıla hasretiyle yandık tutuştuk
Eşi dostu görüp hemen koşuştuk
Dostlar derneğiniz mübarek olsun

Hasretinle için için yanar olduk
Kirlı havalarda sararıp solduk
Temiz havalara hasret kaldık

Dostlar derneğiniz mübarek olsun
 Ta uzaklardan geldik buraya
 Sakın fitne girmesin araya
 Neşter vuralım kanayan yaraya
 Dostlar derneğiniz mübarek olsun

Doğduğum büyüdüğüm canım meydanlım
 Taşına toprağına aşığım meydanlım
 Unutamıyorum canım meydanlım
 Dostlar sıra yemeğiniz mübarek olsun

Derneği kuranlara teşekkür ederim
 Her zaman onlara selam ederim
 Elimden gelen yardımı ederim
 Dostlar derneğiniz mübarek olsun

Dostluk dayanışma içinde olalım
 Fakir fukaraya yardım edelim
 Ukba yolculuğuna azık alalım
 Dostlar derneğiniz mübarek olsun

Sıla-i rahime vesile olanlar
 Kendini bu işe adanmış olanlar
 Fakirlere yardım etmiş olanlar
 Dostlar hizmetiniz mübarek olsun

Derneğimizin hizmeti takdire değer
 Yardım olursa onlara eğer
 Yerlikaya çalışanları över
 Dostlar hizmetiniz mübarek olsun

Köyümüz için ne kadar yazsam azdır
 Çalamam ki kafiyenin nesi sazdır
 Dilersen mecmuaya gazetelere yazdır
 Dostlar hizmetiniz mübarek olsun

Okulum seni unutmadım her zaman anarım
 Elli üç sene oldu hala hasretinle yanarım
 Ömrüm geçti gitti kendimi hala genç sanarım
 Dostlar birlik beraberliğiniz mübarek olsun

Adım Mehmet soyadım Yerlikaya
 Dostluk için çaldık bakın bir maya
 Böyle birlik olursak çıkarız aya
 Dostlar şenliğiniz mübarek olsun

2. İlim Adamları

Meydanlı köyünde eğitim-öğretime önem verilmiştir. Köyün %90'dan fazlası eğitimlidir. Eğitim- öğretim alanında birçok insan yetişmiştir. Bunlar; öğretim görevlisi, öğretmen vb. kişilerdir. Öğretim üyelerinden bazıları: Prof.Dr. İlhan Yerlikaya, Yrd.Doç.Dr.Mehmet Büyükçanga, Yrd.Doç.Dr.Zeki Şahin, Doç.Dr.Hatice Duran Yıldız, Mustafa Ulusoy, Hidayet Durucan ve Gül Durucan. Öğretmenler; Halil Öztürk,Erkan Akbaş, Aziz Ergin, Derviş Uğur,Ali Büyükkaba, İlyas Büyükçanga, Mustafa Büyükçanga, Meltem Kadılar, Gönül Adıgüzel, Haşim Yerlikaya, Numan Büyükdemir, Şevket Kılıç, Arif Kılıç, Muammer Ergin, Şükrü Karaca, Kadir Karaca, Osman Akçakaya, Seyit Kahriman, Zübeyir Yavuz (Meram Milli Eğitim Şube Müdürü) Orhan Kahraman (Karataş Mustafa Aydın İlköğretim Okulu Müdürü)⁶⁶.

a) Prof Dr. İlhan Yerlikaya

Alaaddin İlkokulu'nu ve Dumlupınar Ortaokulunu bitirdikten sonra Konya İmam Hatip Lisesinde okudu.1985 yılında Selçuk Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Tarih bölümünden mezun oldu.1987 yılında aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsü Tarih bölümünde yüksek lisans öğrenimini tamamladı.1987-1993 yıllarında Başbakanlık Osmanlı Arşivinde Uzman Yardımcısı olarak çalıştı.1991 yılında ise İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Yönetimi bölümünde Basın Tarihi alanında doktora yaptı.1993-94 yıllarında Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tarih Bölümünde Yrd.Doç. olarak görev aldı.1994 yılında Kırıkkale Üniversitesinde İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Uluslar arası İlişkiler bölümüne öğretim üyesi olarak geçti.1997 yılında İletişim Bilimleri Genel Gazetecilik alanında doçent oldu.1997-2002 yıllarında Kırıkkale Üniversitesinde İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde Siyasi Tarih Anabilim Dalı Başkanlığı, dekan yardımcılığının yanı sıra İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Yönetim Kurulu üyeliği görevinde bulundu.2002-2005 yıllarında Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümüne

⁶⁶ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “İlim Adamları” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

profesör olarak atandı. Bu sürede Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Kurucu dekanlığı görevini yürüttü. Ayrıca Erciyes Üniversitesinde Senato Üyeliği ve Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi televizyonunun kuruculuğu ve Tv Yayın Kurulu üyeliklerinde bulundu.2005-2007'de TBMM tarafından iki kez RTÜK üyeliğine seçilen Prof.Dr.Yerlikaya görevinden istifa etmiştir. Evli ve beş çocuk babasıdır. Şuanda Konya'dan milletvekili adaydır⁶⁷.

b) Yrd. Doç. Dr. Mehmet Büyükçanga

1 Kasım 1948 yılında Meydanlı köyünde doğdu. Aynı köyün ilkokulundan mezun oldu. 1967 yılında İvriz İlköğretmen Okulu'nu bitirdi.1970 yılında Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-iş Bölümünden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi'nde lisans tamamladı.1981 yılında Ankara İ.T.İ.A master yaptı.1990 Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nden Sanatta Yeterlik Diploması aldı.1970-1976 yılları arası Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı okullarda resim öğretmeni olarak çalıştı. 1976-1980 yılları arasında Ankara Gazi Eğitim Resim-iş Bölümünde öğretim elemanı olarak görev yaptı. İsteği üzerine Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü'ne nakil oldu.1980-1993 yılları arası Kültür Bakanlığı Konya Devlet Güzel Sanatlar Galerisi müdürü olarak görev aldı. Kültür ve Turizm Bakanlığının Türkiye genelinde düzenlediği 'Mevlana resim yarışması' nda beş yıl jüri üyeliği ve sergi komiserliği yaptı. Halen Selçuk Üniversitesi Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitim Bölümü Resim-iş Ana Bilim dalında Yardımcı Doçent olarak görev yapmaktadır⁶⁸.

B. Folklor

1. Evlenme

a) Kız İsteme ve Söz Kesme

Evlenme çağı erkekler için genellikle askere gitmeden önce, kızlar için de 16 – 18 yaşları idi.Kız 20 yaşını geçince düünür gelen olmazmış. Kızlar görücü usulüyle istenirdi. Kız istenmeden önce erkek tarafından bayanlar kızı tanımak için kız tarafına giderlerdi. Öncelikle her iki tarafın aile büyüklerinin rızasını alırlar sonra da erkek tarafının aile büyükleri kız tarafına “kız istemeye” giderlerdi. Büyüklerden birisi “ Allah'ın emri, peygamber efendimizin kavli üzere kızınızı oğlumuz istiyoruz” der. Kızın ailesi uygun görürse (erkek tarafı tanınıyor ve uygun görülüyorsa -çok nadir -) ilk ziyaretlerinde kızı verirlerdi. Eğer aile tanınmıyorsa kız tarafı

⁶⁷ YAVUZ, *aynı görüşme*, 25 Nisan 2011

⁶⁸ Mehmet BÜYÜKÇANGA, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi “*İlim Adamları*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011

aileyi araştırmak veya dūřünmek için süre isterlerdi. Birkaç gün sonra erkek tarafından tekrar haber gönderilir. Eđer kızın ailesi davet etmezse bu, kızın verilmeyeceği anlamına gelirdi. Kızın ailesi davet ederde tekrar ziyarete gidilirdi. Kız ailesi erkek tarafını davet ederse kızın babası “hayırlı olsun” derse hemen o gün tatlı yenirdi. Varsa kıza yüzük takılırdı, böylece söz kesilirdi. Buna “küçük nişan” veya “küçük dua” denilmektedir. Tatlıda helva, bisküvi, lokum gibi tatlılar yenilmekteydi. Günümüzde ise baklava çikolata gibi tatlılar yenilmektedir. Söz kesildikten sonra kıza “gelin kız” denilirdi⁶⁹.

Kız verildikten sonra oğlan evinin kıza ne kadar altın/para vereceği konuşulurdu. Oğlan tarafı maddi durumları iyiye altın, değilse altın bedeli olarak tarla verirdi. Bunlar hemen kız istendikten sonra belirlenir, düğün tarihine kadar da vaat edilenler temin edilirdi. Ayrıca söz kesiminde başlık parası da açıklığa kavuşturulurdu kız evinin istediği miktar başlık parası olarak verilirdi⁷⁰. Ancak başlık parası olarak oğlan evini zorlayacak bir miktar istenmezdi⁷¹. Kız istendikten sonra erkek tarafı kızın birinci dereceden akrabalarının hepsine dürü götürürdü. Düride genelde giyecek eşya olurdu. Erkek tarafı düriyü götürdükten sonra kız tarafı da erkek tarafına dürü götürürdü. Söz kesildikten sonra kıyla erkek birbirini görmezdi. Küçük kardeşleri veya bir yakınları ile mektup gönderirlerdi. Bu da saklı olarak yapılırdı. Bu dönemde erkek tarafı kız tarafına “tabak” gönderirdi. Bu tabağı üç – beş kadın götürürdü. Tabakta oyalı çember, elbiselik kumaş, şeker, fıstık gibi şeyler olurdu. Kız tarafı da tabağı getiren kadınlara hediye olarak tülbent, havlu gibi şeyler verirdi. Aileler birbirlerine oturmaya giderlerdi. Oturmaya gidildiğinde erkek tarafı ellerini öpen “gelin kıza” bir hediye veya para vermek zorundaydı. Bunu yapmayan taraf ayıplanırdı.

Düğünden önce erkek tarafının akrabaları toplanıp kız tarafına sandık götürürlerdi. Sandığın içinde ufak tefek hediyeler olurdu. Bu sandık gelinin çeyizleri içindir. Düğünde gelinin çeyizi ve özel eşyalarıyla birlikte içi dolu olarak oğlan evine geri gelirdi. Kız tarafı bu sandığın gelmesini pek

---

69 Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kız İsteme ve Söz Kesme” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

70 Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emekli, “Kız İsteme ve Söz Kesme” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

71 Selamiye Kocayığıt, Ev Hanımı, “Kız İsteme ve Söz Kesme” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011. *1936 yılında doğan Selamiye Kocayığıt’ın babası kızını başlık parası olarak evlendirmiştir. Erkek tarafından 500 lira başlık parası alınmıştır. Ayrıca altın bedeli olarak, keçe, yastık, yatak örtüsü ve 2 dönüm tarla alınmıştır.*

istememdi. Şimdilerde görücü usulüyle evlilik yok denecek kadar azalmıştır. Çiftler anlaşarak evlenmektedir⁷².

b) Nişan

Eskiden nişanlar genelde düğünden bir gün önce yapılırdı. Buna büyük nişan da denir. Nişanda çalgı olmazdı ve nişan Cuma günü yapılırdı. Bir hafta önce nişan bir hafta sonra düğün olduğu da olurdu. Bu ailelerin anlaşmasına bağlıydı; ancak dışarıdan gelen için o dönemde gelip gitmesi zor olacağından düğün ve nişan arası kısa tutulurdu. Nişanda erkeklerde bayanlarda davet edilirdi(okunurdu). Nişana davet edilirken akide şekeri alınır, iki genç görevlendirilip nişan veya düğün sahibinin selamıyla bütün evlere dağıtıldı. Bayanlarda genç kızlar düğünlik elbiselerini giyerek bayanları davet ederdi. Söylenilen gün ve saatte erkek evinde toplanılır oradan da kız evine gidilirdi. İlk varıldığında hoca kuran okur, arkasından helva veya lokum, bisküvi dağıtıldı. Görevli gençler tülbent üzerine küçük ayna koyar (tülbent açkı) ve tülbent bütün odalara götürülürdü. Odadakiler tülbende para atardı. Nişanda kadınlar gelin kıza para takar, işlemeli çember örter, başörtüsü, iğne oyası hediye ederdi. Para kızın ihtiyaçlarını karşılaması için kız evinde kalırdı. Toplanan paradan oğlana “aydınlık” adı altında bir miktar para gönderilirdi⁷³. Nişanda iki bisküvi arasına lokum konur. Yarısını kız yer, diğer yarısı oğlana gönderilir ve oğlan yerdı. Bu da birbirlerinin sözünden çıkmaması için yapılırdı⁷⁴. Nişanda kadınlarda eğlence vardır. Erkeklerde eğlence yoktur. Kadınlarda eğlence talba (tef) ile olurdu. Bilen bir bayan bunu çalırdı ve kadınlar kendi aralarında eğlenirdi. Kışın evin içinde yazın evin dışında yapılırdı. Misafirleri ağırlayacak yer kalmadığı zaman evin dışında yapılırdı. Nişanlıyken oğlan tarafından kız tarafına ziyarete giden kayınbaba veya aile fertleri, gelin kız elini öptüğü zaman her seferinde para verirlerdi. Gelin kız görme geleneği(gelin kız oturması)vardır. Söz kesimi ile düğün arasında bir tarihte damadın amcası, dayısı, halası, gibi yakın akrabaları gelin kıza ziyarete gider. Giderken de bir sefere mahsus hediye götürürdü. Hediye genelde giyecek türüdür. Bu gelenek günümüzde de devam etmektedir⁷⁵.

⁷² KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 25 Nisan 2011

⁷³ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Nişan” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

⁷⁴ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “Nişan” konulu görüşme, Konya, 25 Mayıs 2011

⁷⁵ KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 25 Mayıs 2011

Nişanla düğün arasına ramazan bayramı denk gelirse oğlan tarafı kıza elbise alırdı. Kurban bayramı denk gelirse koç süslenir, kurdele - altın takılır, kız evine götürülerek hediye edilirdi. Bu koç gelinin kurbanıdır⁷⁶.

c) Mehir

Mehir için oğlanın babası ve annesiyle kız evine gidilir, daha sonra “eşya mehir senedini” yazacak kişi maddeleri yazmaya başlardı. İlk önce erkek tarafının vereceği eşyalar ve vadettikleri yazılır, bunlar sıra no, cinsi, miktarı ve değeri şeklinde gruplandırılırdı. Genel olarak yatak takımı, sandık içi, cemeğin içi, halı, daha eskiden keçe, vitrin ve mutfak eşyası verilirdi. Daha sonra da kız tarafı kızına ne verecekse onlar yazılırdı. Oğlanın babası eğer altın verecekse altının gramı yazılır, eğer altın vermeyecekse altın bedeli kadar tarla verilir bu mehir senedine işlenirdi. Verilen tarlanın tapusu düğünden önce gelin kızın üzerine kaydedtirilirdi. Son olarak mehir senedinin altına sırayla kayınbaba ile damat, biri kız diğeri erkek tarafının şahidi olmak üzere iki şahit imza atarlardı. Senedin en altında da köy muhtarı mehiri tasdiklerdi. Boşanma durumunda mehir senedinde belirtilen eşyalar ve vaat edilenler veya bunların değeri olan para kıza ödenir⁷⁷.

d) Düğün

Eskilerde düğün Salı başlar Perşembe günü biterdi. Şimdilerde Cuma günü başlayıp Pazar günü bitiyor. Günümüzde kına yapılmaz ise tek günde salon düğünü şeklinde yapılmaktadır⁷⁸. Eski düğünlerde düğüne okumak (davet) için davetiye falan yoktu. Gençler bir torbaya (çıkıya) elvan şeker koyarlar, düğüne davet edecekleri evleri tek tek gezerler, birkaç şeker verirler “Babamın-dedemin selamı var, düğünümüze buyurun” derlerdi⁷⁹.

Düğün yemeğine hazırlık için düğünden önce Salı veya Çarşamba günleri yufka yapılırdı. Yufkayı yapan kişiler damadı yakalarlarsa -ki genelde yakalarlar- ceza olarak damadın başına yufka örterler, damat da ceza karşılığı gidip yufka yapanlara helva alırdı⁸⁰. Düğünde özellikle

⁷⁶ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Nişan” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

⁷⁷ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Mehir” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011.

⁷⁸ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meydanlıda Düğün” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011.

⁷⁹ Mehmet DURAN, “Düğünler”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

⁸⁰ KÜÇÜKKAYA, aynı görüşme, 27 Nisan 2011

1950'li yıllarda gelinlik

dışarıdan gelen misafirler iyi ağırlanırdı. Bazen de dışarıdan gelen gençlere çeşitli ziyetler edilirdi. Bunlar; çifte koşmak, yan yatırılmış at arabasının tekerine bağlayarak döndürmek gibi şeylerdi⁸¹.

Perşembe günü kız tarafından bayanlar toplanır o zamana kadar kızın yapmış olduğu çeyizleri erkek evine getirirlerdi. Gelinin yatak odası kız evi tarafından getirilen çeyizlerle süslenirdi. Bu çeyizler genelde el işlemedir. Oda süslenirken odayı döşeyenler damadı yakalayabilmek için tuzak kurarlardı. Buradaki amaç bahşiş almaktır. Damadı yakalarlarsa odaya kilitler ve bahşişi alana kadar kilitli tutarlardı. Ayrıca damadın annesi kız evinden çeyiz döşemek için gelen bayanlara ufak birer hediye verirdi.

Perşembe veya Cuma günü ilçeye gidilir resmi nikah yapılırdı. Gelinle damat birbirlerini ilk defa burada görürdü. Cuma günü silahlar atılarak merasim şeklinde bayrak dikilirdi. Bayrak dikmedeki amaç düğünün başladığını belirtmektir. Bayrak dikiminde bol tabanca atılırdı. Hemen hemen herkes tabancasını denerdi. O zamanlar tabancası olmayan yoktu. Düğün sahibinin hali vakti yerindeyse koyun, değil ise horoz kesilerek kan akıtılır, hoca duasını yapar, daha sonra gencin biri de dama çıkıp bayrağı dikerdi. Bayrak dikildikten sonra yemek hazırlığı başlardı. Eğer düğün sahibinin maddi durumu iyiye tosun keser, bu et de kullanılarak yemekler hazırlanırdı. Düğün yemekleri: yoğurt çorbası (toyga aş- yoğurt çorbası), etli bulgur pilavı (yenilerde pirinç pilavı) su böreği, üzüm hoşafı ya da helva, bamya çorbası, yaprak veya lahana sarmasıdır. Yemek pişirmek için genelde kerpiçten ocak yapılır, yemekler odun ateşinde büyük kazanlarda pişirilirdi. Aşçılar köyde yemek becerisi olan belli kişilerdir. Cuma günü akşam “başbozumu” geleneği vardır. Oğlan evinden bayanlar kız evine giderek eğlenirler. Düğün çalgıcıları da Cuma günü gelirdi . Bir içeri çalgısı (saz, darbuka, cümbüş, klarnet) bir de dışarı çalgısı (davul zurna trompet zil) olurdu. İçeri çalgısı genelde düğün sahibine ait köy odasında idi. Odası olmayanlar için bir yakınının odası açılırdı⁸². Düğünde genelde Konya oyunları oynanırdı. Köyde Kör Mehmetlerin Kâzım Küçükkeskin, Sami Kara, Neşet Büyükkılıç iyi oynayanlardı. Bunlar kaşıkla veya ellerindeki küçük zille oynarlardı. Neşet Büyükkılıç çok güzel uzun hava türkü söyler ve kaşık çalardı. Davulcular ile saz ekibi genellikle Ilgın'dan çingenelerden gelirdi⁸³. Öğlen Cuma namazından çıktıktan sonra çalgı başlar, bu süre zarfında dini nikâh kıyılırdı. Herhangi bir zamanda (gizli tutulur) damatla beraber gelin kızın vekili abi, amca veya dayı hocanın yanına gider, nikâh kıyılır. Nikâhta damat kızın vekili ve biri damdın biri kızın olmak üzere 2

⁸¹ DURAN, *aynı makale*, 2011

⁸² KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 27 Nisan 2011

⁸³ DURAN, *aynı makale*, 2011

şahit hazır bulunurdu. Hoca tarafından damada 32 farz sorulur, bilemezse hoca söyler damat tekrar ederdi. Cuma günü akşam da içeri çalgısı olurdu. Akşamları dışarı çalgısı olmazdı.

Cumartesi günü saat sabah 10 civarı yemek verilmeye başlanır, gelen her misafire yemek verilir. İkindiden sonra oğlan evinde kadın-erkek toplanılır, çalgı eşliğinde erkekler önde bayanlar arkada başlarında içinde kına olan sini pullularla (mavi/al pullu) süslenerek kız evine gidilirdi. Kız evine ulaşınca gelenler hemen içeri alınmaz, erkek tarafından gelen erkek misafirler çağrılıp kapının açılması için bahşiş istenirdi. Önceden kararlaştırılan miktar anlaşarak verilir ve kapı açılır, kınacı bayanlar içeri girer eğlence başlardı. Erkek eğlencesi de dışarda davul-zurna eşliğinde olurdu. Kınacılar gelin kızın eline kına yakarlar ve kına eldiveni giydirilir. Bu eldiven işlemelidir. Eldiven gelin kızın kendisi hazırlanırdı. Gelin kınada oğlan tarafının aldığı elbiseleri giyerdi. Kına yakıldıktan sonra kınacılar oğlan evine geri dönerler. Oğlan evi cumartesi akşamı kalabalık olur, hep birlikte akşam yemeği yenirdi. Kalmak isteyenler düğün odasına geçerdi. Bayanlar tekrar kız evine gider, kızın kendi bayan akrabaları da kız evinde toplanır orada eğlenirlerdi. Kızın erkek akrabaları ise oğlan evine giderdi.

Pazar günü kız almaya gidilmeden önce imam dua ederek damadın damatlık elbisesini oğlan evinde giydirirdi. Damat elbisesi takım elbise, yelek ve gömlekten oluşmaktaydı. Sabah saat 10 civarı gelin, kız evinden alınır. Eski düğünlerde gelin sağlıklı bir atla veya at arabasıyla getirilirdi. Daha sonra gelin traktörle alınmaya başlandı. Traktörün römorkununun üzeri geri adı verilen büyük bir kıl örgüyle kapatılır, gerinin yüksek olması için altına fiçlar konurdu. Köydeki diğer traktörlerle de konvoy oluşturularak kız evine gidilirdi. Kızın alınacağı gün al duvak yapılırdı, düğün elbisesi giydirilirdi⁸⁴. Gelinin düğün kıyafeti kadife şalvar (Çintihan), kadife güdük ve yelekten oluşmaktaydı. Şimdiki gibi özel gelinlik yoktu. Gelin giydirilirken bakır sininin üzerinde giydiriliyordu. Gelin siniye oturur, erkek tarafının aldığı mestin içindeki kuru üzüm gelini giydiren büyük tarafından etrafa saçılır, daha sonra gelini giydirirdi. Gelinin başına bakır sahan konur, üzerine grab ve pullularla birlikte al duvak yapılırdı. Bunu köyde bilen bayanlar yapardı⁸⁵. Oğlan tarafı kız evine gelince gelin arabası kız evinin önüne yanaşır ve kızı almak için kayınbaba veya amca-dayı içeri girerdi. Gelin almak için istenen bahşiş verilir, gelini babası veya abileri koluna girerek dışarı çıkarırlardı. Daha sonra dualar eşliğinde arabaya bindirilirdi. Gelin çıkarıldıktan sonra sıra

⁸⁴ KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 27 Nisan 2011

⁸⁵ Emine AKÇAKAYA, “*Meydanlıda Düğün*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

kızın sandığının alınmasına gelir. Kız evinde gençler bahşiş alabilmek için sandığın üzerine otururlar, bahşiş almadan sandığı vermezlerdi. Bahşiş alındıktan sonra sandık teslim edilir, eşya traktörünün römorkuna atılırdı. Kızın özel eşyaları, ailesinin verdiği eşyalar da bu traktöre yüklenirdi. Eşyalar da yüklenince vedalaşılır ve oğlan evine geri dönülürdü. Yolda gençler konvoyun yolunu keserlerdi. Gelin arabasının önüne uzun sıırıklar tutarak veya önüne geçerek konvoyu durdururlar, damadın babasından para alırlardı.

Erkek evine gelince gelinin yanında gelen kişi veya kişiler gelin inmiyor diyerek erkek tarafından bahşiş isterlerdi. Damadın babası bahşiş olarak inek, koyun, keçi veya para verir, bu bahşiş gelinin olurdu. Gelin gelince silahlar atılır, daha sonra oğlanın annesi dama çıkar içinde su, bozuk para, arpa ve buğday karışımı olan testiyi gelin eve girmeden önce önüne atardı. Atılan testi genelde parçalanırdı. Şayet parçalanmazsa aşağıdakiler testiyi kırarlardı. Testinin kırılmaması pek iyi sayılmazdı. Bereketin olmayacağına inanılırdı. Gelini namahrem olmayan bir akrabası sırtında gelin arabasından indirir ve eve kadar götürürdü. Gelin kesinlikle yürütülmezdi. Eve girince damat gelinin yüzünü açar yüzgörümlüğü verirdi. Yüzgörümlüğü olarak bilezik, para veya altın verilirdi. Daha sonra damat dışarı çıkar, orta yere bir sandalye konur ve buraya otururdu. Sadıç ta damadın başında beklerdi. Çalgı çalmaya başlar, silahlar atılırdı. Damadın akrabaları ve arkadaşları damada para takarlar dı. Buna damat okşama denir. Bayanlar takmak isterse onlar da ayrıca takardı. Sağdıç uyanık olmazsa para takanlar şaka adı altında iğneyi damada batırırlar, eğer sağdıç uyanıksa ip çeker para oraya takılırdı. Okşama bittikten sonra sağdıç damadı alır, üzerindeki parayla beraber sağdıçın evine veya damadın bir yakınının evine gidip parayı sayarlardı. Sonra damat arkadaşlarıyla buluşurlar, kendi aralarında eğlence yaparlar. Bu eğlence kısa sürerdi. Eğlenceden sonra damat sağdıçla yalnız kalır. Bu arada damadın damatlığı giyerken çıkarmış olduğu elbiseleri oğlan evinden bir çocuk işlemeli bir bohça içerisinde geline götürür ve karşılığında gelinden bahşiş alırdı.

Akşam olunca damat ile sağdıç oğlan evine yemeğe gelirdi. Buna “beyekmeği” denir. Bu yemeğe damadın akrabaları ve hoca da gelirdi. Yemekte damadın ayakkabısı sağdıç tarafında emin bir yere saklanır. Çünkü ayakkabıyı kaçırırlarsa bahşiş vermek zorunda kalınılırdı. Ayrıca sağdıç damadın kaçırılmaması için damadı büyüklerden birisinin yanına oturtur ve ona teslim ederdi. Yemek yendikten sonra sağdıç ile damat başka bir eve geçerler yatsı namazına hazırlanırlar, akrabalarla beraber yatsı namazına giderlerdi. Yatsı namazını kıldıktan sonra imamla beraber oğlan evine kadar tekbir getirerek gelirler, yatak odasının kapısının öünde dururlar. İmam damadı sağına sağdıçı da soluna alır ve dua eder. Duayı bitince içeride gelinin yanındaki bayan (yakın akraba veya sağdıçın

hanımı) kapıyı açar ve hoca şakayla damadın sırtına vurur. Fakat damadın arkadaşları çok şiddetli vururlardı. Bazen yumruklar o kadar sert olurdu ki damadı yere düşürürdü. Hatta iğne batıran bile olurdu. Sağdıç damadı bu yumruklardan korumaya çalışırdı. Daha sonra damat içeri girdirilip ve kapıyı kapatılır. İçeride sağdıç eşi gelinle damadı tokalaştırır ve çıkar. Böylece düğün biter. Düğün evinde sadece düğün sahibi kalır⁸⁶.

Sabah gelin namazdan önce kalkar kaynana ve kayınbabanın abdest suyunu döker, gerekli hizmeti yerine getirir. Ayrıca o sabah “yüz açımı” yapılır, köydeki genç kızlar ve kadınlar geline, çeyizine ve evine bakmak için gelirlerdi. Yüz açımında geline ve nişanlı kızlara “oyalı çember örtülürdü.” Gelin evde bulunan baba ve dede hariç erkek çocuklar dahil tüm erkeklere “ağa” diye hitap ederdi. Bir hafta sonra damat ile gelin gelinin babasının evine el öpmeye giderlerdi. Onlar da damada koyun,keçi gibi hediyeler verirlerdi. Buna el öpme denir. Gelin büyüklerle birlikte sofraya oturmaz, büyüklerin yanında sesli konuşmazdı. Dedenin ve kayın pederin yanına oturmayıp ayakta beklerdi. Gelinin ayakta beklemesi yemeklerin dışında normal oturma zamanlarında da aynı idi. Gelin odanın girişinde ayakta beklerdi. Kayın peder veya varsa dede oturmasını söyleyinceye kadar bu böyle devam ederdi. Yemeğini onlardan ayrı yerdi. Bu durum bazen bir-iki ay bazen üç dört sene sürerdi. Sabahları kayın pederden veya dededen evvel kalkar onların abdest alacağı suyu ısıtır veya ocakta sıcak su varsa abdest sularını döker, havlularını verir, camiye gönderir ondan sonra uyurdu. Tabi yine herkesten erken kalkarak yapacağı işlerle ilgilenirdi⁸⁷.

2. Bayramlar

a) Dini Bayramlar

Ramazan Bayramı

Eskiden Ramazan başlamadan önce evlerde bir telaş başlardı. Erişteler, yufkalar yapılırdı. Torbalarla kuru üzüm alınırdı bunlar ayıklanırdı, erikle birlikte küçük kazanlarda(hereni) kaynatılarak “hoşaf” yapılırdı. Ramazan geceleri ahaliyi sahura kaldırmak için bazen davul bazen de teneke çalınırdı. Sahur yemeği için yufka yapılırdı. Bu yufkanın üzerine mercimekli pilav dökülerek üzüm hoşafı ile birlikte yenilirdi. Yiyecek çeşidi çok azdı. Meyve hemen hemen hiç bulunmazdı. Sahurda genelde bir gün pilav bir gün erişte yenirdi. Erişteye toz şeker katılarak da yenildiği olurdu.

⁸⁶ KÜÇÜKKAYA, *aynı görüşme*, 27 Nisan 2011

⁸⁷ DURAN, *aynı makale*

İftarda çoğunlukla patates salatası yapılırdı. Zeytin çok az bulunur, sadece iftar açmak için sofraya kişi başına birer-ikişer tane konurdu. Bazen “mıkla” yapılırdı. Akrabalar komşular ayrıca köyün fakirleri toplu olarak iftara davet edilirdi. Üç-dört sofraya kurulurdu. İftarların ağırlıklı davetlisi köyün imamı olurdu. İftardan sonra teravih namazı gidilirdi. Teravih namazını bazen köyün hafızları kıldırırdı. Hafızlar : Koca Mehmet, Sabri'nin Cemil, Kadıların Mehmet, Takının Mevlüt, Çopurun Semati, İrebecin Halit, Çıracının Mustafa idi. Hızlı kıldırın hafız daha makbuldü. Ayrıca bazı odalarda da teravih namazı kılınırdı. Teravihten sonra erkekler çoğu zaman odalara giderlerdi. Oda sahibi çay demler, hep birlikte içilirdi.

Bayramdan 7-8 gün önce kadınlar evleri temizlemeye başlarlardı. Önce evdeki tüm keçeler çırpılır, temizlenirdi. Sonra evin tüm duvarları “ak sıva” ile sıvanırdı. Arefe'den bir gün önce yemekler yapılmaya başlanır, “kömbe” çekilirdi. Kömbe yağlı ve haşhaşlı olarak yapılırdı. Ayrıca bayramın birinci günü için yemekler hazırlanırdı. Bu yemekler (Sarma, dolma, hoşaf, su böreği, fasulye, nohut, patates çorbası) bayram sabahı köy odalarında yenirdi. Arefe günü ikindi namazından çıktıktan sonra cemaatle hep birlikte Mezarlığa gidilir, köyün imamı ve hafızlar mezarın dışarısında Kur'an okurlar ve dualar edilirdi. Daha sonra isteyen kendi yakının mezarını da ziyaret ederek dua ederdi. Arefe günü akşam şerbet (şeker-su karışımı) yapılır, içine tat ve koku vermesi için karanfil atılırdı. Bayram sabahı bu şerbet oruç bozulsun veya açılınsı niyetiyle içilirdi.

Bayram sabahı herkes temizlenir, temiz elbiselerini giyerdi. Kıyafet olarak çocuklar bayramlıklarını giyerdi, üzerlerine de al ve mavi kıraplar takılırdı. Erkekler ezanla birlikte Bayram Namazına giderler, kadınlar da bayram yemeği hazırlığı yaparlar, genç kızlar veya gelinler de su doldurmaya giderlerdi. Sabah güneş doğmadan kuyulardan veya çeşmeden doldurulan suyun “zermem” olduğuna inanılırdı. Bayram Namazından sonra camiden çıkarken cemaat hocaya teravih namazını kıldıracağı için gönlünden geçen miktarı sergiye atardı. Daha sonra toplu olarak mezara gidilir, hocalar/hafızlar Kur'an okurlar, birlikte dua edilirdi. Mezar ziyaretinden sonra herkes odalara dağılır “bayram yemeği” yenirdi. Bu yemeği evin gençleri evlerden sinilerle getirip oda girişindeki terebuzun üzerine koyarlardı. Yemekler; su böreği, erik hoşafı, kayısı kurusundan yapılan yemek, lahana sarması, yaprak sarması, salata, su böreği gibi yemeklerdi. Kadınlar yemeği evlerde yerlerdi. Odada önce en yukardaki ihtiyarlara sonra orta yaşlılara daha sonra gençlere gelen yemekler ikram edilirdi. Yemekten sonra gençler evden şeker alır ve odadaki büyüklerine götürürler, yaşlı erkekler odada oturur gençler diğer odaları ve evleri gezerek bayramlaşırlardı. Odalarda ve evlerde en güzel şeker “sorma şeker” (akide şekeri) idi. Yumuşak şekere “elvan şeker” denirdi. Bunun yanında fıstık, iğde, üzüm de dağıtılırdı. Para verme âdeti yok sayılacak kadar azdı.

Bazen akrabalarından demir para verenler olurdu. Büyüklerin küçüklere bayram için gitme âdeti yoktu. Bayramlaşmak için küçüklere büyüklerin evine veya odasına giderdi. Bayramlaşmada sadece el öpülürdü. Şimdiki gibi kucaklaşma yoktu. Çocuklar bir odaya veya eve vardıklarında “çatlak” (Demirin içerisi oyularak ucuna bir sap takılır, oyuğun içerisine dinamit veya kibritin ezvası konularak ağzına ucu küt demir çivi takılır ve bu çivili kısım sert bir yere vurularak patlatılır) çatlatarak geldiklerini haber verirdi. Daha sonraları “mantar tabancası” çıktı. Bu tabancalar atılmaya başladı⁸⁸.

Kurban Bayramı

Kurban Bayramı için de 10-15 gün öncesinden de yine Ramazan Bayramında olduğu gibi hazırlıklar yapılırdı. Bayrama 15-20 gün kala herkes kurbanlığını alırdı. Kurbanlıklar Bayram’a kadar evlerde beslenirdi. Kurban kesildikten sonra üçe ayrılır; bir hissesi mutlaka fakirlere dağıtılırdı. Eğer Kurban ortak kesilmişse mutlaka tartılarak paylaşılırdı. Kesilen kurbanın kanına büyükler parmaklarını batırarak çocukların alınlarına değdirip, “başın ağrımaz” derlerdi. Kurban eti dağıtıldıktan sonra kalan etler kavurma yapılarak tepsilere dökülür, soğuyup donduktan sonra tavana asılır, ihtiyaç oldukça buradan alınırdu. Bazen de kavurmalar küplere konur buradan alınarak kullanılırdı. Kurbanın işi bittikten sonra temiz elbiseler giyilir “bayram gezmesine” çıkılırdı. Ramazan Bayramı’ndan farklı olarak odalarda yemek yendikten sonra kurban kesilirdi. Bayram ziyareti ikinci gün yapılırdı⁸⁹.

Günümüzde de bayramlar eskisi kadar olmasa da heyecanlı geçmektedir. Yine yemekler yapılır, ramazanda toplu iftarlar olur, cami teravih namazında dolup taşar. Bayram sabahları mezar ziyaretleri olur. Kurban bayramında kurbanlar kesilir her yönlü yardımlaşma örneği gösterilir. Bayram ziyaretleri halen devam etmektedir. Ancak şimdilerde eskiye nazaran bazı adetler değişmiştir. Örneğin eskiden çocuklara bayram harçlığı neredeyse hiç verilmezken şimdilerde verilmektedir. Ancak yine de eski adetlerin birçoğu devam etmektedir.

b) Milli Bayramlar

Milli bayramlar 1980'lere kadar köy meydanında kutlanıyordu. Bayram sabahı okulda toplanan öğrenciler sınıf sınıf sıralanır ve her öğretmen kendi sınıfının başında şarkılar, marşlar söylenerek köy meydanına gidilirdi. Köy halkı da köy meydanında toplanırdı. Öğretmenin önceden bir kâğıda yazıp verdiği metni muhtar okur, öğrencilerin

⁸⁸ Mehmet DURAN, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

⁸⁹ DURAN, *aynı makale*

bayramını kutlar, sonra okul müdürü konuşma yapardı. Önceden belirlenen öğrenciler ezberledikleri şiirleri okurlardı. Daha sonra koşu yarışması, çuval yarışması ve yumurta taşıma yarışmaları yapılır kazanan öğrencilere hediyeler verilir ve tören sona ererdi.⁹⁰

1980'ler den sonra kutlamalar okulun önünde yapılmaya başlanmıştır. Köylülerin oturması için okul sıraları okulun önüne çıkarılırdı. Kutlamalar yine aynı şekilde yapılmaya devam etmiştir⁹¹.

Çuval Yarışması: Yarışacak öğrenciler çuvalın içine girer. Başlangıç çizgisi olarak belirlenen yerden varış noktası olarak belirlenen yere kadar çuvalın içinde ulaşmaya çalışılır. İlk ulaşan öğrenci yarışmayı kazanır.

Koşu Yarışması: Belirlenen bir öğrenci mendili tutar. Yarışmacı olan diğer iki kişi mendili tutan öğrencinin önünden koşmaya başlayarak okulun etrafını dolaşırlar. Hangi öğrenci önce gelir mendili alırsa o kazanır.

Yumurta Taşıma Yarışması: Her öğretmenin kendi sınıfından seçtiği gözü açık öğrenciler tahta kaşıklara yumurta koyarlar. Yarışan öğrenciler bu kaşıkları ağızlarıyla tutarak yumurtayı düşürmeden varış noktasına kadar taşımaya çalışırlar. Yumurtayı düşürmeden hedefe ulaştıran yarış kazanır.

3. Aşure

Aşure kelimesinin orijinali “aşûrâ” dır. Arapça “on” manasına gelen “aşara”, “aşır” ve “aşir” kelimesinden türetildiği düşünülmektedir. Dilimize Arapçadan geçmiştir. Eskiden beri Müslüman Türkler 'in dini halk gelenekleri arasında önemli bir yer tutar⁹².

Meydanlı köyünde aşure Muharrem ayının onuncu günü pişirilip dağıtılır. Bunun dışında istenildiği vakit de yapılır. Aşureye tatlı aş da denir. Eskiden aşure pek yapılmazmış. Genelde bulgur kaynatılır, yağlı ekmek dağıtılmış. Günümüzde aşure eskiye oranla daha çok yapılmaktadır. Kimi köy sakinleri aşureyi tek yapar, kimileri toplu halde yapar. Yapılan aşure komşulara dağıtılır. Özellikle kurban kesen herkes

⁹⁰ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “*Milli Bayramlar*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

⁹¹ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “*Mili Bayramlar*” konulu görüşme, Meydanlı, 28.Nisan 2011

⁹² KÜÇÜKDAĞ, *aynı eser*, s.182-183

aşure yapardı. Aşure kuru kayısı, kuru üzüm, nohut, fasulye, süt, şeker gibi farklı gıdalar birleştirilip pişirilerek yapılır.⁹³

4. Mevlit

Süleyman Çelebi (1351?-1442)'nin Hz. Muhammed (SAV)'in doğumunu ve hayatını anlatan mesnevinin okunması için yapılan törene Mevlit denir. Konya ve çevresinde mübarek aylarda mevlit okutma âdeti yaygındır.⁹⁴

Mevlitler geçmişlere rahmet, kazanın belanın defî için okutulur. Meydanlı köyünde köy sakinleri özellikle Ramazanda imamla bir gün önceden görüşüp mevlit okutur. Eskilerde köylüler Ramazanın her günü mevlit okuturdu. Mevlidi imam ve imama eşlik eden bilen birkaç kişi okurdu. Genelde camide okutulur. Camide okutulan mevlit yemekli olmazdı. Kolonya, gülsuyu ikram edilirdi. Mevlit evde okunursa yemek ikram edilmekteydi. Mevlit okutma geleneği günümüzde de devam etmektedir⁹⁵.

5. Sünnet

30-40 sene öncesine kadar sünnetçiler (Niyazi Usta, Mustafa Usta, İsmail Usta⁹⁶) davulcu ve zurnacı ile birlikte ekip halinde Hatay ilinden gelirdi. Sünnetçiler senede bir defa gelirdi. Sünnetler genelde eylül ayında olurdu. O yıl sünnet olacak çocukların hepsi hazırlanır ve sünnet ettirilirdi. Sünnetçiler, sünnet işi bitene kadar köy odalarında kalırdı. Günümüzdeki gibi özel bir sünnet kıyafeti yoktu. Sadece entari giydirilirdi. Bu kıyafet elbise şeklindeydi ve çocuğun diz kapaklarına gelirdi. Büyüklere bir tanesi, dedesi veya babası gibi güçlü birisi çocuğu tutar ve sünnet işi gerçekleştirilirdi. Kanamanın fazla olduğu durumlarda kanın kesilmesi için kanayan yere ağaçların çürümüş sarı tozları dökülürdü. Maddî durumu iyi olanlar sünnet için yemek verirdi. Sünnetçiye sünnet işleminden sonra hediye ve para verirdi.

Günümüzde ise sünnet “sünnet düğünü” şeklinde olmaktadır. Düğün için davetiye bastırılır. Düğünde yemekler verilir ve çalgı ekibi tutulur. Çocuğun odası süslenir. Konvoy halinde sünnet olan çocuk gezdirilir. Düğün genelde evde yapılır, ancak salonda da yapıldığı olur. Çocuğa özel

⁹³ Fatmaana KAHRAMAN, Ev hanımı, “*Meydanlı’da Aşure*” konulu görüşme, Meydanlı, 27 Mart 2011

⁹⁴ KÜÇÜKDAĞ, *aynı eser*, s.183.

⁹⁵ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Mevlit*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

⁹⁶ Sünnetçilere yaptıkları işten dolayı “*Usta*” denilmektedir.

sünnet elbisesi giydirilir. Doktor veya sağlık memuru ilçeden gelir ve çocuğu sünnet eder. Gelenler para takar, çorap, havlu, şeker hediye eder⁹⁷.

6. Yağmur Duası

Yağmurun yağmadığı senelerde, ekinleri sararıp suya ihtiyaç olduğu dönemlerde yağmur duası yapılır. Yağmur duasından önce yağmur yağması için çakıl taşları toplanır, bunlar okunur, akan suya/araziye bırakılır. Ayrıca su yakınlarına at kafası gömülürdü. Eskiden (son 20 yıla kadar) yetim ve öksüz bir çocuk bulunur, bu çocuk diğer köy çocuklarıyla beraber ev ev dolaştırılır ve evlerde o yetim çocuğun üstüne su dökülür, kalbur tutulur ve oraya giden topluluğa toplu halde pişirilip yenmesi için bulgur, fasulye un, nohut, gibi gıdalar verilir. Bu gıdalar (genelde bulgur ve un) bütün evlerden toplanırdı. Gezme işi yağmur duasından 2-3 gün önce yapılır ve toplanan gıdalar yemeğe çevrilirdi. Köy kadınları bunları imece usulüyle yemek yaparlardı. Duadan bir gün önce köyün uygun yerinde kazanlar kurulur bu yemekler pişirilir. Köy halkından bağışlanan sığır ve koyunlar da kesilir yemeğe eklenirdi. Pilav da dua günü sabah ezanından sonra pişirmeye başlanırdı.

Yağmur duası vaktinde ilden ve ilçeden köy hocası da dahil olmak üzere hocalar gelir yakındaki bütün köyler de yağmur duasına davet edilirdi. Yağmur duası merada veya açık alanda yapılır. Eskiden mikrofon olmadığı için imam halkın kendisini görmesi amacıyla traktör römorkunun üzerine çıkar kuran okur, yağmur duası yapılırdı. Yağmur duaları uzun olurdu ve bunu bilen kişiler okurdu. Dua okunurken eller düz avuç içi aşağıya bakacak şekilde uzatılır, ceketler tersten giyilirdi. Duadan sonra 2 rekât namaz kılınırdı. Yağmur duasının için en önemli amacı kabul olması için küslerin barışması ve küs kimsenin olmamasıdır. Hoca duaya başlamadan önce bunu söyler ve küsler barışırdı. Duadan sonra köy dışından gelen misafirler köy odalarına dağıtılır, yemekler sinilerle köy odalarına götürülür orada yenirdi. Bayanlar için de çocuklar çitil/helke/sini ile evlere yemeklerden götürür onlar da kendi evlerinde yerlerdi. Günümüzde yine köylüden para toplanıyor gerekli malzemeler alınıyor yemekler o şekilde yapılıyor. Ana yemek olarak etli bulgur pilavı yapılmakta. İl ve ilçe merkezinden birçok kişi yağmur duasına gelmektedir⁹⁸

⁹⁷ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Sünnet” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

⁹⁸ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Yağmur Duası” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

7. Cenaze Töreni

Cenaze törenlerinin tarihi, tarih öncesine kadar inmektedir. İslam dininde de insan kâinatın küçük bir parçası kabul edildiğinden cenaze merasimlerine büyük bir değer verilmiştir. Bunun için Türkler ölen yakınlarına İslami adetler çerçevesinde tören yaparlar⁹⁹.

Meydanlı köyünde bir kişi vefat ettiğinde köy camisinden sela verilir. Cenaze yıkanmadan önce köyden birkaç kişi defin için mezar kazarlar. Cenaze için kefen biçilir. Vefat eden kişi erkek ise köy imamı, kadın ise bu işten anlayan bir bayan tarafından yıkanır. Cenaze yıkandıktan sonra kefene sarılır. Kefenin içine çörek otu, kına, zenzem, gül suyu serpiştirilir, tabuta koyulur. Cenaze bayan ise tabutun üzerine eşarp veya çember, erkek ise halı örtülür. Erkekler omuzlarında tabutu taşıyarak toplu şekilde musallaya gider, tabut musalla taşına koyulur. Cenaze namazı için imam başa geçer ve namaz kılınır. Cemaatten vefat eden kişi için helallik istenir. Daha sonra cenaze kazılan mezara defnedilir, son duası yapılır cemaat ve yakınları mezarlıktan ayrılır.

Vefat eden kişinin evinin önünde Kur'an-ı kerim okunur. Cemaat vefat eden kişinin yakınlarına başsağlığında bulunur ve dağılır.

Akrabalar ve komşular cenaze evine (odası) üç gün yemek götürürler. Erkekler köy odasında oturur yemekler buraya gelir. Köy dışından gelen erkekler o aileye ait odaya giderler. Bayanlar taziye için eve giderler. Kişinin vefatından sonra 52. gün hatim yapılır, yemek verilir, mevlit okutulur. Cenazeden sonra bir müddet düğün yapılmaz. Ya da saygı amacıyla cenaze yakınlarından izin istenir.

Düğün günü cenaze olursa eğlence kesilir, ancak düğün devam eder ve gelin alınır.

8. İmece

Meydanlı köyünde imece köy hayatındaki en önemli faaliyetlerden biridir. Ekim ve hasat işlerinde köylüler birbirlerine yardım ederler. Sırayla birbirlerinin ekinlerini ekip biçerler. Özellikle tarım aletlerinin olmadığı zamanlarda imece çok önemliydi. Eskiden köyün ortak işleri de imece usulü yapılmış. Köy camii, Ballığın köprü, Köy konağı imece usulüyle yapılmış yapılara örnektir. Ayrıca düğünlerde yapılan yemekler, yufkalar da imece usulü yapıldı. Günümüzde de imece eskisi kadar olmasa da devam etmekte. Özel günlerde veya toplu yapılması gereken büyük işlerde köy halkı yine birbirlerine yardım ediyor. Fakat teknolojinin gelişmesi ve tarımda makineleşme imeceyi azaltmıştır¹⁰⁰.

⁹⁹ Küçükdağ, *aynı eser*, s186-187

¹⁰⁰ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, "İmece" konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

9. Oyunlar

a) Kürtük Oyunu

Yumruk büyüklüğünde yuvarlak bir taş bulunur. Bu taş düzgün bir yere konur. Oyuncular da kendilerine el büyüklüğünde yassı birer taş bulurlar. Bu yassı taşlar yuvarlak taşa atılarak yuvarlak taş vurulmaya çalışılır. Vurulursa yuvarlak taşın gittiği uzaklık ayakla ölçülür. Yuvarlak taşı vuramayan sırasını bir sonrakine verir. Oyuncu taşı vurduğu sürece saymaya devam eder. Kim elli ayağı önce sayabilirse o oyuncu oyunu kazanır¹⁰¹.

b) Çinçi Oyunu

Oyun iki gurupla oynanır. Avuç içi büyüklüğündeki testi kırıkları veya taşlar üst üste konur. Gurubun oyuncuları sıra ile beli uzaklıktan üst üste konulan bu taşları bir topla vurmaya çalışır. Diğer gurubun oyuncularından biri de üst üste konan bu taşların hemen arkasında durur. Taşlar vurulup devrildiğinde, deviren tarafın oyuncuları uzağa kaçar. Taşların arkasında duran oyuncu topu eline alır almaz“ istop” diye bağırır. Bu andan itibaren kaçan oyuncuların kıpırdaması yasaktır. Taşı deviren tarafın oyuncularından bir tanesi elindeki topla karşı taraftan birini vurmaya çalışır. Vurulan oyuncu oyun dışında kalır. Top atıldığı anda diğer oyuncular koşarak gelip üst üste konulup deviren taşları üst üste dizmeye çalışır. Top değen oyuncu taşları dizmeyi bırakır ve yanar. Oyuncuların hepsi yarımadan taşların tamamı üst üste koyan taraf oyunu kazanır. Dizemezse guruplar yer değiştirir¹⁰².

c) Kümbül-küs Oyunu

Oyun evlerde veya odalarda oynanır. Oyuncular odanın ortasına halka oluşturarak otururlar. Birisi dizinin ve ellerinin üzerine yere yatar. Diğerleri ellerini üst üste yatan kişinin üzerine koyup “el üstünde kimin eli var” diye sorarlar. Yere yatan kimin ellerinin en üstte olduğunu bilirse bilinen kişi yatar. Bilemezse diğer oyuncular bilemedin “kümbül küs” diye yerde yatanın sırtına vururlar. Oyun bu şekilde devam eder¹⁰³.

¹⁰¹ Mehmet DURAN, “Çocukluğumun Oyunları (Yitirilen Değerler)”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011 s.1

¹⁰² DURAN, aynı makale, s.1

¹⁰³ DURAN, aynı makale, s.3

d) Fıçça Çevirme Oyunu

Düz ve sert toprak zeminler bu iş için en elverişli yerler arasındadır. Bunun için ağaçtan koni biçiminde fıççalar yapılırdı. Fıççayı büyük çocuklardan bazıları kendisi yapar, bazıları da başkalarına yaptırırdı. Ellere göre hazırlanan değneklerin ucunun bir cm gerisine açılan kertiklere sicim ya da pamuk ipliği geçirilirdi. Bu fıççanın çevresine bitinceye kadar dolandıktan sonra yere bırakıp hızlıca çekilirdi. Dönmeye başlayan fıççaya değneğin ucundaki i vurularak dönen fıççanın hız kazanması ve devamlı dönmesi sağlanırdı¹⁰⁴.

e) Çember Çevirme (Tengerlek Çevirme) Oyunu

Bu oyun çocuklar arasında en çok oynanan oyundur.40-50 cm çapında 2-3 kalınlığında bir demir, ucu kare şeklinde yapılmış kalın bir telle çevrilirdi. Çemberi düşürmeden ne kadar koşulursa o kadar iyi çevirilmiş olunurdu. Çemberler bazen at arabalarını orta kısmına takılan yuvarlak demirlerden olurdu¹⁰⁵.

f) Çelik çomak Oyunu

Oyunda iki grup vardır. Yere küçük bir oyuk eşilir. Her gurubun kendisinin yaptığı ağaçtan yapılmış 100-150 cm uzunluğunda değnek(çomak) ile 20-25 cm uzunluğunda çelik (sopa parçası) vardır. Grupların birinin oyuncusu çeliği çukurun üstüne koyar. Değnekle bu çeliği uzağa fırlatır. Karşı oyuncular fırlatılan tarafta durur. Bu oyunculardan birisi çeliği havada kaparsa oyuncular yer değiştirir. Havada kapamazsa yere düşen çeliği alır. Çeliği atan oyuncu değneğini çukurun üstüne koyar. Karşı oyunculardan birisi çeliği vurmak için atar. Değneği vurursa oyuncular yer değiştirir ve oyun yeniden başlar. Vuramazsa atılan çelik hiç değiştirilmeksizin değnekle bir ucuna hızla vurarak havaya kaldırılır ve havada değnekle uzağa vurulur. Bu vuruş üç kez tekrarlanır. Son vuruşta çeliğin kaldığı yerden çukurun yanına kadar çeliğe vuran oyuncular diğer tarafın oyuncularının sırtına binerek gelirler. Oyun baştan tekrar eder. Yenilen taraf tekrar çeliği kapacak olan taraf olur¹⁰⁶.

¹⁰⁴ DURAN, *aynı makale*, s.2

¹⁰⁵ DURAN, *aynı makale*, s.2

¹⁰⁶ DURAN, *aynı makale*, s.2

g) Fincan ve Yüssük oyunu

Akşamları köy odalarında oynanırdı. Oyuncular iki guruba ayrılır.9,10 tane fincan bir tepsiye ters olarak konur. Guruplardan bir kişi fincanlardan birisinin altına bir yüzük saklar. Diğer guruptakilere hangisinin altında diye sorar. Sorulan gurubun üç tane fincan açma hakkı vardır. Fincanları açarken yüzüğü saklayanın yüzüne dikkatlice bakılır ve mimiklerinden yüzüğün saklı olduğu fincan tahmin edilmeye çalışılır. Açılan üç fincandan birisinin altından yüzük çıkmazsa oturan grup kazanmış olur ve saklama sırası onlara geçer. Açılan üç fincanın altından yüzük çıkarsa soran gurup kazanmış olur ve karı guruba ceza verir. Bu ceza genellikle bilemeyen guruptakilerin ellerine sopa veya başka bir şeyle hızlıca vurmaktır¹⁰⁷.

h) Söbü Oyunu

3-5 veya daha fazla çocukla oynanır. Çocuklar daire şeklinde dizilir. Ellerin uzatarak “el çıtırım manga” diyerek ellerini çevirirler. Kimin elinin üste gelen kısmı farklı ise o çıkar. En son kalan ebe olur. Bir duvara dönerek gözlerini kapatır. Diğerleri bir yerlere saklanır gözlerini katan ebe 1 den 100’e kadar sayarak “önüm arkam sağım solum söbü” der. Bunu demezse hemen yanına saklanan “söbü”der ve oyun yeniden başlar. Ebe saklananları bulmaya çalışır. Saklanan birisini gördüğü zaman gördüm der ve koşarak saklandığı yere söbü diyerek elini vurur. Görülen ve söbülenen oyundan çıkar. Oyundan çıkanlar, ebe ararken uzaklaştığında “elma dersem çık, armut dersem çıkma” diye bağırır. Ebe yerinden uzaklaştığında bu sözleri söyleyerek saklananın oyunda kalmasını veya söbülenmemesini sağlar. Oyun herkesi buluncaya kadar devam eder¹⁰⁸.

i) Birdir-bir Oyunu

Oyunlar halka olarak ellerini “el çıtırım manga” diyerek birlikte yere doğru veya yukarı doğru açarlar. Diğerlerinden farklı açan çıkar. Diğerleri yine bu şekilde devam eder. En sona kalan biraz uzaklaşarak biraz eğilir. Diğerleri bunun üzerinde ayaklarını gererek atlar. Atlarken “birdir bir” derler. Her atlayan biraz ilerleyerek aynı şekilde devam eder. Bu kez “ikidir iki”, “üçtür üç” diyerek devam eder¹⁰⁹.

¹⁰⁷ DURAN, *aynı makale*, s.2

¹⁰⁸ DURAN, *aynı makale*, s.2

¹⁰⁹ DURAN, *aynı makale*, s.2-3

j) İlik (düğme) Oyunu

Oyunu birkaç kişi oynayabilir. Duvara bir çember çizilir. Oyunculardan birisi düğmeleri çemberin içerisine vurarak uzağa düşürür. Diğer oyuncularda ellerindeki düğmeleri yine bu çemberin içerisine vurarak ilk düğmenin yanına dürmeye çalışırlar. İkinci ve sonraki, ilk düğmenin bir karış yakınına düşerse sonraki düğmenin oyuncusu karış ile ölçer. Karışı yetiştirse bu düğmeyi alır. Karışı yetiştirmezse bu kez ilk oyuncu yine düğmesini çemberin içerisine vurarak diğer düğmenin yanına düşürmeye çalışır. Yine karışlar. Vurmanın bir kuralı yoktur. Oyun bu şekilde devam eder¹¹⁰.

k) Saya Gezme Oyunu

Kuzuların yeni doğduğu dönemlerde oynanır. Çocuklar ev ev dolaşırdı. Eve vardıkları zaman içlerinden bir çocuk şu tekerlemeyi söylerdi.

“Saya saya sallıbeye
Sayacı geldi duydunuz mu ?
Selamını aldınız mı?
Düdü düdü melettim
Önüme koydum yalattım
Tırnağının ağı var
Yüreğinin yağı var
Meleşin kuzularım meleşin”

deyince bütün kuzular “me” diye bağırırlar. Sonra hane sahipleri çocuklara yiyecek verir. Bütün evler bu şekilde dolaşılır. Toplanan yiyecekler bir yerde hep beraber yenir¹¹¹.

l) Tura Saklama Oyunu

Gençler odada halka şeklinde bağdaş kurarak oturur. İçlerinden bir tanesi ebe seçilirdi. Ebenin elindeki tura peşkirten, örme ipten veya kemerden olurdu. Turacı oda içinde kaç kişi varsa yanarına gelip elindeki cismi verirmiş gibi yapıp hepsini gezerdi. En son ellerini kendi cebine koyardı. Cismın nerede olduğunu turacı haricinde kimse bilmezdi. Kendi cebine de koymuş olabilirdi. Daha sonra istediği bir kişiden sormaya başlar, para kimde diye sorardı. Soru sorulan kişi bilemezse dayak verdi. Soru sorulananın verdiği isme sorulur. Bilecek olursa bilen kişi üç tura yer. Bilen kişi turacı olur. Oyun böyle devam ederdi¹¹².

¹¹⁰ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Oyunlar” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

¹¹¹ KÜÇÜKKAYA, aynı görüşme, 25 Nisan 2011

¹¹² KÜÇÜKKAYA, aynı görüşme, 25 Nisan 2011

10. İnançlar

a) Çocuklarla İlgili İnançlar

*Çıbığı depmesin diye (kulak akması) kız erkek fark etmeden çocukların kulakları delinir ve ip geçirilirdi. Bu 1970'lere kadar sürmüştür, şu anda yoktur¹¹³. Özellikle 70 li yıllardan önce doğan erkeklerin kulaklarının delik olması ilgi çekicidir.

*Nazardan korunmak için ipe iğde dalı ve mavi boncuk takılırdı. Yine nazar değmesin diye üzerlik (üzerlik) otunun kurusu yakılır dumanı koklatılırdı¹¹⁴.

*Hasta çocuklar deve kaburgası kemiğinden geçirilir, iyi olacağı düşünülürdü¹¹⁵.

*Yürüme güclüğü çeken çocukların ayağına ip bağlanır, genelde çocuk olmak üzere bu kişiler çocuğun yanından başlayarak ters yönde evin etrafını dolaşırlar hangisi önce gelirse çocuğun ayağındaki ipi kopartırdı. Böylece çocuğun daha iyi yürüyebileceğine inanılırdı. Buna "köstek kırma" adı verilirdi. Koşan kişilere genellikle yumurta olmak üzere çeşitli ufak hediyeler verilirdi. Bu inanç halâ devam etmektedir¹¹⁶.

*Çocuk emekleyince misafir geleceğine inanılır. *Çocuk çok ağlarsa birinin başını yiyecek (birisi ölecek) denirdi. *Küçük çocukların aynaya bakması iyiye sayılmaz, bahtı kararır denirdi. *Nazar değen çocuklara muska takılırdı¹¹⁷.

*Çocuk hasta olursa kurşun dökülür, kurşunu yağlı tavada eritip çocuğun başının üstüne bir su kabı tutup bu kaba dökerlerdi. Kurşun soğuyunca şekil alır bu yorumlanırdı.*Çocuk kırk günlük olana kadar evden çıkarılmaz, kırkı çıkmamış iki çocuk ya da yeni doğum yapmış iki bayan bir araya gelirse buna "kırk bastı" denir¹¹⁸.

¹¹³ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Çocuklarla İlgili İnançlar" konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

¹¹⁴ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, "Çocuklarla İlgili İnançlar" konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

¹¹⁵ Ömer UĞUR, Çiftçi, "Çocuklarla İlgili İnançlar" konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

¹¹⁶ KÜÇÜKKAYA, aynı görüşme, 25 Nisan 2011

¹¹⁷ Selamiye KOCAYİĞİT, Ev Hanımı, "Çocuklarla İlgili İnançlar" konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

¹¹⁸ Türkan UĞUR, Ev Hanımı, "Çocuklarla İlgili İnançlar" konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

b) Hastalıkların Tedavisine Dair İnançlar

Siğil için; kopya kalemiyle siğilin etrafı çizilir, siğilin üzeri boyanır ve siğil okunurdu. Böylece siğilin geçeceğine inanılırdı. Okuyan kişi imam veya dini kişiliği olan birisi olurdu. *Nazar için hocaya okutulurdu. Ruh sağlığında bozulma olan kişiler ve psikolojisi bozulanları hoca okurdu. Böylece kişinin rahatlayacağına inanılırdı¹¹⁹.

c) Değişik Konulara Dair İnançlar

*Kına üstüne kına yakılınca üstüne kuma gelir düşüncesiyle, kına üstüne kına yakılmazmış.*Göz seğirse saman çöpü yapıştırılmış.*Emzikli kadının aklına bir yiyecek gelir, görür veya burnuna kokar da o şey yedirilmezse, sütünün çekileceğine inanılır. Bu yüzden o yiyecek hemen temin edilmeye çalışılır¹²⁰.

*Bayram sabahı güneş doğmadan kuyulardan veya çeşmeden doldurulan suyun zemzun olduğuna inanılırdı¹²¹.

*Çarpık ocağı:

Meydanlı köyü en çok “pabuç veya ocak” olan köy olarak bilinir. Köyde ocaklar diye bir sülale var. Bu sülale köye Konya ili dışından gelmiştir. Ocak Yusuf’un babası ve amcası varmış, bunlardan birisi evli – çoluk çocuk sahibi, diğeri bekârmış. Kardeşlerin malları ortakmış. Yılın birinde birlikte harman kaldırmışlar, buğdayı harman yerine yığmışlar ve ikiye bölmüşler. Akşam olunca bekâr olan “abim evli çoluk çocuk sahibi, onun ihtiyacı daha fazla” diye kendi buğdayından abisin buğdayına epeyce aktarmış. Evli olan kardeş de “kardeşim bekar, o evlenecek, düğün yapacak, onun ihtiyacı daha fazla” diye kendi buğdayından kardeşinin buğdayına epeyce bir miktar aktarmış. Tabi birbirlerinden haberleri yok. Sabah olduğunda buğday yığınının üzerine yeşil renkli bir kuş konmuş, bu kuş kendilerinden kaçmamış. “Bunda da bir keramet var” diye kuşu yakalamışlar. Evlerine götürmüşler bu kuş ile felç geçirenleri, hastaları sığamışlar, hastalar iyi olmuş. Daha sonra kardeşler vefat edince kuş da kaybolmuş. Ancak “sığama” işi devam ettiğinden, kuş yerine “pabuç veya terlik” kullanılmaya başlanmıştır¹²².

¹¹⁹ Kezban YAVUZ, Ev Hanımı, “*Hastalıkların Tedavisine Dair İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

¹²⁰ Kezban YAVUZ, Ev Hanımı, “*Değişik Konulara Dair İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

¹²¹ Mehmet DURAN, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya, 2011

¹²² Mehmet DURAN, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011 s.3

Bu durum uzun yıllar devam etmiş. Birçok kişi ocakta sığındıktan sonra iyileşmiş. Çocuğu yakın köylerde çocuğu olmayan bayanların çocuğu olmuş. Anlatılanlara göre Cemal Gürsel de vefat etmeden birkaç yıl önce çarpık ocağına gelmiş. Ocak Yusuf'un ölümünden sonra çocukları "sığama" işine devam etmişler, bir müddet sonra yasaklanmış ancak; halen nadiren de olsa ocağın torunlarının çocukları sığama işine devam ettikleri anlatılmaktadır.

11. Fıkralar

*Sarayönü Boyalı köyünden bir misafir Meydanlıya gelir. Memidiklerin odasında misafir kalır. Talip Büyükbayram ve arkadaşları başka bir odada düğün yapıyorlarmış. Bu arada misafir, oda sahibiyile misafirde düğüne gider. Köylüler Talip Büyükbayram'a bu misafiri bir korkut der. O da düğün sahibine rakı ve şarap taklidi yapmak için bir şişe ayran, bir şişe pekmez getirtir. Bunları içip sarhoş taklidi yapmaya başlar. Misafir içmez, sarhoşun taklidinden korkar. Memidikler'in odasına can havliyle kaçar. Arkasından muhtar heyeti onun ifadesini almaya varır. O da şaşırarak yanlışlıkla "Sarıkayalıyım" der ve oradan köyüne kaçar. Bir müddet sonra Talip Büyükbayram Boyalıya gider, camiden çıkınca o adam Talip'i bastonla dövmeye başlar. Köylüler: "misafire niye vuruyorsun" deyince "bu adam ne misafir, ne kafir" diyerek bir yandan döver, bir yandan olayı anlatır. Köylülerde buna katılarak gülerler¹²³.

*Meydanlı köyünden Ahmet Küçükkeskin'in annesinin adı Gülbahçe, babasının adı Paşa idi. Ahmet Usta bir gün Kadınhanı'na bayram aliverişi için gider. Orada köyün esnafından Hacı Dana'nın dükkanına uğrar. Kendisine cam bardağı olup, olmadığını ve fiyatını sorar. Hacı Dana: Ahmet Usta cam bardağın iyisi var. Fiyatı da on liradır der. Ahmet Usta: Hacı bu bardak pahalı, ben şu fiyattan aldım der. Hacı Dana: Ahmet Usta: bu bardak en iyisi, markası da "Paşabahçe" der. Bunun üzerine Ahmet Usta: Ülen hacı bu bardağın markası hem babamın hem anamın adımı. Ne kadar varsa ver der. Dükkaında ki bütün bardakları alır köye döner¹²⁴.

*Oğlu anasına sormuş.

-Ana neden böyle yürüyorsun?

¹²³ Ömer YAVUZ, Ptt Emekli, "Fıkralar" konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹²⁴ YAVUZ, aynı görüşme, 26 Nisan 2011

-Sorma oğlum sana bakıyorum, kızlara bakıyorum, şuna bakıyorum derken ayağım tutmuyor.

Oğul: -Ana götüreyim seni doktora deyince Anası: -Oğul doktor ne yapacak bana demiş. Çünkü ayağım ta anadan böyle¹²⁵.

Meydanlı köy düğünlerini Mahmuthisar köyünün çalgıcıları yapardı. Fakat bu çalgıcılar nazlanırlar, canları istemezse iyi çalgı çalmazlardı. Bir kış gününde İbrahim Aydoğdu'nun düğününe Mahmuthisar'dan çalgıcılar gelir. Oda eğlenmeye çalgı çalmaya baslar köyde bir gurup çalgıcıları korkutmaya karar verir. Bu olayda meydanlının orta oyuncusu ve meddahı Talip Büyükbayram düğün aleminin bitmesine yakın çalgıcıların yatacağı odanın önüne eski kürklerden birisini giyerek köpek biçimde yatar odadaki halkta kendi aralarında çalgıcıların yanında dışarıda köpeğin birisi kudurmuş aman dışarıya çıkmayalım diye konuşup kavga etmeye başlarlar. bu arada çalgıcılardan birisi korkar kaldığı odaya doğru kaçmaya baslar odanın önünde kürklü köpeği görünce korkudan kaçarak rastgele bir eve girer. Girdiği evin sahibi evimize hırsız girdi diye uyanır bu adamı gören çalgıcı korkuyla kaldığı odaya kendisini zor atar ertesi gün kendisine bir şaka yapıldığı uygun bir dille anlatır. Bunun üzerine çalgıcılar istenilen şekilde çalgıyı çalıp düğünü sona erdiler

*Meydanlıda Salim Uğur dükkânında bir kısım yeri satılacak malzeme için ayırır. Öte kısmında ise köylüler oturarak sohbet ederlerdi bir gün burada 3-4 kişi sohbet ederken kapının önünde10 yaşlarında çocuk olan Musa Durucan yun oynuyordu. Bu arada bayram Büyükbayram selam verip dükkâna girip oturur. Orada oturan Nuri ağa “Musa dur şimdi Bayram ağa seni döverek” der. Musa buna aldırmaz oynamaya devam eder. Nuri ağa tekrar “Musa dur seni bayram ağa döverek” derken dolduruşa gelen Bayram ağa hemen kalkar ve Musa'yı iyice döver. Bu olay köylü arasında anlatıla anlatıla bitirilemez.

12. Kıyafetler

a) Erkek Kıyafetleri

Eskiden köyde giyim-kuşam pek önemli değildi. Ayrıca fazla kıyafet ve kıyafet türü de yoktu. Çocuklar ilkokula başlayınca kadar üstlerine entari, ayaklarına da naylon patikler giyerlerdi. Erkekler pantolon, gömlek ve ceket giyerlerdi. Başlarına da şapka (kasket) takarlardı. Başlı açık kimse olmazdı. Köyde herkeste takım elbisesi olmazdı. Sadece maddi durumu iyi

¹²⁵ Sami KARA, Çiftçi, “Fıkralar” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

kişilerin bir tane takım elbisesi olur, bu da bayramlarda ve önemli günlerde giyilirdi. Erkekler hiçbir zaman kısa kollu gömlek giyemezdi. Sadece eski öğretmenlerden Satılmış Ordu'nun kısa gömlek giydiği olurdu.

Bazı erkekler şalvarı iki tarafı giyilecek şekilde diktirirlerdi. Dizlerinin eskimemesi için değişik zamanlarda bazen bir tarafını bazen de diğer tarafını giyerlerdi. Çoğunlukla pantolonların dizleri ve arkası yamalı - süvarilikli olurdu. Ne kadınlarda nede erkeklerde palto, pardösü, manto yoktu. Erkeklerin bazıları pazara giderken kürk giyerlerdi. Kürk keçî derisinden ve tüylü olurdu, çok sıcak tutardı¹²⁶.

Elli yıl kadar önce dizden aşağısı dar, düğmeli, belle diz arası bol bir pantolon giyilirdi. Buna İngiliz külotu veya pantolonu denirdi. Cumhuriyet döneminde çarık, daha sonraları lastik ayakkabı giyilmiştir. Başlarına da şapka devriminden sonra şapka giyilmeye başlandı. Günümüzde kumaş pantolon, kundura, gömlek giyilmektedir¹²⁷.

b) Kadın Kıyafetleri

Bilinen en eski kıyafetler şalvar (çintihan) ve üste giyilen güdüktür. Şalvarın kirlenmemesi için dizlik takılırdı. Yaşlılar başlarına fes takar çember bağlar, üzerine serpek takarlardı. Köyden çıkılacaksa poşu örtünülürdü. Bellerine şal kuşak sararlardı. Kadife şalvar ve şal kuşak (herhalde kök boyalı olduğu için) çok kıymetliydi.

Genç kızlar ve kadınlar renkli şalvar ve güdük giyerler, başlarına çember örterlerdi. Ayakkabı olarak lastik ve naylon ayakkabı giyilirdi. Günümüzde de genelde şalvar, güdük ve yelek giyilmeye devam etmektedir¹²⁸.

¹²⁶ Mehmet DURAN, “Köyde Hayat”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

¹²⁷ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kıyafetler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

¹²⁸ Mehmet DURAN, “Köyde Hayat”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011. s.1

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EKONOMİ

1. Hayvancılık ve Hayvanlar

a) Evcil Hayvanlar

Meydanlı köyünde günümüze kadar yetiştirilen evcil hayvanlar türleri: ördek, kaz, hindi, inek, koyun, keçi, at, öküz, horoz, tavuk, eşek'tir.

Eskiden köyde traktör yokken çiftler, tarlalar öküzle sürülürdü. Harman işleri öküzle yapılırdı.1960'lara kadar köyde öküz vardı. Öküzler tarım için kullanılıyordu. Fakat günümüzde kalmamıştır. Makineleşmeden dolayı işler tarım araçlarıyla yapılmaktadır.

Meydanlı'da at ve eşek binek ve yük taşıma hayvanı olarak kullanılmıştır. Eşek özellikle kuyudan su taşımak için kullanılmıştır.

Meydanlıda 1980'li yıllara kadar küçükbaş hayvan oldukça fazlaydı. Köyde 6 tane sürü vardı. Her sürüde en az 500-600 hayvan vardı. Her mahalleden bir sürü çıkardı ve her sürünün çobanı vardı. Altı tane koyun çobanı, iki tane sığır çobanı, iki tane hergele çobanı (eşekleri güder), bir de kuzu sürüsü çobanı vardı. Çobanların ücretleri hak olarak ödenirdi. Örneğin; Koyun başı ortalama 5 şinik buğday veya arpa ve sığır başı 8 şinik buğday olarak ödenirdi. Bunlar mal sahibinden toplanırdı.1 şinik 8 kg buğdaya denktir.

Meydanlıda keçi neredeyse hiç beslenmemiştir. Çünkü köy ormanlık araziye sahip değildir.

Daha sonra küçükbaş hayvancılık azaldı, büyükbaş besiciliği artmıştır¹²⁹.

Koç Katımı ve Koyun Sürüleri:

Eskiden sonbaharda koç katımı olurdu. Koçu olanlar renkli boyalarla koçu boyarlar ve boynuna renkli bezler bağlayarak koçu süslerlerdi. Koçlar zor zapt edilirdi. Sahibi koyunlar biriktiği zaman koçu getirerek koyunların içine salardı. Daha sonra çoban sürüyü götürürdü.

Köyde 5-6 tane koyun sürüsü vardı. Her sürüde 500 kadar koyun olurdu. Koyunlar kar yağınca kadar sürüye giderlerdi. Kar yere düşünce çoban sürüleri geri getirir, herkes koyununu seçer götürürdü. Yaz aylarında sürüden gelen koyunlar genelde gideceği evi bilir, kendileri eve giderlerdi. Arada evini şaşırınlar da olurdu. Herkes kendi koyununu

¹²⁹ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Evcil Hayvanlar" konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

bilebilmek için koyunların kulaklarını çeşitli şekillerde kesip “en” yapardı. Yabancı koyuna “yat koyun denilirdi”. Koyununu bulamayan komşuları gezerek “yat koyun var mı?” diye sorar koyununu arardı. Koyunlar mart-Nisan aylarına kadar ahırlarda kalır, havalaların açılmasıyla tekrar kırlara giderdi. Havalalar ısınmaya başladığında koyunların yünleri kırılırdı. Kırılan yünler çeşmelerde veya kuyularda yıkanır, yatak veya yorgan yapılırdı¹³⁰.

b) Vahşi Hayvanlar

Meydanlı köyünde, tavşan, keklik, bıldırcın, baykuş, güvercin, sığırcık, serçe, atmaca, kurt tilki gibi yabani hayvanlar vardı. 1960-1970'lere kadar kurt vardı.

Günümüzde farelerin tarlalara zarar vermesini engellemek için devlet tarafından köy arazisine tilki bırakılmıştır. Tilkilere karşı av yasağı vardır¹³¹.

c) Arıcılık

Eskiden Meydanlıda arıcılık az da olsa yapılmaktaydı. Ancak şu an yok denecek kadar azaldı. 1940 – 1943 yılları arasında Sami Kara'nın İlgin hududunda yaylada 80 kovan arısı vardı. Şu anda ise sadece 4 kovan arısı bulunmaktadır. Köyde arıcılıkla sadece Sami Kara ilgilenmektedir. Kovanlar köy sınırları içindedir¹³².

2. Tarım

Meydanlıda 1940'lı yıllar ve öncesinde at arabası ile çiftçilik yapan çoktu. Öküzle ve kara sabanla çiftçilik yapanlar ise daha azdı¹³³. Köyde ilk traktör 1948 yılında Sami Kara'nın ailesi tarafından alındı¹³⁴. Traktörler Fordson veya Massey Harris marka idi. Bunlar hidroliği olmayan traktörlerdi. Bu traktörlerle özellikle nadas yapmak çok zordu. Traktörlerin hidroliği olmadığı için tarlanın köşelerinden dönmeleri zor olurdu. Pullukların otomatığıne urgan bağlanır, köşeler de çekilerek pulluğun demirlerinin toprağa girmesi veya çıkması sağlanırdı. Tarlanın

¹³⁰ Mehmet DURAN, “*Koç Katımı*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

¹³¹ Ahmet KABA, Köy Bekçisi, “*Vahşi Hayvanlar*” Konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

¹³² Sami KARA, Çiftçi, “*Arıcılık*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

¹³³ Mehmet DURAN, “*İlkokul Yılları*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

¹³⁴ Sami KARA, Çiftçi, “*Tarım*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

nadasından sonra köşeler yastıklanırdı. Yani köşeler çapraz olarak yeniden sürülürdü. Traktörle bir günde en çok yirmi dönüm kadar nadas yapılabilirdi. Nadas için römorklara varillerle (fıçılarla) mazot alınır, bir hafta on gün eve gelmeden gece-gündüz nadas yapılırdı. Daha sonra taktör sayısı arttı ve hidrolik sisteme sahip traktörlerin çıkmasıyla işler daha da kolaylaştı.

1950'li yıllardan önce harman işlerinde orak ve tırpan kullanılırdı. Saman makinesi olmadan önce harmana getirilen saplar düğenle sürülürdü. Düğene at veya öküz koşulurdu. Daha sonra düğenler traktörlerle sürülmeye başlandı. Bir müddet düğenle sürüldükten sonra malama (aktarma) yapılırdı. Böylece saman olan saplar rüzgârda yabalarla savrulurdu. Rüzgâr çıkmazsa günlerce beklenirdi. Hatta söylenenlere göre rüzgâr olmadığı yıllarda harmanın Kasım ayına kadar kaldığı ve üzerine kar yağdığı yıllar olurmuş. O yıllarda hiç traktör ve biçer döver yokmuş. Saman makinesi çıktığı zaman çok büyük bir yenilik-reform olmuş. Bu makinelerde sadece saman yapılırdı. Savurmalı değillerdi. İlk zamanlarda Kara Niyazlar, Ocaklar gibi birkaç kişide vardı.

1950'li yıllardan sonra ekinler biçerdöverle veya ekin makinesi ile işlenmeye başlandı. Köye ilk biçer 1951 yılında alınmıştır. Yağmurun az yağdığı senelerde ekinlerin boyu çok kısa olduğundan orakla veya tırpanla işlenirdi. Bazı köylüler ekin iyi olsa da samanı çok ve iyi olacağı için tırpan veya orakla işlerlerdi. Ekin biçmek için Massey Harris marka biçerdöver kullanılırdı. Ekinlerin işlenmesinden sonra sapsarı toplanır, saman makinesinde (patoz) atılırdı¹³⁵.

1980'lerden önce köy arazisi susuz olduğu için sebzeçilik yoktu. Buğday arpa, nohut, mercimek yulaf, haşhaş kimyon ayçiçeği fiğ ekiliyordu. Devlet su işleri 80lerde sondaj yapıp kuyular açınca pancar ekilmeye başlandı. Ayrıca kavun karpuz ticaret amaçlı ekildi. Arpa buğday ekimi en fazla olan tahıldır. Yulaf ve nohut az da olsa ekilir. Mercimek ve kimyon ekimi işçiliği masraflı olduğu için ve yeterli alınamadığından ekilmemektedir. Pancar ve silajlık darı halen ekilmektedir¹³⁶. Tohum atma ekim ayında olur. Temmuz Ağustos aylarında hasat olur. Yulaf ve nohut ekimi mart ayında yapılır. Günümüzde devlet arpaya 40 buğdaya 50 lira prim vermektedir¹³⁷.

---

¹³⁵ DURAN, aynı makale, 2011

¹³⁶ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Tarım" konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹³⁷ Ömer UĞUR, Çiftçi, "Tarım" konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

Ekmeçlik Buğday	272 Dekar
Makarnalık Buğday	12.114 Dekar
Nohut	976 Dekar
Macar Fiği	100 Dekar
Kuru Fasulye	245 Dekar
Şeker Pancarı	196 Dekar
Arpa	5.183 Dekar
Mısır (Silajlık)	64 Dekar
Yonca	70 Dekar
Kavun	8 Dekar

*2010 yılı tarım verileri

İşletme 313, Arazi sayısı : 2293, Toplam 19.059 dekar Kadınhanı'na oranı %10.97 dir¹³⁸

Meralar:

Meydanlı, İhsaniye ve Olukpınar köylerinin ortak kullandığı bir mera arazisi vardır. Bu mera Kadınhanı ile ilgili sınırları arasında kalmaktadır. Meranın iki kenarı Meydanlı köyü sınırları içindedir. Eskiden mera kullanımını hususunda ortaklıktan dolayı birçok problemle karşılaşmıştı ancak bu problemler daha sonraları çözülmüştür. Günümüzde özellikle küçükbaş hayvancılık eskiye oranla azaldığı için mera kullanımı da azalmıştır¹³⁹.

Bağcılık

Meydanlıda 50-60 yıl öncesine kadar bağcılık yapılmaktaydı. Ancak şuan bağcılık faaliyeti yoktur. Köyün Çubuk tarafında ve Ballık mevkiinde olmak üzere 2 bağ arazisi vardı¹⁴⁰. İlkbaharda bu bağlar bellenir, budanırdı. Bağları bellemek için köyün gençleri ücretleri verilerek 8-10 kişi "günnükçü" olarak tutulurdu. Bunlar gün boyu çalışırlardı. Belleme işi 3-4 günde ancak biterdi. Toprak bellendikten sonra havalar yağışlı giderse ayrıca otları da yolunurdu. Ballık köyünden sel gelirse bu su ile bağlar sulanırdı. Siyah ve beyaz üzüm yetiştirilirdi. Üzümler taze olarak tüketilirdi veya pekmez yapılırdı. Sonbaharda bağ bozumu olurdu. Bağ bozumunda Römorklara üzüm küfeleri, seceler doldurulur ve bağ bozmaya

¹³⁸ Kadınhanı İlçe Tarım Müdürlüğü Verileri, 2 Mayıs 2011

¹³⁹ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Meralar" konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹⁴⁰ Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, "Bağcılık" konulu görüşme, Konya 26 Nisan 2011

gidilirdi. Çoğu zaman küfeler yetmez römorkun üzerine çadır veya bez açılır üzümler bunun üzerine dökülürdü. Bağ bozumu 3–5 gün devam ederdi. Eve getirilen üzümler çarşalarda veya leğenlerde yalın ayakla çiğnenerek suyu (şırası) çıkarılırdı. Çarşalar 1,5 metre yüksekliğinde 2–3 metre kare büyüklüğünde üzeri açık tabanında kurna bulunan beton yapı idi. Şıra 1–2 gün bekledikten sonra büyük bakır kazanlarda kaynatılırdı. Kaynatma sırasında şıraya üzüm toprağı katılırdı. Pekmez kaynatma işi de 3–5 gün devam ederdi. Pekmezler kaynadıktan sonra küplere konurdu. Bir küp 50–60 kg gelirdi. Kışın üretilen pekmezler yenir, konu komşuya verilirdi. Pekmez o zamanın en makbul yiyeceğı idi¹⁴¹.

3. Sanayi

a) Değirmen

Meydanlı köyünde kuruluşunda 1966' ya kadar olan süre içerisinde bir değirmen yoktu. Köylüler öğütülecek tahıllarını Ilgın'ın Mahmuthisar köyünde bulunan su değirmenlerine (Abaz'ın Değirmeni veya Gavur'un Değirmeni) götürürlerdi. 1966 yılında Mehmet Tosun'un bahçesinde Bulgar göçmeni Halil Hacıoğlu, Ahmet Yaşar ve Mehmet Tosun ortaklığıyla bir değirmen kurulmuştur. Bu değirmen traktörle çalışmaktaydı. 1977'de köye elektriğın gelmesiyle değirmen elektrikle çalıştırılmaya başlanmıştır.

Aynı değirmen ortaklık bozulduktan sonra değirmen şimdiki yerine taşınmış ve Halil Hacıoğlu tarafından vefatına kadar çalıştırılmaya devam etmiştir. Şu anda damadı Vefa Kocayığıt işletmektedir¹⁴².

Değirmendeki Makineler:

Selektör: Buğday temizleme,

Fırça: Buğdayın kabuğunu fırçalar

Arpa makinesi: Arpayı kırar

Değirmende şu an un taşı ve un eleği çalışmaktadır. Harman sonu sadece arpa öğütölmektedir¹⁴³.

b) Dokumacılık ve El Sanatları

1980li yıllara kadar Meydanlı köyünde dokumacılık yaygındı. Kilim, heybe, kağını çuvalı dokunurdu. Kağını çuvalı 2,2-5 m yüksekliğindeydi ve un koymak için yapılırdı. Köyde çoğu evde ufak dokuma tezgahı vardı.

¹⁴¹ Mehmet DURAN, “Bağbozumu”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011

¹⁴² Nadir BÜYÜKKABA, Türk Telekom Emeklisi, “Değirmenler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹⁴³ Vefa KOCAYIĞIT, Değirmenci, “Değirmenler” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011

Koyun besiciliği fazla olduğu için köylüler iplerini kendileri yünden “kirmenle” eğirerek yaparlardı. Bunu kökboyasıyla boyarlardı¹⁴⁴. Daha sonra ticari amaçla halıcılık başladı. Sarayönü Ladik’ten halıcılar gelir, tüm halı malzemelerini getirir, işçiliğini köylüler yapmak üzere halı dokutturlardı. Bu tarihten sonra küçük tezgâhlarla halı dokuyanlar kalmadı. Halı tezgahına “ıstar” denirdi. 520’den 1200 telliye kadar “Bünyan halısı” adı altında halı dokuması yapılıyordu. Dügüm başına ücret alınır. Bayanlar el işi olarak kazak, çorap, havlu kenarları, peşkir, iğne oyası, bucak, patik ve ipekten oya yapmaktadır. Ayrıca bayanlar ev geçimine katkı amacıyla iğne oyası yapıp satmışlardır¹⁴⁵.

a) Demircilik

Eskiden tarlalar pullukla sürülürdü. Ekin arabaları demirdi. Orak yapımı, tırpan yapımı gibi ihtiyaçlarından dolayı her defasında ilçeye gitmek zor olduğu içi demircilik atölyesi açıldı. Ahmet Küçükkeskin (Paşanın Ahmet) atölyeyi açmıştır. Demircilik işleri için körüğe de sahipti. Demire istediği şekli verebiliyordu.1975’te atölye kapandı. Şu anda köyde demircilikle uğraşan kimse yoktur. İhtiyaç halinde ilçeye gidilmektedir¹⁴⁶.

b) Diğer Sanat Dalları

Berber:

Köye 60’ılı yıllara kadar berber Osmancık kasabasından gelmiştir. Berber Hakkı adındaki kişi haftada bir gün köye çalışmaya gelirdi. Berber Hakkı çırağı Mustafa Harmankaya usta olduktan sonra gelmemeye başlamıştır. Bundan sonra Mustafa Harmankaya yanında çırağı olarak çalıştırdığı Mustafa Karaca ile berberliğe devam etmiştir. Berberlere yaptığı işin karşılığında paranın dışında arpa, buğday da verildiği olurdu. Günümüzde köyde berber yoktur. Köylü berber ihtiyacını Kadınhanı ilçesinde gidermektedir.

¹⁴⁷. Meydanlıda berberlik yapan kişiler:

¹⁴⁴ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “*Dokumacılık ve El Sanatları*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹⁴⁵ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Dokumacılık ve El Sanatları*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹⁴⁶ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Demircilik*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

¹⁴⁷ Ömer YAVUZ, Ptt Emeklisi, “*Meydanlıda Berberlik*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

Berber Hakkı Güney

Osmancıktan gelerek 1948- 1961 yılları arasında Meydanlıda berbercilik yapmıştır. Şu an köyde ikamet etmektedir.

Mustafa Harmankaya

1961- 1963 yıllarında köyde berbercilik yapmıştır. Berber Hakkının çıraklığını yapmıştır ve ustalığı Berber Hakkı'dan öğrenmiştir. Şu an Kadınhanı'nda ikamet etmektedir.

Mustafa Karaca

1963- 1968 yılları arasında köyde berbercilik yapmıştır. Şu an köyde ikamet etmektedir.

Nafi Çetin:

1968- 1972 yıllarında çalışmıştır. Şu an Kadınhanı'nda yaşamaktadır.

Şakir Büyüksarı

1972- 1973 yıllarında kısa süreli olarak berberlik yapmıştır. Şu anda Konya da yaşamaktadır.

Sefer Yiğit

14 yaşında berberliğe başlamıştır. Ustası Nafi Çetindir. Önce 1971 ve 1975 yılları arasında berberlik yapmıştır. Askere gidince Veysel Yaşar berberliğe başlamıştır. Daha sonra askerden gelince 1979- 1987 yılları arasında köyde tekrar berberliğe devam etmiştir. Şu an Konya da yaşamaktadır

Veysel Yaşar

Köyde 1975- 1979 yıllarında berbercilik yapmıştır. Sefer Yiğit askerden gelince işi bırakmıştır. Şimdi ise Konya da yaşamaktadır.

Mehmet Durucan

Sefer yiğitle aynı dönemde çalışmıştır. Ustası Nafi Çetindir. Konya da ikamet etmektedir. Köyde1978- 1989 yılları arasında aralıklı olarak berberlik yapmıştır. Köyde en son berberlik yapan kişidir.

Kalaycı

Bundan on beş yıl öncesine kadar köye kalaycı Giresun, Trabzon Balıkesir illerinden geliyordu. Yemek pişirilen tencere tava sahan gibi kaplar bakırdan olduğu için zamanla kalaylanması gerekirdi. Köye 2 -3 yılda bir, genellikle bahar aylarında gelen kalaycılar körüklerini, teşkilatlarını kurarlar ve bir aydan fazla kalarak köyün kabını kacağını kalaylarlardı. Kalaycılar işleri bitene kadar köy odalarında kalırdı. Köyden ev kiralayıp kaldıkları da olmuştur¹⁴⁸.

Bakkal

Köyde ilk bakkal 1940'lı yıllarda İzzet Durucan tarafından açılmıştır. Daha sonra, Alişan Durucan, Mustafa Karaca, Ahmet Küçükkeskin, Nafi Küçükkeskin, Sefer Durucan, Mustafa Durucan, Hasan Durucan, Salim Uğur, Mustafa Yavuz, Mevlüt Ceylan, Yaşar Yocayığit, Ali Büyükkaba, Süleyman Yıldırım, Ahmet Kaba bakkalcılıkla uğraşmıştır.

Günümüzde köyde iki tane bakkal vardır. Birini İsmail Şeker diğerini de Nazmi Kaba çalıştırmaktadır¹⁴⁹.

Kahvehaneler

Köyde ilk kahvehane 1970 li yıllarda Seyfi Uğur tarafından açılmıştır. Daha sonra Aziz Kocayığit, Nafi Büyüksarı, Yasin Çetin, Ahmet Kahrıman, Ali İhsan Çakal, Mehmet Büyüksarı kahvehane çalıştırmıştır.

Günümüzde Meydanlıda iki tane kahvehane vardır. Kazım Kahraman aralıklı olarak kahvehane çalıştırmaktadır¹⁵⁰.

4. Ticaret

Bölgede elde edilen arpa, buğday gibi tarım ürünleri Ilgın ve Kadınhanı'na, Sarayönü'ne ayrıca toprak mahsulleri ofisine satılmaktadır. Köye dışarıdan patates ve tuz satmak için satıcılar gelmektedir. Çiftçiler kendi ürettiklerinden ihtiyaçlarından fazla olanı satmaktadırlar¹⁵¹.

¹⁴⁸ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Kalaycı*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

¹⁴⁹ Ömer YAVUZ, Ptt Emekli, “*Bakkal*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

¹⁵⁰ Ömer YAVUZ, Ptt Emekli, “*Kahvehaneler*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

¹⁵¹ Ömer YAVUZ, Ptt Emekli, “*Ticaret*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

5. Ulaşım

Ulaşım ilk olarak eşeklerle, sonra at arabaları, daha sonra traktörle sağlandı. Eskiden özellikle Pazar alışverişi için ilçeye gidilirmiş. Cumartesi günü Kadınhanı'nın, Pazartesi günü de Ilgın'ın pazarı olurmuş. Pazara traktörde veya traktörün römorkunda gidilirmiş. Daha sonraki yıllarda Kömüş Hacı'nın "çiçekle" (Austin Kamyon) gidilmeye başlanmış. Kömüş Hacı erkenden kalkar uzun uğraşlar sonucu kamyonu çalıştırabilirmiş. Kendisi uzun boylu ve iri yarı birisi olduğu için kamyonu zor sığar, neredeyse iki büklüm olurmuş. Kamyonla ilçeye gitmek 25 – 50 kuruş kadarmış¹⁵².

Son yıllarda da kişilerin kendi araçlarıyla sağlanmaktadır. Köyün ilçeye yakın olması ve toplu taşıma aracının olmamasından dolayı herkesin kendine ait aracı vardır.

Meydanlı çevre köylere ulaşım için bir kavşak konumundadır. Köy sınırları içinden beş tane yol geçmektedir. Bunlar: Osmancık, Köylütolu, Kadınhanı, Çubuk, Karaseviç, ve İhsaniye yollarıdır¹⁵³.

6. İşçilik

Meydanlı köyünde herkes kendi bağ, bahçe ve tarlasında çalışırdı. Kendi ihtiyaçlarına kendileri yettikleri için dışarıdan işçi getirmeye pek lüzum görmezler. Fakat maddi durumu iyi olmayan erkekler "günnükçü" giderdi. Bir günlük çalışma 2 TL veya 2,5 TL İdi¹⁵⁴. Köyden çalışmak için Konya, İstanbul, Ankara ve İzmir'e gidenler olmuştur. Köyden birkaç aile de yurtdışına Fransa, Almanya, Hollanda, Belçika gibi ülkelere gitmişlerdir.

¹⁵² Mehmet DURAN "Pazar Alışverişleri Han-Ilgın Bazarı", (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011.

¹⁵³ Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, "Ulaşım" konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

¹⁵⁴ Mehmet DURAN, "Bağ Bozumu", (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011

Köyde Kullanılan Kelimeler - Deyimler - Beddualar

- **-A-**
- **ABA:**1-Abla, 2-Kaba yün palto.
- **ABARTLAMAK:**Abartmak, olduğundan fazla göstermek.
- **ABİDİK GÜBİDİK:**Saçma sapan.
- **ABOO:**Hayret ifadesi.
- **ACIN YATIP GÜCÜN KALKMAK :**Yarı aç yarı tok yaşamak.
- **ACCİK:**Azıcık.
- **ACİZLENMEK:**Çaresiz olduğunu bildirmek.
- **ABDESTHANE:**Tuvalet,WC.
- **ADI BATASICA:**Ölesice anlamında beddua.
- **AFALLAMAK:**Şaşırarak.
- **AFAT:**Afet, felaket.
- **AFSİN:**Büyü.
- **AĞAÇ HEYBE:**Testi koymak için tahtadan yapılmış eşek üzerine konulan iki gözü bir yanda diğer iki gözü bir yanda dört gözlü alet.
- **AĞARMAK:**Beyazlamak.
- **AĞDIRIP DÖNDERMEK:** Çekip çevirmek, bir yandan bir yana çevirmek.
- **AĞDIRMAK:**Bir yanı aşağı gelmek.
- **AĞININ ÖDÜ:**Yenemeyecek kadar çok acı.
- **AĞININ KÖKÜ:**Çok acı.
- **AĞIL:**Hayvanların konuştuğu alçak damlı yapı.
- **AĞMAN:**Lakap.
- **AĞMAN TAKMAK:**Lakap takmak, kusur bulmak.
- **AĞZI AÇIK AYRAN DELİSİ:**Saf, bön.
- **AĞZI BOZUK:**Aşermek, hamilelikte yemeklerden iğrenmek.
- **AĞZINA KAŞIK SIĞMAMAK:**Kendi yaptığını beğenip başkalarının yaptığını beğenmemek, satılacak bir malın değerinden çok istemek.
- **AĞZINI YANSILAMAK:**Birisinin konuşmasını alaycı bir şekilde taklit etmek.
- **AHAZARDA KOYMAK:**Bir işin yapılması için eziyet etmek, acele ettirmek.
- **AHBAP:**Dost, arkadaş.
- **AHIR SEKİSİ:**Ahır ile odayı ayıran alçak duvar.
- **AHIREV:**Ahırın bitişiğindeki oda.
- **AHRAZ:**Kulakları duymayan, konuşamayan.
- **AHRETLİK:**Sadece bu dünyada değil öldükten sonra da dostluğu devam ettirecek olanlar.
- **AKLI KIRIK:**Aklı noksan.
- **AKLI HAVSALASI**
- **ALMAMAK:**Anlamamak, aklına sığmamak.
- **AKLINI CIVDIRMAK:**Aklını kaçırmak, delirmek.
- **AKRAN:**Aynı yaşta olan.

- AKTARAÇ:Saçta pişen ekmeği çevirmeye yarayan ağaçtan yapılmış yassı sopa.
- ALA BELE:Alaca.
- ALAÇALA:Birazcık.
- ALA TAVLI: Biraz tavlı.
- ALAMAÇ:Aevli yanma.
- ALAN:İki araziyi birbirinden ayıran sınır.
- ALETTİRİK:Elektrik.
- ALAŞA:Laf taşıyan.
- ALAVİRE:Alışveriş.
- ALAÇIĞLI:Tam pişmemiş.
- ALAYA ALMAK:Alay etmek.
- ALAYI:Tamamı, bütünü.
- ALAZ:Alev.
- ALLAH İTMESİN:Allah göstermesin,
- ALLAH MUSTAKINI VERSİN:Allah layığını versin.
- ALLEHEM:Galiba, herhalde.
- ALLEM GALLEM ETMEK:Hile yapmak.
- ALELUSUL:Basitçe, gelişigüzel, üstünkörü.
- ALENGİRLİ:Çetrefilli, karışık, anlaşılmaz.
- ALINAN YAPMAK:Kandırmak, aldatmak, hile ile yapmak.
- ALİMALLAH:Allah bilir, Allah şahit olsun.
- ALNINI KARIŞLAMAK:Tehdit etmek.
- ALMAZINA:Gönülsüz olarak, öylesine.
- AMEL:İshal.
- AMEL OLMAK:İshal olmak.
- ANADAN ÜRYAN:Çırılçıplak.
- ANANAT:Sapı atmak veya karıştırmak için ağaçtan yapılan büyük çatal.
- ANAN ATAN NUR İÇİNDE YATSIN:İyi dileklerde bulunmak, hayır dua etmek.
- ANCA:Ancak.
- ANDAVALLI:Ahmak, saf, beceriksiz.
- ANNAÇ:Karşı, karşı.
- ANNI ÇATI:Alınının ortası.
- ANNI ŞAKI:Alınının ortası.
- AR NAMIS TERTEMİZ:Namussuzun namuslu görünmesi.
- ARALAŞMAK:Ayrılmak.
- ARABA KOŞMAK:Arabayı hazırlamak ve istenen yere gitmek.
- ARBIŞMAK:Yüklenmek, binmek.
- ARKANI UNUTMA:Misafirin tekrar gelmesini istemek.
- ASBAP:Elbise, çamaşır.
- ASORTİK:Fiyakalı, gösterişli, havalı.
- AŞ:Yemek.
- AŞENE:Mutfak.
- AŞERMEK:Hamilelikte yemeklerden iğrenmek.
- AŞIK ATMA:1-Yarışmak, 2-Hayvanların aşık kemikleri ile oynanan oyun.
- ATKI:1-Sap veya samanı atmak için ağaçtan yapılmış çatal, 2-Kumaştan yapılmış veya örülmüş boyuna örtülen örtü.

- ATAŞ KÜREĞİ:Ateş almak için kullanılan küçük kürek.
- AVARA:Başiboş, işsiz, aylak.
- AVIRT:Avurt,yüz yanak.
- AVIRDINI YIRTMAK:Dövmek, hakaret etmek.
- AVRAT:Hanım, eş, kadın.
- AYAKYOLU:Tuvalet, WC.
- AYANAŞGARA:Apaçık, aleni.
- AYANAÇIK:Apaçık, aleni.
- AYDAŞ:Açlıktan çok zavıflayan.
- AYIN MI OYUN MU:Gerçek mi, değil mi?
- AYITLAMAK:Ayıklamak, temizlemek.
- AYRIKSI:Herkese uymayan, uyumsuz.
- AYRİYETEN:Ayrıca.
- AZIK:Yemek, yiyecek.
- AZINSAMAK:Az bulmak.
- AZITMAK:Başından savmak, atmak.
- -B-
- BABAL BOYNUNA:Vebali günahı kendine.
- BADAS:Harman kaldırıldıktan sonra yerde kalan tozlu-taşlı-samanlı tahıl.
- BAHALI:Pahalı.
- BAĞDAŞMAK:Anlaşmak, uzlaşmak.
- BAĞIR:Göğüs kafesi.
- BAĞRI BAĞDAŞ:Bağrı bitişik,ayrılmaz ikili.
- BAĞRINI YİYESİCE:Bir çeşit beddua.
- BAKALE:Bakar mısın.
- BANMAK:Daldırmak, batırmak.
- BASTIRIK:Herhangi bir şeyin üstüne bastırmak için konulan ağırlık.
- BAŞI BAĞLI:(Kız ve kadınlar için) evli veya nişanlı.
- BAŞI BOYDAK:Kendi başına, tek başına.
- BAŞINA KAKMAK:Yapılan iyiliği iğneleyerek söylemek.
- BATMA:Hayvanların saman-yem yediği yerden duvara yapılmış yüksekçe oluk.
- BAŞINA TAŞ DÜŞESİCE:Başına bir bela gelmesi için beddua etmek.
- BATIRMAK:Bir şeye daldırmak.
- BAYAĞI:Gerçekten, esastan.
- BAYAM:Badem.
- BEKETMEK:Bir yeri kapatmak, tıkamak.
- BELDENAT:Sap-saman atmak için kullanılan ağaçtan yapılmış alet.
- BELLEMEK:Ezberlemek, öğrenmek.
- BELLİK:Herhangi bir yerin kolaylıkla bulunabilmesi için bir nesne veya işaret koymak.
- BENCİLEYİN:Benim gibi.
- BERDUŞ:Evsiz, başiboş gezen.
- BESBELLİ:Açıkça belli.
- BEŞ OTURUP ON KALKMAK:Alaycı bir şekilde samimi olmadığını söylemek.
- BEZE:Yumruk büyüklüğünde hamur.
- BIHÇI:Testere.

- BINGILDAK:Bebeğin kafasının üzerindeki yumuşak kısım.
- BITIRAK:Pıtrak dikenini.
- BİBi:Hala.
- BİCİK:Meme, göğüs.
- BİÇALA:Kısa bir an, bir ara.
- BİÇİMDİK:Çok az, azıcık.
- BİDA:Birdaha.
- BİGELİŞ:Birdahaki defa.
- BİLLA:Misket, bilye.
- BİLLOR:Çay bardağı veya su bardağı.
- BEL BELLEMEK:Bağ veya bahçeyi bellemek.
- BEL OKU:Belin ortası.
- Bİ ÇARPIM:Sekiz-on tane.
- BİR DUTAM:Birdemet.
- Bİ GOŞAM:İki avucun birleşik şekli kadar.
- Bİ HAL OLMAK:Değişik bir hal almak.
- BİNİT:Vasıta, araba.
- BİRERLEŞ:Birderbir eşleş.
- BİDİKİM:Birdokma.
- BİSOKUM:Birdokma.
- BİSÜRÜ:Pek çok, pek fazla.
- BİŞİ:Yağda kızarmış yuvarlak-küçük ekmek.
- BİŞİRİM:Pişirmelik kadar, bir pişirim.
- BİTECİK:Birdane, tek.
- BİTEK:Kuzuların konduğu ahırın içerisinde bulunan alçak duvarlı yer.
- BİZİMOĞLAN:Küçük erkek kardeş.
- BOCALAMAK:Tereddüt etmek.
- BOCUT:Küçük testi.
- BOĞMAK:Çuval, torba gibi şeylerin ağzını bağlamak.
- BOHÇA ATMAK:Nişanı bozmak,
- BOSTAN:Kavun karpuz tarlası.
- BOŞANMAK:Birderde kapalı veya bağlı hayvanların çözülmesi, kaçması.
- BOŞ BOĞAZ:Lafını sözünü bilmemek.
- BOŞLAMAK:İşibırakmak.
- BOYDAK:Tek başına, yalnız.
- BOYNUZLU:Karısını kıskanmayan, pezevenk.
- BOYNU ALTINDA KALMAK:Başına kötülük gelmesi için beddua etmek.
- BOYU DEVRİLECİSE:Başına kötülük gelmesi için beddua etmek.
- BOYUL:Bu defa.
- BOYUNA:Devamlı, sürekli.
- BOYUNDURUK:Öküzlerin birlikte yürümeleri için boyunlarına geçirilen tahtadan yapılmış alet.
- BÖCÜ:Böcek.
- BÖCÜBÖRTÜ:Haşerat, böcekler.
- BÖĞEZ:Bu kez.
- BÖĞÜN:Bugün.
- BÖĞÜR:Böbreklerin bulunduğu yer.
- BÖĞRÜLÇE:Fasulye.
- BÖĞÜRMEK:Büyükbaş hayvanların çıkardıkları bağırma sesi.
- BÖLEK:Bebeğin sarıldığı bez.

- BÖLEMEK: Bebeleri sarmak, kundaklamak.
- BÖRTLEMEK: Az haşlamak.
- BÖN: Saf, budala, yabani.
- BÖN BÖN BAKMAK: Bulanık ve bilemeden bakmak.
- BUCAK: Köşe.
- BULADA: Cıvciğin büyüğü.
- BULAMAÇ: Sulu ve cıvık hamur.
- BULUP BUŞURMAK: Bir şeyi parça parça arayıp bulmak.
- BUN: Sıkıntı.
- BUNDA KALMAK: Sıkıntıda kalmak.
- BURGU: Matkap.
- BURMAK: Bükmek, sıkmak.
- BURUNSAKLIK: Hayvanların ağzını kapatmak için yapılmış kıskaç.
- BUYMAK: Üşümek, donmak.
- BUZAĞI: Yeni doğmuş inek yavrusu.
- BUZAĞILACI: Doğuracak hayvan.
- BÜĞELEK: Hayvanları ısırın at sineği.
- BÜĞELEK TUTMAK: Atların veya öküzlerin kılına küçük sineklerin konması sonucu rahatsızlanıp oraya buraya koşması.
- BÜĞEMEK: Akıntıyı önlemek için bir şeyle kapatmak.
- BÜLÜÇ: Cıvciv, piliç.
- BÜNGÜLDEMEK: Yer altından kaynayarak çıkmak.
- BÜRGÜ: Kadınları omuz ve başlarına örttükleri örtü.
- BÜRÜLENMEK: Örtünmek.
- BÜRGÜN: Öbür gün.
- BÜZGÜLÜ: Büzüşmüş, kıvrımlı.
- BÜZZÜK: Kıç.
- -C-
- CALASKAR: Halatlı vinç.
- CAMIZ BODUĞU: İri yarı kimse.
- CAMPİLİ: Ampul.
- CAN ŞİNLİĞİ: Yanına yoldaş olmak.
- CANIM CİNİM KALMADI: Takatim dermanım kesildi.
- CARCUR: Şarjör, boşuna harcama.
- CAZI: Cadi.
- CEC: Savrulup temizlenmiş buğday arpa yığını.
- CECİT YENİ: Yepyeni.
- CELEP: Hayvan tüccarı
- CEMSE: Askeri pikap.
- CIBİR: Yoksul, parasız.
- CİCİK: Cıvık.
- CİCİK YARA: Üzeri kabuk bağlamamış yara.
- CILBAK: Çıplak.
- CİLİCİLBAK: Çırılçıplak.
- CİLK: Bozularak kokmuş.
- CİLKI ÇIKMAK: Bozulmak, kokmuş.
- CİNCİK: Yeni, yepyeni.
- CİNGA: Kivılcım.
- CİNGAR: Kavga, gürültü.
- CİNGIRDAK: Çocukların kullandığı çingirak.
- CİRBA: Üzüm suyu.
- CİRCİVİK: Çok cıvık.
- CİVİK: Sıvı, sulandırılmış.
- CİRCİR: Fermuar.
- CİVİTMAK: Ciddiyetten uzaklaşmak.

- CIZI:Arazide uzunlaması yapılan oyuk.
- CIZMA:Çizme.
- CIZZIRIBIZZIK:Tahteravalli.
- CİBİLLİYETSİZ:Soysuz, yaramaz.
- CİĞE:Tamamen kurumuş.
- CİĞE GİBİ:Çok kurumuş, tamamen kurumuş.
- CİMCİK:Çimdik.
- CİNGAN:Çingen.
- CİNGİL:Salkım.
- CİNNENMEK:Kızmak, bağırmak.
- CİP:1-Cep, 2-Jeep.
- CİTME:Hayvanların çifte atması.
- COMBALAK AŞMAK:Takla atmak.
- COZUTMA:Oyunda hır çıkarma.
- CÜCÜK:Küçük, ufacak.
- CÜMLETEN:Hepsi, tamamı.
- -Ç-
- ÇAĞ:El yüz yıkamak veya abdest almak için evin köşesine yapılan beton yapı, lavabo.
- ÇAĞLA:Olgunlaşmamış badem veya kayısı.
- ÇAĞŞAMAK:Gevşemek, birbirinden ayrılmak.
- ÇAKILDAK:Hayvanların pisliklerinin kuruyarak derilerine ve yünlerine yapışarak sallanması.
- ÇALGICI:Müzik aletlerini çalan kimseler.
- ÇALI:Ağaç.
- ÇALPALAMA:Çalkalama.
- ÇALMAK:Katmak.
- ÇAPIT:Eski bez parçası.
- ÇARAŞ:Üzümün suyunu çıkarmak için betonla kaplı 1-1,5 metre yükseklikteki yapı.
- ÇATLAK:içerisine kibrit ezvısı veya dinamit konulan ve sert bir yere vurularak patlama sesi çıkaran içi oyuk demir.
- ÇATMAK:1-Birleştirmek, 2-Kavga etmek için sataşmak, bulaşmak.
- ÇAVDAR ÇEKMEK:Tarladaki buğdayın içerisinde bulunan çavdarların toplanması,
- ÇAVDIRMA:Uzun ince ağaç.
- ÇEBİÇ:Keçi yavrusu, oğlak.
- ÇEĞEL:Taşlı-çakıllı yer.
- ÇEKİ DEMİRİ:Römorkları çekmek için kullanılan demir.
- ÇELEN:Binaların damındaki dışarıya çıkmış duvarı korumak için yapılmış kamış veya benzeri şeyler.
- ÇELME ATMAK:Ayağını takarak düşürmek.
- ÇEMBER:Başörtüsü, çocukların çevirdikleri metalden yapılmış yuvarlak demir.
- ÇEMKİRMEK:Bağırıp çağırmak.
- ÇEMRENMEK:Kolları ve paçaları geriye doğru kıvrımak.
- ÇEN ÇEN ETMEK :Lüzumsuz yere söylenmek.
- ÇENCİRE:Tencere.
- ÇENET:Kanat.
- ÇENEDİNİ AYIRMAK:Kanatını ayırmak.

- ÇENEYE GARMAK:İş yapmadan çok fazla konuşmak.
- ÇENİLEMEK:1-Köpeklerin acı acı bağırması, 2-Lüzumsuz ve çok konuşmak.
- ÇERÇİ:Ufak tefek eşya satan gezgin satıcı.
- ÇETE:Baston.
- ÇİĞİ:Meyve veya başka şeylerin kurutulması için ayçiçeği gövdelerinin veya kamışların yan yana dizilip bağlanarak örtü haline getirilmiş şekli.
- ÇİĞİRMAK:Çağırarak, davet etmek.
- ÇIKI:Yiyeceklerin konularak bağlanıldığı bez, bohça.
- ÇIKILAMAK:Beze yiyeceklerin konularak bağlanması.
- ÇILKA:Sadece.
- ÇINNAMAK:Çiğnemek.
- ÇIRA:Bir şeyi yakmak veya aydınlanmak için kullanılan çam parçası.
- ÇIRPI:Ağaç parçaları.
- ÇIRPIŞTIRMAK:Bir şeye vurmak-dövmek.
- ÇITAK:Çevik, atik.
- ÇITLATMAK:Üstü kapalı söylemek, hissettirmek.
- ÇİFTÇİBIK:Çiftçilikteki yapılan-yapılacak işler.
- ÇİLERME:Çimlenmek.
- ÇİLPİ:Ağaçların yaprakları-dalları.
- ÇİLTE:1-İçine tahıl konulan küçük kıldan yapılmış torba,2-Oturmak için yapılmış içine ot veya benzeri şeyler doldurulmuş küçük minder.
- ÇİMMEK:Yıkanmak, banyo yapmak.
- ÇEN ÇEN ETMEK: Lüzumsuz yere söylenmek.
- ÇİNÇİ:Testi kırıkları.
- ÇİNTİYAN:Kadınların giydiği şalvar.
- ÇİNTMEK:Bıçakla yontmak, inci ince doğramak.
- ÇİRK:Huzursuzluk çıkararak, sataşan.
- ÇİRTİK:Küçük parça.
- ÇİTLEK:Ayçekirdeği.
- ...ÇOCUĞUMUN ÖLÜSÜNÜ ÖPEYİM: Söylediğim veya yaptığım doğru değilse ...çocuğum ölsün.
- ÇOMAK:Büyük sopa.
- ÇOM OLMAK:1-Kulakları duymamak. 2-Eğilmek, bükülmek.
- ÇÖĞÜR:Kalın ağaç dikeni.
- ÇÖLMEK:Topraktan yapılmış kap.
- ÇÖMELMEK:Dizlerini bükerek ayaklar üzerine oturmak.
- ÇÖMMEK:Çömelmek.
- ÇÖNDÜRMEK:Küçük çişini yapmak, işemek.
- ÇÖRTÜK:Kalın diken.
- ÇUĞMAK:Soğuktan büzülmek.
- ÇUL:Kalın bez veya çuval eskisi, sergi.
- -D-

- DABIL DUBUL YÜRÜMEK:Düşecek gibi eğri büğrü yürümek.
- DADANMAK:Sık sık uğramak veya istemek.
- DAĞAL:Şiddetli rüzgar.
- DAHA:Bir şeyi göstermek için kullanılan kelime.
- DAHAN:Tahin.
- DAHANNI EKMEK:Tahinli ekmek.
- DAHLEMEK:At veya eşeği yürütmek için kullanılan kelime.
- DAKANAK:Alacak veya borcun olması, takıntı.
- DAKIM:Sigara içmek için kullanılan ağızlık.
- DAKLAŞMAK:Şakalaşmak.
- DAL:1-Ağaçların kolları 2-Sırt.
- DALAMAK:Köpeğin ısırması.
- DALAP:Çiftleşmeye hazır eşek.
- DAM:1-Cezaevi 2-Binaların üst tavanı.
- DAMAK:1-Ağzın üst kısmı, 2-Odaların kapılarını kapatmak için yapılan kilit
- DAMA DÜŞMEK:Hapse düşmek.
- DAMIN ARKASI:Evlerin arkası.
- DAMIZLIK:1-Dişi hayvanlarla birleşecek erkek hayvan, 2-Yoğurt yapmak için süte kullanılan az miktardaki yoğurt.
- DANDİK:Değersiz, uyduruk.
- DANILAMAK:Boşa gitmek.
- DARILMAK:Kırılmak, gücenmek.
- DAVAR:Küçükbaş hayvan.
- DAY DAY DURMAK:Bebenin yeni yeni ayakta durmaya çalışması.
- DAYAK:1-İnce uzun sopa, 2-Döğmek.
- DEBELENMEK:Boşuna uğraşmak.
- DEH:Hayvanları yürütmek için kullanılan kelime.
- DEHLEMEK:Dahlemek.
- DEEMİ:Değil mi.
- DEĞMEK:Dokunmak.
- DEKGELMEK:Rast gelmek.
- DENE:Tane.
- DEMİR DİŞLİ:Sap veya saman atak için yapılmış ağaç saplı demir alet.
- DEĞİRMİ:Kumaş için eni ile boyu aynı olan.
- DELİ DEPEK:Deli, çılgın.
- DEMİN:Biraz önce.
- DEPIK:Tekme.
- DEPKİ:Belin ayakla basılacak kısmı.
- DEPMEK:Bastırarak doldurmak .
- DEREKAP:Derhal, hemen.
- DESTE:1-Küme, öbek. 2-Biçilen ekinin küçük kümeleri.
- DEŞELEMEK:Bir şey bulmak için karıştırmak.
- DEŞTİKSIRA:Bir şey bulmak için karıştırdıkça.
- DEVİNMEK:Kimıldamak.
- DEYNEK GİBİ :İnce, zayıf.
- DEYUS:Yakınlarını kıskanmayan.
- DIĞDIĞININ DIĞDIĞI:Uzaktan akraba.
- DIKA:Bir yeri kapatmak için kullanılan tıkaç.

- DİKMAK:Tıkmak.
- DIRDIBIK:Dedikodu.
- DIRDIBIK ÇIKARMAK:Dedikodu yaparak can sıkıntısı yaratmak.
- DİKOLTA:Bayan geceliği, dekolte.
- DİLİK:Yarık, yarılmış.
- DİLME:Düzgün ve yuvarlak ağaç.
- DİMDİREK:Dosdoğru.
- DİMİN:Biraz önce.
- DİNELMEK:Ayakta durmak.
- DİNGİLDEMEK:Hoplamak, zıplamak.
- DİNİME İMANIMA:Yemin.
- DİNMEK:Çok yorulmak.
- DİP:Son.
- DİRGEN:Sap saman atmak için ağaçtan yapılmış üç dişi bulunan alet.
- DİRLİKSİZ:Geçimsiz.
- DİŞEĞİLEMEK:Değirmenin taşlarını yontmak.
- DİŞEMEYK:Yontmak, keskinleştirmek.
- DİŞ BULGURU:Dişleri yeni çıkan bebeler için yapılan bulgur.
- DİŞİ KİTLENMEK:Bayılmak, korkudan ağzını açamamak.
- DİŞİRİCİ:Dilenci.
- DİŞİRMEK:Dilenmek, toplamak.
- DİTMEK:Yünü kabarması için el ile ve tığ ile didik didik etmek.
- DİVRİNGİ:Diñç.
- DİYNEK:Değnek.
- DİZİN DİZİN SÜRÜNMEK :Beddua,ağır hastalıklara maruz kalmak.
- DİZLİK:Kadınların önlerine bağladıkları önlük.
- DOLAK:Boyun atkısı.
- DOLAMAK:Sarmak.
- DOLAMBAÇ:İçinden çıkılması zor olan.
- DOLANMAK: Bir şeyin etrafını dolaşmak.
- DOMUŞMAK:Küsmek, surat asmak.
- DANILADI GİTTİ :Boş yere kayboldu.
- DON:1-Pantolon 2-Fazla konuşmayan.
- DONYAĞI:Fazla konuşmayan ve soğuk davrananlar için söylenir.
- DÖKÜM SAÇIM:Dağınık, her birisi bir yerde.
- DÖŞ:Göğüs.
- DÖŞE:Odanın dekorasyonu.
- DÖŞEK:Minder.
- DUBARACI:Oyunla düzenle iş yapan.
- DURLAMAK:Son olarak yıkamak.
- DUTAMAK:Tutacak yer.
- DUVAK:Gelinin üzerine örtülen renkli örtü.
- DÜĞEN:Sapı saman yapmak için öküz veya atların çektiği alet.
- SÜRME:1-Bir yeri kazmak, 2-Göze çekilen boya.
- DÜĞÜ:İnce bulgur.

- DÜĞÜNE OKUMAK :Düğüne davet etmek.
- DÜMBELEK:Darbuka.
- DÜMBÜK:Eşini pazarlayan(Küfür olarak söylenir.)
- DÜNEMEK:Tavukların akşamüzeri yerlerine gitmesi.
- DÜRMEK:Katlamak.
- DÜRÜ:Evlenecek kız veya erkek tarafının karşı tarafa götürdüğü hediye.
- DÜRÜ GÖTÜRMEK :Gelin olacak kızın evine çeşitli hediyeler götürmek.
- DÜŞEYAZMAK:Sendelemek.
- DÜZAYAK:Düz yer.
- -E-
- EBE:1-Babaanne veya anneanne, 2-Oyunda diğer oyuncuların saklanması için gözlerini kapatan, EBEMGARI:Bilgiçlik taslayan, olur olmaz konuşan.
- EBEMKUŞAĞI:Gökkuşağı.
- EBİL GABİL:Kırgın olan tarafların barışarak birbirlerine iltifat etmeleri.
- EBİŞMEK:Sırtına binmek.
- ECİNNİ:Cin.
- EFTİK:Acele etmek.
- EFTİKLEME:Lüzumsuz yere acele etmek.
- EĞEF:Sapı sıkıştırmak için urgana bağlanan ağaç halka.
- EĞİRMEK:Yünü bükmek.
- EĞLEMEK:Oyalamak.
- EĞLENMEK:Dalga geçmek.
- EĞLEŞMEK:Beklemek, duraklamak.
- EĞSEN:iki tekeri birbirine bağlayan uzun ağaç.
- EĞŞİK :Kadınlar için söylenen söz.
- EĞŞİK ETEK:Kadınlar için söylenen söz.
- EĞSİRAN:Hamuru kesmek ve artıklarının sıyırmak için kullanılan sapı olan üçgen şeklinde saçtan yapılmış alet.
- EKE:Yetişkin, kart.
- EKMEK ÇARPSIN:Yalan söylemediğini bildirmek için söylenen söz.
- EKMEK YEMEK:Yemek yemek.
- ELÇİK:Eldiven.
- ELDEN AYRIKSI:Başkalarına uymayan, başkalarından farklı.
- ELENTİ:Mahsulün elenmesinden sonra kalan taşlı-samanlı kısmı.
- ELE GÜNE IRBAT OLMAK:Konu komşuya ayıp olmak.
- ELE GÜNE KARŞI:Başkalarına karşı (ayıp olmak).
- ELE GÜNE REZİL RÜSVAY OLMAK:Konu komşuya mahcup olmak.
- ELLEŞMEK:Yük taşımak için iki kişinin birbirinin ellerini tutması.
- ELGÜLÜNCÜ:Konu-komşuya maskara olmak, alay konusu olmak.
- ELİNİN ARTIĞI:Birazcık ve önemsiz (yiyecek).

- EMBEL:Öküzleri yürütmek için kullanılan ucu çivilî değnek.
- EMBELLEMEK:Embelle dürtmek.
- EME YARAR:Bir işe yarar.
- EME YARAMAZ:Bir işe yaramaz.
- EMİŞİK:Aynı sütü emen.
- EMMİ:Amca.
- EMSİZ:İşe yaramaz, beceriksiz.
- EMZADE:Amca oğlu.
- ENİK:Köpek yavrusu.
- ENNEMEK:Koyun ve keçilerin kulaklarını bilinecek şekilde kesmek.
- ENNİKEMİ:Çeşitli otlardan yapılan merhem.
- ENTERE:Entari, uzun elbise.
- EPELEME :El ile hafifçe serpmek, saçmak.
- ERE GİTME:Kadının gelin olması, kocaya gitmesi.
- ERİNCEK:Üşengeç.
- ERKEÇ:Kısırlaştırılmış erkek keçi.
- ERMENİ SIPASI:Kızgınlıkla söylenen söz.
- ERTİŞMEK:Birisi ile devamlı uğraşmak, üzerine gitmek.
- ESKİBEKİ:Kullanılmış eşya.
- ESSAH:Esas, gerçek.
- EŞEK ARISI:Sarı arı, yaban arısı.
- EVERMEK:Evlendirmek.
- EVİP DURMAK:Acele etmek.
- EV DÖŞEMEK:Odanın eşyalarını yerleştirmek.
- EVMEK:Acele etmek.
- EVTİKLEMEK:Acele etmek.
- EĞLEŞMEK:Oyalanmak, beklemek.
- EZVA:Kibritin yanıcı baş kısmı.
- -F-
- FANİLA:Örme yelek.
- FASAL:Tahılın birikmiş olan sapı.
- FASA FİSO:Boş yere.
- FAZLA DINGIRDAMA:Fazla konuşma.
- FENİKMEK:Başı dönmek.
- FESAT:Başkalarını çekemeyen.
- FETBAZ:Kendini kurnaz gören kişi.
- FIÇÇA:Ağaçtan yapılan topaç.
- FIÇI:Varil.
- FIKRAMAK:Ekşimek, bozulmak.
- FIRDOLAYI:Çepeçevre.
- FIRSAT YESİRİ:Fırsatını bulduğunda değerlendiren, fırsatçı.
- FIRTMAK:1-Yerinden çıkmak, 2-Kaçmak.
- FIYMAK:Sessizce kaçmak sıvışmak.
- FİNGİRDEMEK:Oynak davranmak cilveli hareket etmek.
- FİSTAN:Uzun kadın elbisesi.
- FİŞEKLEMEK:Bir kişiyi diğeri aleyhine kışkırtmak.
- FIŞKI:Gübre.
- FİNG ATMAK:Orta yerde durmadan dolaşmak.
- FİREK:Kapı kilidi.
- FİRİK:Erkek piliç.
- FİTLEMEK:Birini başkasına karşı kışkırtmak, gammazlamak.
- FİT VERMEK:Gammazlamak, kışkırtmak.
- FOS:Boş

- -G-
- GABAK:1-Kabak, 2-Çıplak.
- GABALA:Toptan, hepsi birden.
- GABALA VERMEK :Bir işi götürü vermek.
- GABARA:Ayakkabıların altına çakılan çivi.
- GABAYİL:Lodos.
- GABA GUŞLUK:Güneşin biraz yükselmesinden sonraki zaman.
- GABIK:Kabuk.
- GAÇELE:Bir tarafa çekil.
- GAÇİL:Kenara çekil.
- GADANI ALAYIM :Derdin üzüntün sıkıntım benim olsun.
- GADERE GISMET :Hayırlısı ile.
- GADİRLİK:Haksızlık.
- GADİRLİK OLUR :Haksızlık olur.
- GAFA TUTMAK :Kafa tutmak, karşı gelmek.
- GAFAKOÇANI:Nüfus cüzdanı.
- GAFILLI:Sevimli, afacan.
- GAHİRLENMEK:Gücenmek, kahretmek.
- GAHLE:Dikkate alma.
- GAHLESİZ :Bir işi veya sözü kendisine dert etmeyen, önemsemeyen, vurdumduymaz.
- GAHLEYE ALMAMAK :Önemsememek.
- GAHRİK:Balgam.
- GAHROLASICA:Kahrolasica.
- GAKIRTLAK:Kıkırdak.
- GALLANGOP:Toptan, birlikte.
- GALGIMAK:Zıplamak.
- GAMGAK:Küçük ağaç parçası, kıymık.
- GANCİK:Kancık, diş.
- GANCIKLAMAK:Bir işi yapmaktan vazgeçmek.
- GANDIRMAK:Aldatmak aklını çelmek.
- GANERE:Çok yemek yiyen, gözü doymayan.
- GANEVÇE:Kaneviçe.
- GANIRMAK:Bir şeyin ucundan basarak zorlamak.
- GAP GACAK:Kap kakac.
- GAPÇİK:Bir şeyin dış kabuğu.
- GARAGASBENNEK:Bilerek ve isteyerek, kasten.
- GARALTI:Karartı.
- GARANNİK:Karanlık.
- GARER:Karar, normal, tam kıvamında.
- GARERLEME:Göz kararı.
- GAREZ:Kin.
- GARİK:Bahçelerde veya bostanlarda sebze dikmek için açılan uzun çukur.
- GARMAN ÇORMAN:Karma karışık.
- GASALAK:Kendini beğenmiş, öğüngeç.
- GASNAK:Kasnak.
- GASTİ:Kasten.
- GATİK:Katık.
- GATIN GATIN:Defalarca, kat kat.
- GATINI GANADINI AÇTIRMAMAK:Fırsat vermemek.

- GAV:Kurumuş, içi boş.
- GAVAT:Karısını pazarlayan, pezevenk.
- GAVETE:Domates.
- GAVİ:Kavi, sağlam.
- GAVİLLEŞMEK:Sözleşmek.
- GAVLAMAK:Derinin soyulması.
- GAVURGA:Kavrulmuş buğday.
- GÂVUR DİNİME DÖNSÜN:Karşıdaki kişiyi söylenene veya yapılan işe inandırmak için söylenen söz .
- GÂVUR DÖLÜ:Sevilmeyen kişiler için söylenen söz.
- GÂVUR SIPASI:Hakaret anlamında söylenen söz.
- GÂVUR SÜDÜĞÜ:Hakaret anlamında söylenen söz.
- GAVUT:Kavrulmuş buğday, nohut, mısır gibi tahılların un haline getirilmiş şekli.
- GAYDALI:Havali.
- GAYIL OLMAK:Kabul etmek, razı olmak.
- GAYINNA:Kaynana.
- GAYIRTMAK:Kayırmak, arkalamak.
- GAYIT:Kayıt, eşya.
- GAYITEVİ:Eşyaların konduğu oda.
- GAYIŞ:Kayış.
- GAYIŞ AŞIRMAK:İşini bir bahane bularak yapmamak.
- GAYIŞ GİBİ: Çok sert.
- GAYİSİ:Kayısı.
- GAYKILMAK:Bir yere yaslanmak, yan yatmak.
- GAYRAK:Kesici aletlerin ağzını daha keskin hale getirmek için sürtmede kullanılan taş.
- GAYSI:1-Kayısı 2-Toprağın yağmurdan sonra sertleşerek kaymak tabakası oluşurması, GAYTAN:Pamuk veya yünden yapılmış ince ip, uzun ince.
- GAYTARMAK:İşi yavaşlatmak, işten kaçmak.
- GAZEL OLMAK:Çok kurumak.
- GEBE:Hamile.
- GELELE:Buraya gel.
- GELİN HAVASI:Gelinin babasının evinden giderken davul zurna ile çalınan ağıt havası.
- GELİYİRİM:Geliyorum.
- GELLABA:(Kendinden büyük kadınlar için söylenir.)Gelin abla.
- GEME:Kırlarda yaşayan fareden büyük hayvan.
- GEN:Yabani otlarla kaplanmış sürülmeyen tarla.
- GEPETMEK:Kapatmak.
- GERİ:1-Arka, 2-Saman çekmek için kıldan dokunmuş kumaş.
- GERİSİN GERİ GITMEK:Tekrar geriye gitmek.
- GERNEŞMEK:Gerinmek,uyuşukluğ u gidermek için kolları iki yana açarak rahatlamak.
- GET:Taşıtların dış lastiklerinin yırtılan yerine konulan lastik parçası.
- GEVEN:Dikenli ot.

- GEVİŞ:Yemeklerin ağızda çiğnenmesi.
- GEVMEK:Ağızda yumuşatmak.
- GEVELEMEK:Dolaştırmak.
- GEVREK:Kurumuş ekmek.
- GEZELEMEK:İleri geri dolaşmak.
- GIBEL:İnsan silueti.
- GICIK:İki yaşında koyun.
- GICIR:Yeni.
- GIÇ:Kıç.
- GIDI:Köpek yavrusu, enik.
- GIĞ:Koyun veya keçi pislği.
- GIĞALAK:Koyun veya keçi pislği.
- GİLİSE:Kısa topuklu bayan mestisi.
- GİMİL GİMİL:Yavaş yavaş.
- GINCALMAK:Nazlanmak.
- GINCIFIR:Alingan, nazlı.
- GİMÇITMAK:Hissettirmek, belli etmek.
- GINDIRGA:Dikenli bir ot.
- GIRAN GİRMEK:Tümüne hastalık girerek ölmek.
- GIRCI:İncecik sıralanmış.
- GIRCI GİBİ:Çok küçük.
- GIREP:Bir çeşit başörtü.
- GIRIK GİTMEK:Kötü bir maksatla kadının evine gitmek.
- GIRKMAK:Makasla kesmek.
- GIT:Kıt.
- GIVIŞMAK:Buruşmak.
- GIYADALAMAK:Hafif aralık bırakmak.
- GIYMIK:Küçük ağaç parçası.
- GIYNAŞIK:Hafif aralık.
- GIZANA GELMEK:Köpeklerin çiftleşmek istemesi.
- GİDİŞMEK:Kaşınmak.
- GİDİYRİM:Gidiyorum.
- GİYREK:Kaburga kemiği.
- GİYREĞİ BATMAK:Kaburgası batmak.
- GOCABABA:Büyük baba.
- GOCANA:Büyük anne.
- GOCAMAK:Yaşlanmak.
- GOCUK:Yünlü deri kaban.
- GOCAYA GİTMEK :Kadının evlenmesi.
- GOCUNMAK:Alınmak, çekinmek.
- GODUŞ:Kasılarak yürümek.
- GOFALMAK:Övünmek.
- GOĞLAŞMAK:Çekiştirmek, gıybet etmek.
- GOĞ VİRMEK:Birbirine düşürmek için aleyhine konuşmak.
- GOLAN:Atın veya eşeğin altından geçirilerek bağlanan kayış.
- GOLCAK:Dirseklerden ellerin üzerine kadar inen bezden yapılmış kolluk.
- GOMA:Hayret ifade eden söz.
- GONAK:Baştaki kepek.
- GONURSU:Yanmış bez.
- GOPUTMAK:Koşuşturmak.
- GOŞAM:Avuç dolusu.
- GOV VERMEK:Kışkırtmak, aleyhinde konuşmak.
- GOVUK:Ağacın oyulmuş yeri.
- GOYA:Güya.
- GOYGEL:Bırak gel.

- GÖĞERÇİLE:Rutubet.
- GÖĞERMEK:Çimlenmek.
- GÖĞ:1-Mavi, 2-Gökyüzü.
- GÖĞER:Minik soğan.
- GÖK GÖRMEDİK:Sonradan göre, kaba, görgüsüz.
- GÖLERMEK:Bir yere çökmek.
- GÖMGÖK:1-Mosmor, 2-Yemyeşil.
- GÖMÜ:Hazine.
- GÖMÜK :Çamur.
- GÖN:Kurumuş deri.
- GÖPCÜK:Odanın köşesi.
- GÖRESİ GELMEK:Özlemek.
- GÖT ATMAK:Ortalıkta dolaşmak.
- GÖT BAŞ ATMAK:Sevinçten ortalıkta dolaşmak.
- GÖT CEBİ:Pantolonun arka cebi.
- GÖTÜN GÖTÜN:Geri geri, arka arka.
- GÖTÜN GÖTÜN GİTMEK:Geri geri gitmek.
- GÖTLEK:Aşağılayıcı bir söz.
- GÖZ:Oda.
- GÖZE:Su kaynağı.
- GÖZER:Buğday veya arpa elemek için kullanılan ağaç ve ip gibi deriden yapılmış silindirik şeklindeki alet.
- GÖZEMEK:Çorapların yırtıklarını örnek.
- GÖZÜKMEK:Görünmek.
- GÖZÜ KAMAŞMAK:Fazla ışıktan görme zorluğu çekmek.
- GÖZÜNÜ BELERTMEK:Korkutarak bakmak.
- GÖZÜNÜN FERİ :Gözünün ışığı, gözünün görmesi.
- GÖZ KARARI :Belli bir ölçüsü olmadan.
- GÜCÜN:Zorla, güçlkle.
- GUBARMA:Gururlanmak, kibirlenmek, kendini büyük olarak görmek.
- GUBAT:Kaba saba, bayağı.
- GUBUZ:Kendini beğenmiş.
- GUKKU:Baykuş.
- GULAĞASMA:Dikkate almama, aldırış etmeme, önemsememe.
- GULDUR:Kısa boylu.
- GULUNÇ:Kulunç.
- GUMPIR:Patates.
- GUNNAMAK:Kunnamak, yavrulamak.
- GUPA:Kupa, bardak.
- GURDALAMAK:Kurcalamak, karıştırmak.
- GURK TAVUK:Kuluçkaya yatmış tavuk.
- GURSAK:Mide anlamında kullanılır.
- GURTLANMAK:Kıskanmak anlamında kullanılır.
- GURTLU:Yerinde duramayan.
- GUSMUK:Kusma sonucu çıkan ifrazat.
- GUSÜLHANE:Banyo.
- GUŞENE:Derin tencere.
- GUŞLUK:Kuşluk vakti, güneşin biraz yükselme vakti.
- GUZ:Kuzey, soğuk.

- GUZULAMAK:Kuzulamak, yavrulamak.
- GÜCÜN:Zorla, güçlükle.
- GÜCÜN GELDİ:Zorlukla geldi.
- GÜCÜN KAÇMAK:Zorlukla kaçtı.
- GÜCÜLEN:Zorla, güçlükle.
- GÜÇYETENLİK YAPMAK:Hakaret etmek, haksızlık yapmak.
- GÜDEK:Kısa boylu.
- GÜDÜK:1-Kısa, 2-Şalvar.
- GÜDÜL:Ağzı kırılmış testi.
- GÜĞÜM:Bakır veya alüminyumdan yapılmış büyük su kabı.
- GÜMBEDEN:Aniden ve seslice düşmek.
- GÜMBÜRTÜYE GİTMEK:Ne ve nasıl olduğu belli olmayan.
- GÜMÜLEMEK:1-Patlamak, 2-Kıskanmak.
- GÜNAŞŞIK:Ayçiçeği.
- GÜNDELİK:Bir günlük.
- GÜNİNDİ:Akşam yakını.
- GÜNNÜKÇÜ:Gündelikçi, amele.
- GÜNÜN BEHRİNDE:Günün şartlarında,
- GÜPÜRDEMEK:Hoplamak, zıplamak.
- GÜTMEK:Otlatmak, sahip olmak.
- GÜVEY:Damat.
- GÜZLEK:Sonbaharda havanın ısınması ile ekinlerin çıkması.
- GÜZLEMEK:Sonbaharda ekilen ekinlerin çıkması.
- -H-
- HABA:Elbise üzerine giyilen kaba kumaştan yapılmış pardesü.
- HABİRE:Devamlı, sürekli.
- HACAT:Hacet, ihtiyaç.
- HACEMMİ:Hacı amca.
- HACI AŞI:Hacca gidenlerin hayır için verdikleri toplu yemek.
- HACI LEYLEK:Leylek.
- HACI PİLAVI:Hacca gidenlerin hayır için verdikleri etli bulgur pilavı.
- HAK:Bir hizmet karşılığı ödenecek ücret.
- HAK BAYRAM SANMAK:Yüz bulunca astarını da istemek.
- HAKIK GİBİ KIZARMAK:Çok kızarmak.
- HAKINI YÜKÜNÜ YİTİRMEK:Kızmak, bağırıp çağırmak.
- HALAKA:Sapların saman yapılmak için düğenle sürülmek üzere daire şeklinde yayılması.
- HALAZADA:Mahsulü işlenen tarlada yerde kalan tohumların ilkbaharda çıkması.
- HALBERİ:Bir süreden beri.
- HALBÜYSEM:Halbuki.
- HAMAYLI:Nazardan ve kötülüklerden korunmak için yazılmış boyuna asılan muska.
- HAMINI ALMAK:İyice çalışır hale gelmek.
- HAMIT:Atın boynuna takılan ağaçtan yapılmış çember.
- HAMLAMAK:Kas tutulması.

- HANEV:İki katlı bina.
- HARAL:Büyük çuval.
- HARIM:Köyün yakınındaki tarla.
- HASIR:Kurumuş bitki saplarından örölmüş üzerine oturulan sergi.
- HAŞAT OLMAK:Çok yorulmak, bitkin düşmek.
- HAŞGAŞ:Haşhaş.
- HAVLAMAK:Köpeğin havlaması.
- HAYIRCI:Dilenci.
- HAZAAR:Tabii, herhalde.
- HEMİ DE:Hem de.
- HELKE:Bakır veya alüminyumdan yapılmış küçük su kabı.
- HERENİ:Odun ateşine konabilen yine bakırdan derin (kazandan küçük) tencere.
- HERGELE:Eşek sürüsü.
- HEYBE:Yünden yapılmış iki gözlü eşya taşımada kullanılan bez.
- HINKIRMAK:Sümkürmek, burun temizlemek.
- HINZIR:Domuz.
- HIRSLANMAK:Sinirlenmek.
- HIRTLAK:Ham kavun.
- HIŞIM:Sinir, kızgınlık.
- HİNDİ:Şimdi.
- HİTAM:Son.
- HOLTA:Yuvarlak küçük taş.
- HOMUKTU:Küsmek.
- HONU:Huni.
- HORA GEÇMEK:Makbule geçmek, iyiliğe geçmek.
- HORSASİ:Kızgınlık.
- HORSASİ GEÇMEK:Kızgınlığı geçmek.
- HORTUK:Sümük.
- HOSGÖT:İş görmekten kaytaran.
- HOT:Kalça.
- HÖKELA:Ukala.
- HÖLÜ:Tavuğun yumurtlamak için üzerine yatağı taze yumurta.
- HÖMERMEK:Yiğitlik gösterisinde bulunmak, karşı gelmek.
- HÖNKÜR HÖNKÜR AĞLAMAK:Hüngür hüngür ağlamak.
- HÖSLÜ:Köstebek.
- HÖST:Atları sakındırmak için kullanılan hitap.
- HÖYKÜRMEK:Yüksek sesle ağlamak, bağırarak.
- HUYLANMAK:1-Kuşkulanmak, tedirgin olmak, 2-Hayvanların lüzumsuz hareketleri,
- -I-
- ICCAK:Sıcak.
- İĞRALAMAK:Hafif hafif sallamak.
- İLDİZ KÖKÜ:Yer elması.
- İLDİZ:Yıldız.
- İPISSİZ:İssiz.
- İRBIK:İbrik.
- İRILMAK:Yorulmak.
- İRZİ KIRIK :Namusuna düşkün olmayan, namussuz.
- İSKARPİN:Kundura, ayakkabı.
- İSMARİÇ:Sipariş.
- İŞMAR:El kol işareti ile anlatmak.
- İVİR ZİVİR :Küçük önemsiz eşyalar.

- -İ-
- İBA:Hafif ıslak.
- İÇDONU:Şort, kilot.
- İÇERLEMEK:Alınmak, kırılmak.
- İÇİNE DAMMAK:Malum olmak.
- İÇ GÜPÜRTÜSÜ:İçten içe korkmak.
- İÇİ GEÇMEK :Hafif uyuklamak.
- İÇİ GIYILMAK:Çok acıkmak.
- İÇİNE İLİMEK:İçine sinmek.
- İDARE:Fitili dışarıda metalden yapılmış koni şeklinde aydınlatma lambası.
- İDDİAYA GİRMEK:Bahse girmek.
- İFRIT OLMAK:Çok kızmak.
- İĞDE DİKMEK:Küçük çocukların nazardan korunmaları için omuzlarına küçük iğde dalı veya iğde çekirdeği dikmek.
- İKİLEMEK:Tarlayı ikinci kez nadas etmek.
- İKİRCİKLİ:Şüpheli, kararsız, tereddütlü.
- İKRAH ETMEK:Tiksinmek.
- İLAN:Yılan.
- İLBİZ:Örümcek.
- İLDEN AYRIKSI:Başkalarına benzemeyen, ayrı hareket eden.
- İLEĞEN:Leğen.
- İLEĞENÇE:Karavana.
- İLENMEK:Beddua etmek.
- İLİBADA:Labada
- İLİMAN TUZU:Limon tuzu.
- İLİMİ TİLİMİ KALMAMAK:Kaybolup gitmek, bulunamamak.
- İLİZ İLİZ AĞRIMAK:Hafif hafif ağrımak.
- İLKİN:İlk önce.
- İLKMEK:Biriktirmek.
- İLMİNİ ALMAK:Bir işin nasıl yapılacağını öğrenmek.
- İMİL İMİL PİŞMEK:Yavaş yavaş pişmek.
- İMİSEKİN:Benzer şekilde, aynen.
- İNGİ İNMEK:Ağrımak.
- İNTİZAR:Beddua.
- İREZİL:Rezil.
- İR EKMEĞİ:Sahur yemeği.
- İSKEMBE:İskemle.
- İSTETME:Yedek araba lastiği.
- İSTİDA:Dilekçe(Daha çok dava dilekçeleri için söylenen kelime.)
- İŞÇİMEN:Çok çalışkan.
- İŞDAHA:İşte, burada.
- İŞKİLLENMEK:Şüphelenmek.
- İŞLİK:Gömlek.
- İŞŞİK:Eşik.
- İT DİRSEĞİ:Göz kapaklarındaki sivilceli hastalık.
- İVEZ:Küçük sinek.
- İYRETİ:Eğreti, yakışmayan, emanet gibi duran.
- İZBE:Binanın bodrumu.
- İZBET:Döküntü mal,
- -K-
- KABARA:Ayakkabıların altına çakılan iri ve yassı çivi.
- KABA YEL:Lodos.
- KAFA KAĞIDI:Nüfus cüzdanı.

- KAFADAN SAKAT:Akli dengesi bozuk.
- KAĞNI ÇUVALI:Büyük çuval.
- KAHPECİK:Sevimli ve becerikli.
- KAHPE ÇOCUĞU:Hakaret için söylenen söz.
- KAHPE KUNNADIĞI:Hakaret için söylenen söz.
- KAHRIK:Balgam.
- KAKIÇ:Kötü söz.
- KAKILI:Dolu.
- KALBUR:Buğday, arpa elemek için kullanılan hayvan deresinden yapılmış elek.
- KALBUR KULAK:Büyük kulaklı.
- KALENDER:Düşkün, fakir.
- KAMA:Ucu sivri uzun bıçak.
- KANIRTMAK:Zorlamak.
- KAPIYI GIYADALAMAK:Kapıyı hafif aralamak.
- KARALTI:Kim veya ne olduğu seçilemeyen,gölgelik.
- KARA ÇALMAK:Lekelemek, iftira atmak.
- KAR KÜRÜMEK:Karı kürek veya tırmıkla atmak.
- KARNI DAR :Başkalarını çekemeyen.
- KARNI KARIŞMAK:Kıskanmak.
- KARNI KURTLANMAK:Başkasını kıskanmak.
- KATIK:Yağsız koyu yoğurt
- KATIR TIRNAĞI:Akasya ağacı.
- KASNAK:Sofrada sininin altına konulan yuvarlak elek çerçevesi.
- KAYITEVİ:Fazla eşyaların konulduğu oda.
- KEKİL:Alna düşen kısa saç.
- KEKMEK:Gagalamak.
- KEKRE:Hafif buruk tat.
- KEL ALIŞMAK:Aalışkanlık haline getirmek.
- KELAM-I KADİM:Kur'anı Kerim.
- KELGİZ:Küçük hortum.
- KELİK:Arkası basık eski ayakkabı.
- KELLEİNİN KÖKÜ:Verilen bir şeyi az bulan veya beğenmeyenler için bundan daha çoğunu veya iyisini bulamazsın anlamında söylenen söz.
- KEPAZE:Yüzsüz, bencil.
- KEPAZE OLMAK:Başkalarına mahcup olmak, rezil olmak.
- KERANACI(Kerhaneci):Sevimli, yaramaz çocuklar için söylenen hitap.
- KERAHAT:Bencil, temiz olmayan.
- KERATA:Sevimli ve yaramaz.
- KERCETMEK:Kızdırmak için yapılanın aksini söylemek veya yapmak.
- KERME:Tezek.
- KERTİK:Bir şeyin kenarından çentmek.
- KERTMEK:Yontmak.
- KESEK:İri toprak.
- KESEDEN GİTMEK:Kısa yoldan gitmek.
- KESENEĞE VERMEK:Bir işi götürü vermek.

- KESİLMEK:Yorulmak.
- KESKENMEK:Vuracak gibi el kol sallamak.
- KESMİK:İri saman.
- KESTENKELE:Kertenkele.
- KEŞŞİK:Sıra.
- KEŞŞİĞİ GELMEK:Sırası gelmek.
- KIMÇITMAK:Azıcık anlatmak, ipucu vermek.
- KINNAP:Kalın sicim.
- KIRI:Eşek yavrusu.
- KIRIK DÖLÜ:Kötü kadın çocuğu.
- KIRIK GİTMEK:Kötü niyetle bir kadına gitmek.
- KIRINTI:Döküntü.
- KIRK FİKİR:Çabuk fikir değiştirenler için söylenen söz.
- KIRKLI:Kadının doğumdan sonraki 40 günü.
- KIRKLIK:Koyun yününe kesmek için kullanılan makas.
- KIRKMAK:Kesmek.
- KISMAK:Azaltmak.
- KIŞLAMAK:Bir yerde uzunca bir süre durmak.
- KİPİRDEME:Kıpırdama.
- KİRLİ ÇIKI:Gizli saklı malı ve parası çok olan.
- KİRMAN:Yünü büküp ip haline getirmek için kullanılan ağaçtan yapılmış alet.
- KİSKİS:Köpeği üzerine salmak.
- KİSKİRMEK:Köpeği üzerine salmak.
- KIŞELEMEK:Kuş ve tavukları kovalamak.
- KIŞKIRTMEK:Kışkırtmak.
- KOŞUM:Atları arabaya bağlayan kayış takımı.
- KOLAN:Atların eğerinin altından geçirilen kayış.
- KOLCAK:Dirseklerden elin üzerine kadar gelecek şekilde kola takılan bez.
- KOPUK:Serseri.
- KÖFÜN:Küfe, sebze ve meyve toplamak için kullanılan ince ağaç dalı veya kamıştan silindir şeklinde yapılmış sepet.
- KÖMBE:İçerisine haşhaş konularak veya sade olarak yapılmış çörek.
- KÖMELİ:Bir yere biriktirilmiş, topluca.
- KÖMÜŞ:Camız, manda.
- KÖPEK ENİĞİ:Köpek yavrusu,
- KÖPEK GUNNADIĞI:Köpek doğurduğu.
- KÖPEK YALAĞI:1-Köpeklerin yiyeceklerini yedikleri kap. 2-Yaramaz, onu bunu yiyen,
- KÖR KÖR:Civcivleri kapan iri bir kuş.
- KÖRLEMEK:Kötülemek, aleyhine konuşmak.
- KÖRSENLEMEK:Alevi sönmeye yüz tutmak.
- KÖSMEK:Birini fena halde kandırmak, oyuna getirmek.
- KÖSTEK KIRMAK:Yeni yürümeye başlayan çocukların iki ayağına ip bağlanıp 7-8 yaşlarında iki çocuğun

- koşarak yarışması ve ipi önce gelenin koparması.
- KÖSÜK:Kaba, utanmaz.
- KÖTELENMEK:Yere düşerek yuvarlanmak.
- KÖYNEK:Gömlek.
- KÖZ:Kor.
- KÖZLEMEK:Korda pişirmek.
- KULAKASMA:Aldırış etme, orali olma.
- KULAK TÖZÜ:Kulağın üstü, kulak çukuru.
- KULP TAKMA:Kusur bularak lakap takmak.
- KULUNÇ:Kol, bacak ve vücuttaki romatizmal hastalık.
- KUMA:Aynı erkekle evli kadınlar.
- KUM DİYE AVUÇLADIĞIN ALTIN OLSUN:Hayır dua olarak söylenir.
- KUNDAK:Bebeklerin sarıldığı bez.
- KUNNAMAK:Yavrulamak.
- KUPA:Büyük bardak.
- KURNA:Çeşmelerin suyunun aktığı musluk veya boru.
- KURSAK:Mide anlamında kullanılır.
- KUZULAMAK:Koyun ve keçilerin yavrulaması.
- KUZU KAŞAĞI:Kuzuların konulduğu alçak duvarlı bölme.
- KUZUKULAĞI:İlkbaharda yetişen yaprakları yenilen bitki.
- KÜÇÜ KÜÇÜ:Köpekleri çağırmaq için kullanılan tabir.
- KÜFLET:Hane halkının tümü.
- KÜLLÜK:Evin küllerinin ve pisliklerinin atıldığı yer.
- KÜLTELEMEK:Topluca bağlamak.
- KÜLÜSTÜR:Eskimiş.
- KÜNDE:Hergün.
- KÜNDELİK:Gündelik.
- KÜNK:betondan yapılmış kalın boru.
- KÜREN KÜREN:Topluca.
- KÜREMEK:Kürekle atıp temizlemek.
- KÜRTÜK:Yassı taş.
- KÜRTÜN:Karın tipi sonucu bir yerde birikerek tümsek yapması.
- KÜRÜMEK:Sıyırmak, temizlemek.
- KÜSKÜ:Taşın kaldırılması veya duvara delik açmak için kullanılan ucu sivri demir.
- KÜSSÜK:Kapıların açılmaması için arkasına konulan ağaç.
- KÜT:Ucu körelmiş.
- KÜT OLMAK:Sakat olmak.
- -L-
- LALLIŞ:Zor konuşan sevimli çocuk.
- LALİN:Nalın.
- LAMBALIK:Lamba koymak için ağaçtan yapılmış yükseğe çakılan gereç.
- LAPPADAN:Bir yerden aniden ve topluca düşmek.
- LİNGİRDEMEK:Sallanmak.
- LORK OLMA:Aşırı şekilde ıslanmak.
- LÖKÜS:1-Lüks, 2-Gaz yağı kullanılan aydınlatma aracı.

- LÖPPEDEN YUTMAK: Bir lokmada yutmak.
- **-M-**
- MABEYİN: İki odanın arası, salon.
- MACCALI: Cilveli, yaramaz.
- MACİR: Muhacir, göçmen.
- MAHANA: Bahane.
- MAHSUSTAN: 1-Özellikle 2-Kasten, bile bile.
- MAKAT YATIRMAK: Çamuru kalın bir şekilde yere sıvamak.
- MAL: 1-Hayvan, 2-Taşınır veya taşınmaz eşya.
- MAL GİBİ BAKMAK: Bön bön bakmak, anlamsız şekilde bakmak.
- MALAMA: Samanla karışık tahıl yığını.
- MANKAFA: Anlayışsız, aptal, geri zekalı.
- MAPUS: Hapis.
- MARPUÇ: Kalın hortum.
- MARTAVAL: Yalan ve uydurma söz.
- MATI MALAMAT OLMAK: Rezil olmak, sıkıntı çekmek.
- MAŞRABA: Bardaktan büyük kulplu içecek kabı.
- MAVRA: Palavra.
- MAVZER: Mavizer, tüfek.
- MAYIŞMAK: Gevşemek, uyuşmak.
- MAYTAP: Şakacı.
- MAYYER: Muhayyer, alınan malın beğenilmediği takdirde iadesi.
- MECCANE: Bedava.
- MEĞERİM: Meğer, meğer ise.
- MEKKE: Mısır.
- MENCİLİS: Meclis.
- MENDEBUR: Aşırı derecede pis insan.
- MELE: Nöbetçi, oyunda ebe olan kişi.
- MERES: Miras.
- MERESGER: Mirasçı.
- MESEL: Masal.
- MESMEYE
KOYMAMAK: Önemsememek.
- MERET: Yaramaz.
- MERİSEM: Meğer, meğer ki,
- MEYMENETSİZ: Suratsız, işe yaramaz.
- MICIRGAN: Cıvık, sulandırılmış.
- MICIRGAN OLMAK: Cıvık bir hale gelmek.
- MIH: Çivi.
- MIRIK: Cıvık çamur.
- MISIR: Hindi.
- MISMİL (MUSMUL): Dini bakımdan sakıncası olmayan, temiz.
- MIŞIRIKLI: Ne olduğu belli olmayan, şüpheli hale gelmek.
- MIYMINTI: Uyuşuk.
- MİYANCI: Arabulucu.
- MİYMEN MİŞMEN: Rahat rahat hareket etmek.
- MOSTURALIK: Örnek. Tahılları satmak için bir yere birazcık götürülen kısmı.
- MUDARA: Eyvallah etmek, muhtaç olmak.
- MUDARA ETMEMEK: Tenezzül etmemek.

- MUHANET:Yabancı, el.
- MUHANETE MUHTAÇ
OLMAMA:Başkalarına muhtaç olmamak.
- MUKAAT OLMAK:Sahip olmak, iyi bakmak.
- MUKALLİT:Şakacı.
- MUKUF OLMAK:Bilgi sahibi olmak, öğrenmek.
- MUNDAR:Temiz olmayan, dinen yenilmesi ve içilmesi doğru olmayan.
- MURATKUŞU:Baykuş.
- MUSMUL(MİSMİL):Temiz, dini bakımdan sakıncası olmayan.
- MUŞTA:Üzüm bağlarının sulanabilmesi için uzun ve geniş çukurlara ayrılması.
- MÜSEYİP:Dağınık, eli ağır, vurdumduymaz.
- MÜSTAHAK:Layık olmak.
- MÜSTAMEL:Az kullanılmış, elden düşme.
- MÜZEVİR:Laf getirip götüren, ispiyoncu.
- MÜZMAL:Dağınık, berbat.
- MÜZMAL OLMAK:Dağılmak, perişan olmak.
- **-N-**
- NALET:Lanet.
- NAMAZLA:Seccade, namaz kılınan bez.
- NATEMELİ:Güçlü, zorlu.
- NAZELMEK:İncelmek, kırılğan hale gelmek.
- NELİKLERİNEN:Ne güçlükler ile ne zorluklar ile.
- NE HAS:Neden, niye, nasıl oldu.
- NE OLDUM DELİSİ :Görgüsüz, sonradan görme.
- NEME LAZİM:Bana ne.
- NİZA:Dövüş, kavga.
- NODA:Öbek haline gelmiş tahıl saman veya samanla karışık tahıl yığını.
- NURAYI:Nazlı, nazlanan.
- NUTKU TUTULMAK:Ağzı dili söylememek,
- NÜZÜL:Felç, inme.
- NÜZÜL OLMAK:Felç olmak,
- **-O-**
- OCAĞI SÖNESİCE:Beddua olarak söylenir.
- OCUTMAK:Bıktırmak, usandırmak.
- DEĞİLDEN:Aldırış etmeyerek, benimsemeyerek.
- ONDAN SONRACIMA:Bundan sonra.
- OKUMAK:Davet etmek.
- OMCA:Büyük bağ fidanı.
- ONCACIK:O kadar.
- ONCULAYIN:Onun gibi.
- ORALI OLMAMAK:Duyamazlıktan gelmek, aldırış etmemek.
- ORUÇ SINDI:Orucun kesilmesi, oruç yemek.
- OSSAHAT:O saat, o anda.
- OSSURGAN BÖCÜSÜ:Bok böcüsü.
- OŞGİT:Saldıran köpekleri geri kovmak için söylenir.

- OTURAK:1-Tabure, küçük sandalye, 2-Kuyruk sokumu.
- OYULGAMAK:Kabaca dikmek.
- -Ö-
- ÖCÜ:Küçük çocukları korkutmak için söylenen söz.
- ÖDEŞMEK:Karşılıklı alacak vereceği kalmamak.
- ÖDÜ SIDMAK:Çok korkmak.
- ÖFELEMEK:1-Ufalamak, 2-Ellerini birbirine sürtmek.
- ÖFÜN SÖFÜN OLMAK:Şaşırarak.
- ÖĞENDERE:Öküzleri yürütmek için kullanılan ucunda üçgen şeklinde demir bulunan sopa.
- ÖĞSEMEK:Özlemek.
- ÖĞÜR:Aynı yaşta, yaşıt, akran.
- ÖĞÜNCEK:Çok öğünen.
- ÖĞÜRMEK:Kusacak gibi olmak, içi bulanmak.
- ÖLLÜYÜN KÖRÜ:Ölünün körü azarlamak için söylenir.
- ÖNDÜÇ:Ödünç.
- ÖNEĞİ:Kaba, görgüsüz.
- ÖNLÜK:1-Çocukların okula giderken giydikleri entari şeklinde elbise 2-Kadınların önlerine bağladıkları göbeklerinden ayaklarına kadar inen bez.
- ÖNMEK:Pusuya yatmak, gözlemek.
- ÖRELENMEK:Üzerine çullanmak, başına üşüşmek.
- ÖRKLÜ:Gösterişli, görkemli.
- ÖTEBAŞI:Öbür tarafı, diğer ucu.
- ÖRTME:Üzeri çalı çırpı ile örtülü basit yapı.
- ÖRÜYE KALKMAK:Gece yemeğine kalkmak.
- ÖTEBAŞA KADAR:Öbür tarafın sonuna kadar.
- ÖTEBERİ:Ufak tefek eşya.
- ÖTE BETE:Ufak tefek değersiz şeyle.
- ÖTE GİT:Biraz öteye git.
- ÖTÜREK:ishal.
- ÖTÜREKLİ:ishal olmuş, zayıf.
- ÖTTÜRMEK:1-Üflemek, 2-Perişan etmek.
- ÖYMEK:Yavaş yavaş sızmak, yayılmak.
- ÖZEMEK:Katı bir maddeyi sıvılaştırmak.
- ÖZÜ BAYVERMEK:Dayanamamak.
- -P-
- PAKLEMEK:Temizlemek, ayıklamak.
- PALAN:Eşeklerin sırtına konulan içi saman ve ot dolu ağaçsız semer.
- PALASKA:Kalın kemer.
- PALAZ:Buğday, bulgur vb. kurutmak üzere yünden dokunmuş kilim.
- PALİ:Küçük köpek.
- PAMBIK:Pamuk.
- PARDI:Kerpiç tavanlı odaların tavanı.
- PARPILAMAK:Hafifçe dövmek, azarlamak.
- PASAKLI:Kirli, pis.

- PAT:Ucu küt olan,
- PATAVATSIZ:Görgüsüz, nerede ne konuşacağını bilmeyen.
- PAT ÇAT:Zorlanarak ve tekleyerek.
- PATİK:Yumuşak bebe ayakkabısı.
- PATTADAN:Aniden, birdenbire.
- PAZAR BOZMAK:Pazardan yiyecek ve eşya almak.
- PECE:Baca.
- PERS OLMAK:Perişan olmak.
- PERŞEMBELİK:Cuma günleri köyün imamına götürülen un bulgur gibi şeyler.
- PETENT ALTINA GİRMEK:Emri veya buyruğu altına girmek.
- PETLEMEK:Uyumak.
- PETURUZ:Elini yüzünü yıkamamış, kirli.
- PILI PIRTI:Ufak tefek giyecek eşyası.
- PIRTI:1-Eski değersiz eşya 2-Parça kumaş.
- PISKIRMAK:Aksırmak.
- PISMAK:Korkudan sinmek.
- PİLİT:Pelit.
- PİNDİR:Peynir.
- PİREN PİREN DAĞILMAK:Her birisi bir yana dağılmak.
- PİSİ:Kediyi çağırmak için söylenen söz.
- PİŞKİR:Havlü.
- PORDA GAPI:Çift kanatlı büyük kapı.
- PORSUMAK:Güçten kuvvetten düşmek.
- POŞU:Kadınların başlarına örttükleri büyük başörtüsü.
- POTİN:Bağcıklı yüksek ayakkabı.
- PÖRTMEK:Yerinden zorla çıkmak.
- PÖRTLEMEK:Zorlayarak yerinden çıkmak.
- PUHARE:Baca.
- PUS:Hafif sis.
- PÜR:Yaprak ve küçük dal parçaları.
- PÜRÇ:Sebzelerin yeni çimlenen yerleri.
- -S-
- SAÇGI:Ekmek yapmak için ocakta yakılan iri saman.
- SAÇTAN SENİDE
GELMEMEK:Hamurun ekmek yapacak kıvamda olmaması, akması.
- SADANA:Saf, geri zekalı.
- SAĞMAK:Hayvanların memelerinden süt çıkarmak.
- SAĞMAL:Sütü sağılan hayvan.
- SAHAN:Bakır veya alüminyum tabak.
- SAKI:Kalın kumaştan yapılmış pardösü.
- SAL:1-Cenazenin taşındığı ağaçtan yapılmış tabut 2-Sap getirmek için ağaçtan yapılmış at arabalarının veya römorkların üzerine konulan parmaklık şeklinde yapılmış düzenek.
- SALLANGAÇ:Salıncaç.
- SALGARA:Rastgele.

- SALMA:Muhtarlığın kararı ile her evden toplanan para.
- SAMIDINI SALLAMAK:Suratını asmak.
- SAMIĞINI SARKITMAK:Sebepsiz yere suratını asmak.
- SAPA:Gidilen yol üzerinde olmayan yer.
- SAPLAK:Bakırdan yapılmış kulplu maşrapa.
- SARALAMAK:Sarılmak.
- SARPIN:Un, bulgur koymak için tahtadan yapılmış sandık.
- SAP ÇEKMEK:Ekin işlendikten sonra tarladaki sapları harman yerine getirmek.
- SASI:Vurdumduymaz, bir iş yapmada ağır davranan.
- SAVAT:1-Surat, 2-Kapının yan kısmı.
- SAVAT SURAT:Suratını asmak.
- SAVUŞTURMAK:Göndermek, yollamak, uğurlamak.
- SAVURMAK:Samandan veya kepekten taneleri ayırmak için rüzgarlı havada karışımın yukarı atılması veya yukarıdan dökülmesi.
- SAYI MI:Sahi mi, gerçek mi.
- SEBEP OLANIN SEBEBİ KESİLSİN:Bir işe ön ayak olanlar için işin olumsuz çıkması
- halinde söylenen beddua.
- SEDEYAĞ:Tereyağ.
- SEDİR:Odanın yukarısı.
- SEDİR MİNDERİ:Oturmak için odanın yukarısına konulan yünden yapılmış minder.
- SEĞİRTMEK:Koşmak.
- SEĞMEN:Düğün alayı.
- SEHİM:Hisse.
- SEKARAT YATMAK:Komada olmak.
- SEKİ:Binada üzerine eşya koymak için yapılan yüksekçe yer.
- SELA:Salâ.
- SELE:İnce ağaç dallarından örülmüş leğen şeklinde kenarları yüksek kap.
  - SELEFIYE:Boşu boşuna.
  - SELAMETLEMEK:Yolcuyu uğurlamak.
  - SENİT:Üzerinde hamur açmak için ağaçtan yapılmış geniş tahta.
  - SEREN:Kuyularında suyu çıkarmak için ucuna zincirli kovanın bağlandığı uzun ağaç.
  - SERGİ:Açkı, yaygı.
  - SEYRİMEK:Vücutun bir yerinde deri ile birlikte derinin hemen altındaki kasların hafifçe oynaması.
  - SICAK GEÇMEK:Aşırı sıcaktan hastalanmak.
  - SIÇAN:Fare.
  - SIÇIP SUVAMA :Kötü söz söylemek, hakaret etmek.
  - SIÇIRTMA:Yaşı küçük olup olur olmaz iş peşinde koşan.
  - SIĞAMAK:Sıvazlamak, elin içi ile hafifçe sürtmek.

- SİĞİR:İnek, dana, öküz vb. hayvanlar.
- SIKLAT:Bunaltıcı, sıkıcı.
- SINDI:Makas.
- SIPA:Eşek yavrusu.
- SIPIT TUTMAMAK:Ayar tutmamak.
- SIRACALI:Çelimsiz, huysuz, hastalıklı.
- SIRIK:İnce uzun ağaç.
- SIRIM:İp şeklinde inci ve uzun deri.
- SIRKITMAK:Bir şeyin içini tamamen boşaltmak.
- SIRTARMAK:Karşı gelmek, direnmek.
- SIRNAŞMAK:Bir işe asılmak, direnmek, aşağılaşmak.
- SITARA:Kader.
- SITKI SIYRILMAK:Bezginlik duymak.
- SİFTAH:Sabahtan yapılan ilk satış veya iş.
- SİFTİNMEK:Vakit öldürmek, boşuna zaman geçirmek.
- SİLİ SÜMÜĞÜNE KARIŞMAK:Ağzı yüzü birbirine karışmak.
- SİNMEK:Saklanmak.
- SİRKİ SİFİL:Üstü başı perişan bir vaziyette.
- SİTİL:Yemek veya başka bir şey koymak için bakır veya alüminyumdan yapılmış kulplu silindir şeklinde kap.
- SİYİM SİYİM:İnce ve sicim gibi.
- SİYMEK:İdrar yapmak.
- SOĞUK GEÇMEK:Üşütmek.
- SOKAĞA GİTMEK:Komşuya misafirlige gitmek.
- SOKUM:Lokma.
- SOKURDANMAK:Dille diş arasında hafifçe söylenmek.
- SORMA ŞEKER:Akide şeker.
- SORMUK:1-Emzik, 2-Emziğe benzer çiğnenmiş lokma.
- SOYKASINA GELESİCE:Ölesice anlamında beddua.
- SÖBÜ:Yassı ve uzun.
- SÖKEL:Hastalık.
- SÖVE:Kapı ve pencerelerin tutunduğu dış kısmı.
- SÖZÜM MECLİSTEN DIŞARI:Sözüm buradan dışarı.
- SU DÖKMEK:Küçük abdest yapmak.
- SUFRA:Sofra, yemek tabaklarının veya kaplarının konulduğu daire şeklinde büyük kap.
- SUFRALTI:Sofra altı, bez.
- SUMSA:Yumruk.
- SUMSA VURMAK:Yumruk vurmak.
- SUSA:Şose.
- SÜDÜK:Sidik.
- SÜLDÜRSÜMÜK:Akşamları hayvanların kaval kemiklerinin atılması ile oynanan oyun.
- SÜMEYE:Boşuna, körü körüne.
- SÜMSÜK:Miskin, aptal, miymıntı, yavaş davranan.
- SÜMTÜK:Arsız, açgözlü, gözü başkasının elinde olun.

- SÜNDÜRME:Sapanlara takılan ince uzun yassı lastik.
- SÜNMEK:Uzamak.
- SÜRGÜ ÇEKMEK:Tohumu kapatmak ve tarlayı düzlemek için uzunca tahta çekmek.
- SÜRGÜÇ: Bir yeri veya bir şeyi silmek için yada bulaşık yıkamak için kullanılan eski bez.
- SÜRGÜLEME:1-Tarlayı düzeltmek ve tohumları kapatmak için uzun bir ağaç veya tahta çekmek, 2-Ağaç veya başka bir şeyle kapıyı içeriden kilitleme.
- SÜRTÜK:Evinde durmayıp gezen kadın, orospu.
- SÜSMEK:Hayvanların kafaları ile vurması, toslamak.
- SÜRÜNESİCE:Yerlerde sürün anlamında beddua.
- SÜVARİLİK:Pantolonların diz veya arkalarına dikilen parça.
- SÜYMEK:Uzamak, çimlenmek, fişkirip çıkmak.
- SÜZEK:Süzgeç, sıvıları süzmeye yarayan araç.
- -Ş-
- ŞAFAKLAMAK:Şaşıarak bakmak.
- ŞAKLAMAK:1-Yarmak, 2-“Şak” diye ses çıkarmak.
- ŞAKŞAKI:İri taneli tespih.
- ŞAL KUŞAK:Kadınların bellerine dolayarak bağladıkları çeşitli renklerdeki yün kumaş.
- ŞAPLAK:Tokat, şamar.
- ŞAPLAK VURMAK:Tokat atmak.
- ŞAPIRDAMAK:1-Bir şey yerken ağızdan ses çıkarmak, 2-Çok hoşuna gitmek.
- ŞAVK:Işık.
- ŞELLEK:Yarı çıplak.
- ŞINA:Kağrı veya at araba tekerlerinin etrafını saraf demir çember.
- ŞİRE:Tatlı bulaşığı.
- ŞİRNEMEK:Şımarmak, üzerinden gitmemek, sataşmak.
- ŞİRK DÜŞEN:Kapılara açıp kapamak için yapılmış düzenek.
- ŞİNİK:Tahıl ölçmek için kullanılan silindir şeklinde yapılmış madeni kap.
- ŞİRİ ŞİKLİ AZMIŞ:Yüzü tanınmaz şekle gelmiş.
- ŞİŞEK:İlk defa kuzulayan genç koyun.
- ŞİŞİRTME:Balon.
- ŞOYANA:Şu yana, şu tarafa.
- -T-
- TABAK GÖTÜRMEK:Düğünden önce kız tarafına çeşitli hediyeler götürülmesi.
- TABIRINA DÜŞMEK:Birisinin arkasından koşmak.
- TAHNE:Tenha.
- TAHRA:Sert maddeleri kesmek için yapılmış ucu keskin madeni alet.
- TAHTACI:Birisini kötüleme anlamında kullanılır.

- TAP ALMAK:Çivi çakılan yerin altında boşluk bulunması.
- TAPIRDAMAK:Ayaklarını vurarak ses çıkarmak.
- TAPI KESİLMEK:Dermanı kesilmek, ümidi kesilmek.
- TARLA TAPAN:Tarla bahçe vs.
- TALVAR:Dallardan yapılmış çalı çırpı ot ile örtülmüş gölgelik.
- TAV:Hafif nemli ve ısınmış.
- TAV TAV GİRMEK:Ara ara girmek.
- TAVATIR:Abartılı.
- TAVA GELMEK:Ekilip sürülebilir hale gelmek.
- TAVSIMAK:Kurumaya yüz tutmak, önemini yitirmek, öfkenin geçmesi.
- TAY GİBİ:Genç ve güzel.
- TAYGELDİ:İkinci kez evlenen kadının beraberinde getirdiği çocuk.
- TEBELLEŞ:Baş belası, bulaşmak, peşini bırakmamak.
- TEBELLEŞ OLMAK:Başına bela olmak.
- TECİMEK:Korumak.
- TEK DURMAK:Uslu durmak.
- TELESİMEK:İçi bulanmak.
- TELİZ:Keçi kılından yapılmış çuval veya torba.
- TELTİK:Kulağa hoş gelen, farklı ve hoş isim.
- TEMELLİ:Tamamı, tümü, devamlı.
- TEMBEL TENEKE:Çok tembel.
- TENEŞİR:Cenazenin konduğu yüksekçe yer.
- TENEŞİRİ TAHTASINA GELMEK:Kötü bir şekilde ölsün anlamında beddua olarak söylenir.
- TENGİLEREK:At arabası veya kağının tekerleğinin dışındaki demir çember veya daha küçüğü olan çember.
- TENTENE:Dantel.
- TEP SERMEK:Hafif kurumak, kabarmak.
- TERE BUZUN:Köy odalarında girişte bulunan üzerine oturlan altına yakacak konulan yer.
- TERE ÇORABI:Pamuktan dokunmuş çorap.
- TERTİP:1-Aynı dönem askere giden, 2-Birine kötülük yapmak için tezgah kurmak.
- TEVİR TÜVÜR:Çeşit çeşit, türlü türlü.
- TEZGENE:Üzerinde çamur kerpiç veya taş taşımak için yapılmış üstü tahta tutulacak kısmı ağaçtan yapılmış iki kişinin taşıdığı düzenek.
- TIĞ:Sapı ağaçtan yapılmış kısa şiş.
- TIĞSIRMAK:Aksırmak.
- TIĞTEBER:Bomboş.
- TIKAÇ:Bir yeri kapatmak için kullanılan ağaç parçası.
- TINAZ:Samanların öbek halinde biriktirilmiş şekli.
- TINGIRDATMA:Alaya alma.

- TINİK:Sümük.
- TINKA TIS DOLU:Ağzına kadar dolu.
- TRİNK:Peşin para anlamında.
- TIRKIL:Zayıf, çelimsiz.
- TIZIKMA:Koşmak.
- TİKE:Küçük parça.
- TİNGEDEN DÜŞMEK:İrkiilmek, aniden korkmak.
- TİNKOZ:İnatçı, bildiğini yapan.
- TİSELEMEK:Çiselemek.
- TİVSİTMEK:Küçük parçalara ayırmak.
- TİYARİ:Tayyare, uçak.
- TOKAÇ:Çamaşır dövmek için kullanılan ağaçtan yapılmış saplı alet.
- TOKLU:Bir yaşındaki kuzu.
- TOKUŞMA:Karşılıklı kafa veya boynuzları vurmak, toslamak.
- TOL:Çatısı alçak derme çatma yapılmış kulübe.
- TOMADAN:Aniden, düşünmeden söylenen söz.
- TOSBAĞA:Kaplumbağa.
- TOR:Büyük havlu.
- TOZUTMAK:1-Toz çıkararak gitmek, 2-Birisini oyunda yenmek.
- TÖBOSSUN:Tövbeler olsun.
- TÖKEZLEMEK:Ayağı takılmak.
- TULUK:1-Çeşitli gıda maddeleri konan kuzu veya keçi derisinden yapılmış torba, 2-Aşırı tombul, şişman,
- TUTACAK:Yemek yaparken elin yanmaması için kullanılan bez parçası
- TUTURUK:Ateşi alevlendirmek için saman ot ve ağaç parçaları.
- TÜYMEK :Sessizce kaçmak.
- -U-
- UÇKUR:Şalvar veya iç donunun belde durması için kullanılan uzun ve kalın ip.
- UĞRA:Hamurun senit ve oklavaya yapışmaması için ekilen az miktardaki kepekli un.
- UT YERİ:Edep yeri, avret mahalli.
- UĞRUN UĞRUN:İçten gelerek ve sürekli.
- UĞUNMAK:Kendini kaybedecek şekilde ağlamak.
- ULAKLI:Çok çeşitli kumaş parçalarını birbirine ekleyerek dikilen bez.
- ULAMAK:Birbirine eklemek.
- ULU SÖYLEMEK :Büyük konuşmak.
- UMMAK:İçinden istemek.
- UNNAŞ:Yetiş.
- URBA:Elbise.
- USUKMAK:Sessiz kalmak, durgunlaşmak.
- UTANMAZ ARLANMAZ:Arsız, huysuz
- UTLANMAK:Ummak, istemek.
- UYKU SEMESİ:Uyku sersemliği.
- UYLAMAK:Bulaşmak, başına bela olmak.
- UYLAŞMAK:Anlaşmak.

- UZ:Sessiz, İçten pazarlıklı.
- -Ü-
- ÜFLÜK:İslık.
- ÜLEK:Çeşmenin su akan borusu, sıvıların konduğu kapların uzun boruları.
- ÜLEŞ:Leş, kokmuş hayvan ölüsü.
- ÜLEŞMEK:Paylaşmak.
- ÜNNEMEK:Bağırarak, çağırarak.
- ÜMÜK:Yemek borusu, boğaz.
- ÜRMEK:Köpeklerin havlaması.
- ÜRÜSÜM:Adet, gelenek.
- ÜSLÜK:Büyük başörtüsü.
- ÜSTBAŞ:Elbise.
- ÜSTÜNDEN IRAK:Üstünden uzak.
- ÜSTÜN KÖRÜ:Basitçe, alelusul, gelişi güzel, özen göstermeden.
- ÜŞENGEÇ:Canı ağır, bir işi isteksiz yapan veya hiç yapmayan.
- ÜTME:1-Oyunda yenme, 2-Buğday başaklarının yeni kurumaya başladığı zaman ateşte kavrulması.
- ÜTMEK:1-Oyunda yenmek, 2-Ateşte tüylerini yakmak.
- -V-
- VALLAHA MI:Bir şeyin doğruluğuna yemin etme.
- VARA YOĞA ÜRMEK:Her söze ve işe ters anlamda cevap vermek.
- VARİYETLİ:Varlıklı, zengin.
- VELEDİZNE:Zina mahsulü, zina sonucu doğan.
- VELESBİT:Bisiklet.
- VEREV:Çarpık, doğru olmayan.
- VEREV VEREV KONUŞMAK:Aksine ve karşısındakini kızdıracak şekilde konuşmak.
- VESAİT:Vasita.
- VITTİRİVİZİK:Uçarı, basit ve uyumsuz şekilde giyinen.
- VIZIKLAMAK:Oyun bozanlık etme.
- VİLİ:Şaşırmak ünlemi.
- VURGUNU YİĞİN GELESİCE:Başına tez bir bela gelesin anlamında beddua.
- -Y-
- YABA:Samanla karışık tahılı savurmak için ağaçtan yapılmış çatal biçiminde alet.
- YAD:Yabancı.
- YAĞLIK:Büyük mendil.
- YAĞLI KURŞUNA GİDESİCE:Silahla vurularak ölesice.
- YAĞATA:Yağ bulaşmış.
- YANIR:Çok kirli.
- YANIR OLMAK:Çok aşırı kirlenmek.
- YANPİRİ:Eğri, çarpık yan yan yürüyen.
- YAL:Köpekler için yapılan yiyecek.
- YALAK:1-Kırık testinin veya küpün sıvı konulabilen alt kısmı,2-Boş yere konuşan, laf taşıyan.
- YALAKA:Birisine yaranmak için onun olmayan meziyetlerini söyleyen veya her işine koşan, dalkavuk.
- YALAMA:Dudaklarını çok yalayan.
- YALAMIK:Ufak tefek yiyecekler.
- YALIN AYAK:Fitneci, laf taşıyıcı.

- YALLI:Olur olmaz hareketler yapan.
- YİL:Yel, rüzgar.
- YİNLİ:Hafif.
- YAMALIK:Elbisenin eskiyen yerine konulan (eklenen) sağlam parça.
- YAMIZ:Vücudun yan tarafı.
- YANIR:Çok kirli.
- YANI GARA:Huysuz, sevimsiz, işe yaramaz.
- YANPİRİ:Yan yan yürüyen.
- YANSILAMA:Taklit etme.
- YARAŞ:Kaba ve iri yapılı kişi.
- YAREN:Akran, dost.
- YARENLİK:Sohbet etme.
- YAŞI BENZEMESİN:Birisini ölmüş veya yaşlı kimselere benzettirirken söylenen söz.
- YAŞI KARA GELESİCE:Başına kötü bir iş gelesice anlamında beddua.
- YAT:Yabancı.
- YATIYA GİTMEK:Bir yere yatmak üzere gitmek.
- YAVAN EKMEK:Sade ekmek.
- YAVAN YAŞIK:Peynir-ekmek gibi basit yiyecekler.
- YAVŞAK:Bulaşık insan.
- YİRKİŞMEK:Sert bir şekilde tartışmak.
- YİYİNTİ:Yiyecek.
- YOL ÇATI:Yolların kesiştiği yer.
- YONGA:Ağaç parçası.
- YOPUNMAK:Yerinden kalkmaya çalışmak.
- YOŞUNMAK:Eskimek, yıpranmak.
- YAYGI:Yere serilen büyükçe bez.
- YAYNIKTIRMAK:Dalgınlıktan faydalanmak, dikkatini başka yöne çekmek.
- YAYMAK:1-Bir şeyi sermek-açmak, 2-Hayvanları otlatmak.
- YAZMA:Başörtüsü.
- YENİ YAKA:Yeni evlenmiş ve ev bark sahibi olmuş.
- YENİ YETME:Ergenlik çağına yeni girmiş.
- YENGE GİTMEK:Gelinin yanında yakın bir akrabasının gitmesi.
- YIVGA VERMEK:Yalan şeyler söyleyerek kıskırtmak.
- YIKIŞMAK:Güreşmek.
- YİĞİR YİĞİR KOKMAK:Çok pis kokmak.
- YİNGATTAN:Yeniden, yeni baştan.
- YİKTAPTAN:Aniden, habersiz.
- YİL GİRMEK:Rüzgardan ve soğuktan bir yeri ağrıtmak.
- YİLİKMEK:Şımarık davranmak, belasını aramak.
- YİNLİ:Hafif.
- YİNLİCEK:Şımarık, çok öğünen.
- YORULUP IRILMAK:Aşırı yorulmak.
- YOZ:1-Yabancı,kaba 2-Kısır ve erkek davar sürüsü.
- YÖRELEMEK:Kuyulara tahıl konurken duvarlara konulan saman.
- YUKA:Siğ, ince.

- YULAR:Hayvanın boynuna bağlanan ip.
- YUMAK:1-Yuvarlak biçimde sarılmış ip, 2-Yıkamak.
- YUMUŞ:İş yapmak veya hizmet görmek için kullanılan kelime.
- YUMUŞ BUYURMAK: Bir şey istemek, emir vermek.
- YUNMAK:Yıkamak.
- YUVAK:Toprağı sıkıştırmak için kullanılan silindir şeklinde büyük taş.
- YÜZÜNÜ YUMAK:Yüzünü yıkamak.
- YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ:Geline verilen bahşiş.
- -Z-
- ZAHMARI:Zemheri, kışın en şiddetli zamanı.
- ZAHRA:Zahire.
- ZALLAN ZORT:Kendine bakmayan, sallapati.
- ZAMANIN BEHRİ:Zamanın biri.
- ZAR AĞLAMAK:Eziyet etmek, sıkıntı çektirmek.
- ZAVAR:Hayvanların yemine katmak üzere makinede kırılan arpa.
- ZEHRİMAR:Çok acı.
- ZEKLENMEK:Alay etmek, dalga geçmek.
- ZERLETMEK:Eşeklerin anırması için ses çıkarmak.
- YUVALAMA:Binaların üzerini örtmek için kullanılan yuvarlak ağaç.
- YÜKLÜ:Hamile.
- YÜKLÜK:Odalarda bulunan yatak koyma yeri.
- YÜLEMEK:Yolmak, koparmak, aldatmak.
- YÜREĞİ DARALMAK:Sıkılmak, sıkıntı çekmek.
- YÜZLENMEK:Şırmamak.
- YÜZNUMARA:Tuvalet, WC.
- YÜZÜNGUYLU:Yüzükoyun.
- YÜZÜN YÜZÜN:Hafif hafif yüzünden sıyırmak.
- YÜZÜNGUYLU:Yüzükoyun.
- ZIBARMAK:Uyumak.
- ZIDDINA GİTMEK:Zittina gitmek, inadına gitmek.
- ZIKIMIN KÖKÜ:Zehir gibi, çok acı.
- ZIMMAN:Tamamen, büsbütün.
- ZINARMAK:Karşı gelmek, oyun bozanlık etmek.
- ZINGADAN:Aniden, birdenbire.
- ZIRAMANA ZIRT:İri yarı ve bakımsız.
- ZIRAN ZIRAN GEZMEK:Boş boş gezmek, boş yere dolaşmak.
- ZIRNIK:Çok küçük parça.
- ZIRTIPIRT:Küçük bahaneler bulmak.
- ZIRTABOZ:Pespaye, kendini bilmez.
- ZİBİL:Döküntü, pislik.

- ZİLİF:Kadınların saçının alnına dökülen kısmı.
- ZİNGİRDEMEK:Yerinden oynamak, şiddetle titremek.
- ZORUNAN:Zorla.
- ZORUNSAMAK:Zoruna gitmek.

*Meydalı Yerel Kelimeleri Derlemesi¹⁵⁵.

---

¹⁵⁵Songül DURAN, “*Kelimeler - Deyimler – Beddualar*”, (Yayınlanmamış Sözlük Çalışması), Konya 2011

Fotoğraf Albümü

Resim 5 Kuyudan Su Çekme M.Büyükçanga

Resim 6 İçme Suyunun Eve Getirilişi M. Büyükçanga

Resim 7 Fatma Kuyusu

Köy Konağı

Yeni Sıbyan Mektebi

Körgaraların Odası

Eski Dönem Mesken

BİBLİYOGRAFYA

- Başarsoft Harita Verileri, 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, “*İçme Suyu*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, “*Osmanlı Döneminden Günümüze Devam Eden Konya İli Kadınhanı İlçesi Meydanlı Köyünde Bulunan Köy Odaları*”, Uluslararası Kuruluşunun 700. Yıldönümünde Bütün Yönleriyle Osmanlı Devleti Kongresi 7-9 Nisan 1999 Bildirileri, Konya 2000
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, Öğretim Görevlisi, “*Meydanlıda Okul*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, Öğretim Görevlisi, “*Meydanlıda Sıbyan Mektebi*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi “*İlim Adamları*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi, “*Mezarlıklar*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKÇANGA, Mehmet, Selçuk Üniversitesi Öğretim Görevlisi, “*Sağlık ve Tedavi Yöntemleri*” konulu görüşme, Konya, 24 Mayıs 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Değirmenler*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Bağcılık*” konulu görüşme, Konya 26 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Çocuklarla İlgili İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*İmam*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011.
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Kız İsteme ve Söz Kesme*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Köy Odaları’nın Fiziki Özellikleri*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Kuran Kursu*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Mehir*” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011.
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Mescit ve Camileri*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Mili Bayramlar*” konulu görüşme, Meydanlı, 28.Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Nişan*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- BÜYÜKKABA, Nadir, Türk Telekom Emeklisi, “*Sünnet*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

- DURAN, Mehmet “*Pazar Alışverişleri Han-İlgin Bazarı*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011.
- DURAN, Mehmet, “*Bağ Bozumu*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Bağbozumu*”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Çocukluğumun Oyunları (Yitirilen Değerler)*”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011 s.1
- DURAN, Mehmet, “*Düğünler*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Koç Katımı*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köy Odaları*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Bayram*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya, 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale) Konya 2011 s.3
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Mehmet, “*Köyde Hayat*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- DURAN, Songül, “*Kelimeler - Deyimler – Beddualar*”, (Yayınlanmamış Sözlük Çalışması), Konya 2011
- Emine AKÇAKAYA, “*Meydanlıda Düğün*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- Google Earth, Google™ 2010
- KABA, Ahmet, Köy Bekçisi, “*Sağlık ve Tedavi Yöntemleri*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- KABA, Ahmet, Köy Bekçisi, “*Mezarlıklar*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- KABA, Ahmet, Köy Bekçisi, “*Vahşi Hayvanlar*” Konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- Kadınhanı İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Muallim Sicil Defterleri, 2 Mayıs 2011
- Kadınhanı İlçe Nüfus Müdürlüğü Verileri, 2 Mayıs 2011
- Kadınhanı İlçe Tarım Müdürlüğü Verileri, 2 Mayıs 2011
- KAHRAMAN, Fatmaana, Ev hanımı, “*Meydanlı’da Aşure*” konulu görüşme, Meydanlı, 27 Mart 2011
- KARA, Sami, Çiftçi, “*Şairler*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- KARA, Sami, Çiftçi, “*Arcılık*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- KARA, Sami, Çiftçi, “*Fıkralar*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- KARA, Sami, Çiftçi, “*Tarım*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011

- KOCAYİĞİT, Selamiye, Ev Hanımı, “Çocuklarla İlgili İnançlar” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- KOCAYİĞİT, Selamiye, Ev Hanımı, “Kız İsteme ve Söz Kesme” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- KOCAYİĞİT, Vefa, Değirmenci, “Değirmenler” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- KOMİSYON, Genel Beşeri ve Ekonomik Coğrafya, Ankara 2010
- Konya İl Yıllığı*, 1967,
- KÜÇÜKAKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Demircilik” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKDAĞ, Yusuf, *Bozkır Armutlu Tarihçesi ve Sosyo-Ekonomik Yapısı*, Ağustos, 2008
- KÜÇÜKKAYA Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meydanlıda Okul” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meydanlıda Sıbyan Mektebi” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Çocuklarla İlgili İnançlar” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Dokumacılık ve El Sanatları” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “İçme Suyu” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kalaycı” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kıyafetler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kız İsteme ve Söz Kesme” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Köprüler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Köy Odaları’nın Fiziki Özellikleri” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Köy Odaları’nın Kullanış” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Kur’an Kursu” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meralar” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Mescit ve Camiler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “Meskenler” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.

- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Mevlit*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Meydanlıda Düğün*” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Mezarlıklar*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Nişan*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Oyunlar*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Sağlık ve Tedavi Yöntemleri*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011.
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Tarım*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Ulaşım*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Yağmur Duası*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011
- KÜÇÜKKAYA, Mustafa, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Meydanlı'nın Tarihiçesi ve Meydanlıların Menşei*” konulu görüşme, Konya, 27 Nisan 2011
- Mehmet DURAN, “*İlkokul Yılları*”, (Yayınlanmamış Makale), Konya 2011
- Mustafa KÜÇÜKKAYA, Emekli Ziraat Teknikeri, “*Evcil Hayvanlar*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011
- UĞUR Türkan, Ev Hanımı, “*Çocuklarla İlgili İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- Uğur, Ömer, Çiftçi “*Meydanlı'nın Adı*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.
- UĞUR, Ömer, Çiftçi, “*Çocuklarla İlgili İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- UĞUR, Ömer, Çiftçi, “*Sağlık ve Tedavi Yöntemleri*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011.
- UĞUR, Ömer, Çiftçi, “*Tarım*” konulu görüşme, Konya, 27 Mart 2011
- YAVUZ, Kezban, Ev Hanımı, “*Değişik Konulara Dair İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- YAVUZ, Kezban, Ev Hanımı, “*Hastalıkların Tedavisine Dair İnançlar*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- YAVUZ, Kezban, Ev Hanımı, “*Sağlık ve Tedavi Yöntemleri*” konulu görüşme, Konya, 1 Mayıs 2011
- YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Bakkal*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Kahvehaneler*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Ticaret*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Dokumacılık ve El Sanatları*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Fıkralar*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*İlim Adamları*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*İmece*” konulu görüşme, Konya, 25 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt emeklisi, “*Köy Odalarının Kullanılışı*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Meydanlıda Berberlik*” konulu görüşme, Konya, 23 Mayıs 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Meydanlıda Hatip*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Meydanlıda Sıbyan Mektebi*” konulu görüşme, Konya, 26 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Milli Bayramlar*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Nişan*” konulu görüşme, Konya, 25 Mayıs 2011

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Su Kuyuları*” konulu görüşme, Konya, 28 Nisan 2011.

YAVUZ, Ömer, Ptt Emeklisi, “*Şairler*” konulu görüşme, Konya, 27 Mayıs 2011

[http://tr.wikipedia.org/wiki/II. Abdülhamit](http://tr.wikipedia.org/wiki/II._Abdülhamit)

<http://www.tuik.gov.tr/>

[http:// tr.wikipedia.org/wiki/Muhtar](http://tr.wikipedia.org/wiki/Muhtar), 28.05.2011